

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 66 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 21 d'octubre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 38

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes per a celebrar el centenari de Ventura Gassol (Reg. 13017)

Formulació: Sr. Descals (CiU) (p. 3254).

Resposta: conseller de Cultura (p. 3254).

El Sr. Descals (CiU) intervé per agraïments (p. 3254).

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures previstes davant la possibilitat de la participació del delegat del Departament de Benestar Social a la Barceloneta en una reunió relacionada amb el canvi de nom de l'antic passeig Nacional, de Barcelona (Reg. 12879) i sobre la participació del delegat del Departament de Benestar Social en el barri de la Barceloneta en una reunió relacionada amb el canvi de nom de l'antic passeig Nacional, de Barcelona (Reg. 12880).

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 3255).

SUMARI (2)

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 3255).

Repregunta: *Sr. Ferran (S)* (p. 3256).

Segona resposta: *conseller* (p. 3256).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals el conseller de Benestar Social no informa els ajuntaments del nomenament de delegats en llurs barris (Reg. 13023) i sobre els criteris utilitzats per a nomenar delegats del Departament de Benestar Social en determinats barris (Reg. 13024).

Formulació: *Sr. Soto (S)* (p. 3256).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 3256).

Repregunta: *Sr. Soto (S)* (p. 3257).

Segona resposta: *conseller* (p. 3257).

Pregunta al Consell Executiu sobre la restauració del castell de Montsoriu (Selva) (Reg. 12722)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 3258).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 3258).

El Sr. Rodri (ERC) intervé per fer un aclariment (p. 3258).

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a l'execució de la comunicació entre Oix i Beget (Garrotxa) (Regs. 12658 i 13030)

El Sr. Terradellas (S) n'anuncia la retirada (p. 3259).

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en relació amb l'execució de la pista forestal entre Oix i Beget (Garrotxa) (Reg. 13029)

Formulació: *Sr. Terradellas (S)* (p. 3259).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 3259).

Repregunta: *Sr. Terradellas (S)* (p. 3259).

Segona resposta: *conseller* (p. 3259).

Pregunta al Consell Executiu sobre les comunicacions viàries entre les comarques d'Osona i la Garrotxa (Reg. 13226)

Formulació: *Sr. Terradellas (S)* (p. 3260).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 3260).

Repregunta: *Sr. Terradellas (S)* (p. 3260).

Segona resposta: *conseller* (p. 3260).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris utilitzats per a establir el preu de les taxes universitàries (Reg. 13293)

Formulació: *Sr. Soto (S)* (p. 3261).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 3261).

Repregunta: *Sr. Soto (S)* (p. 3262).

El conseller de Cultura intervé per una qüestió d'ordre (p. 3262).

Pregunta al Consell Executiu sobre si tots els agents socials han estat consultats en relació amb la fixació dels preus de la prestació de serveis acadèmics universitaris per al curs 1993-1994 (Reg. 13294)

Formulació: *Sr. Soto (S)* (p. 3262).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 3262).

Repregunta: *Sr. Soto (S)* (p. 3263).

Segona resposta: *conseller* (p. 3263).

El Sr. Clotas (S) (p. 3263) i el president (p. 3264) intervenen per una qüestió d'ordre.

Preguntes al Consell Executiu sobre els resultats definitius de la inscripció al primer curs de les universitats de Catalunya (Reg. 13295), sobre el nombre d'alumnes que no han obtingut plaça universitària per al curs 1993-1994 (Reg. 13296) i sobre el motiu del retard en l'assignació de places universitàries als aspirants que s'han preinscrit durant el mes de setembre del 1993 (Reg. 13297).

Formulació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 3264).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 3264).

Repregunta: *Sr. Cadevall (S)* (p. 3265).

Segona resposta: *conseller* (p. 3265).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les institucions d'iniciativa social (Reg. 10234) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 3266).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 3268).

Rèplica: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 3269).

SUMARI (3)

Contrarèplica: *conseller* (p. 3270).

Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut (Reg. 13008) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Font* (S) (p. 3271).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Reguant* (M) (p. 3272).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ariza* (P) (p. 3273), *Sra. Mayol* (IC) (p. 3273), *Sr. Benach* (ERC) (p. 3273) i *Sr. Renau* (CiU) (p. 3274).

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i 3 abstencions* (p. 3275).

Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Consell Executiu sobre la reinserció de presos alliberats condicionals i definitius (Reg. 12994) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Barenys* (S) (p. 3275).

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà* (P) (p. 3277), *Sra. Oranich* (IC) (p. 3277), *Sr. Morera* (ERC) (p. 3278) i *Sr. Orriols* (CiU) (p. 3278).

Votació: *rebutjada per 36 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 3279).

Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Consell Executiu sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veïnal (Reg. 13009) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Ferran* (S) (p. 3279).

Posició dels grups: *Sr. Reguant* (M) (p. 3280), *Sr. Ariza* (P) (p. 3280) i *Sra. Mayol* (IC) (p. 3280).

El president saluda una delegació de la República del Kirguizistan (p. 3281).

Posició dels grups (continuació): *Sr. Rodri* (ERC) (p. 3281) i *Sr. Vila i Giró* (CiU) (p. 3282).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 3283).

Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (Reg. 13070) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno* (IC) (p. 3283).

Posició dels grups: *Sra. Arnalot* (P) (p. 3285), *Sr. Portabella* (ERC) (p. 3285), *Sr. Ganyet* (S) (p. 3286) i *Sr. Moliner* (CiU) (p. 3287).

El Sr. Fuentes (IC) *intervé per al·lusions* (p. 3288) i *el Sr. Moliner* (CiU) *respon* (p. 3288).

Votació: *rebutjada per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 3288).

Control del compliment dels punts 1, 2 i 3 de la Moció 4/IV del Parlament de Catalunya, sobre la pobresa (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Mayol* (IC) (p. 3288).

El Sr. Fuentes (IC) *intervé per una qüestió d'ordre* (p. 3290).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat* (P) (p. 3290), *Sr. Rodri* (ERC) (p. 3290), *Sra. Barenys* (S) (p. 3291) i *Sr. Padrós* (CiU) (p. 3292).

La Sra. Mayol (IC) *intervé per una qüestió d'ordre* (p. 3294).

El president, a sol·licitud de la Sra. Mayol (IC), *pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Moció* (p. 3294).

Votació: *aprovat per 62 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció* (p. 3294).

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 38.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes per a celebrar el centenari de Ventura Gassol

La primera pregunta la formula el diputat senyor Joan Descals, sobre les actuacions previstes per celebrar el centenari de Ventura Gassol. Té la paraula.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor president. El dia 6 d'octubre el Govern de la Generalitat de Catalunya homenatjava el pedagog, poeta, polític, conseller Ventura Gassol, fill de la Selva del Camp, en el centenari del seu naixement.

Aquest home, republicà, abrandat patriota, es feia present per uns moments intensos davant d'un públic més aviat, malauradament, escàs. Els assistents van tenir l'oportunitat i la sort de sentir la seva veu solemne i vibrant recitant *Les tombes flamejants*, i fou un moment d'una, diguem-ne, esgarri-fança compartida quan va acabar amb els aplaudiments del públic aquell sonet, els versos finals del qual deien, o diuen: «Foc nou, baixa del cel i torna a prendre; / ja ha arribat l'hora d'esventar la cendra, / oh pàtria, de les tombes flamejants».

Voldria saber, honorable conseller de Cultura, si el Govern ha previst o dut a terme més actes per insistir en la importància del personatge i dels fets i fer-ne més difusió. De fet, el que m'agradaria saber és el detall, o si hi ha alguna cosa més del pla d'activitats que d'una manera global l'honorable conseller anunciava a aquesta cambra responent a una pregunta de l'il·lustre diputat senyor Gilabert, ja fa un temps.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, senyor diputat, va ser un acte –jo crec– just i emocionant el que va es produir en el Palau de la Generali-

tat el dia 6 d'octubre en commemoració del centenari del naixement de Ventura Gassol. I si alguna cosa, com ha dit molt bé el senyor diputat, és de lamentar, és l'absència de moltes persones que probablement hi haurien hagut de ser i no van ser-hi. Hi havia absència de molts dits republicans; potser els únics que hi eren no eren dels que se'n deien.

El dia 5 d'octubre, el dia abans, es va realitzar una conferència de premsa per presentar les diverses activitats en relació amb aquest centenari. I aquest acte que es va realitzar jo crec que va tenir tota la solemnitat i tota la dignitat que es mereixia.

Voldria destacar, complementant la seva pregunta, una sèrie d'activitats i d'actuacions que varen ser anunciades el dia 5 d'octubre i que s'han anat produint. Per exemple, el dia 1 d'agost van ser protagonistes d'aquesta organització una bona part dels serveis del Departament de Cultura; precisament, n'han sigut organitzadors els Serveis Territorials de Tarragona. El dia 1 d'agost es va organitzar una conferència sobre Ventura i Gassol a la localitat d'Escornalbou, que va anar a càrrec de l'escriptora Olga Xirinacs; el 6 d'octubre, al mateix temps, es va organitzar una altra conferència a la Selva del Camp, lloc on va néixer Ventura i Gassol, a càrrec de Joan Triadú, actualment l'escriptor del mes d'octubre; el 8 d'octubre es va col·laborar també en tota una jornada d'homenatge organitzada al Morell, amb un marcat caràcter participatiu i ciutadà; el 16 d'octubre es va col·laborar en la realització d'una altra conferència a càrrec del professor Magí Sunyer dins de les jornades culturals de l'Hospitalet de l'Infant; ahir, el 20 d'octubre, els Serveis Territorials de Tarragona cloïen un cicle d'homenatge dedicat als poetes centenaris Foix, Riba i Ventura Gassol, i avui, 21 d'octubre, és previst que l'escriptora Olga Xirinacs dediqui una altra conferència a Ventura Gassol, també a la seu del Serveis Territorials de Tarragona.

D'altra banda, com ja vaig anunciar i tal com es va repartir, la Institució de les Lletres Catalanes va editar el quadern «Ventura Gassol» amb motiu del seu centenari, i també s'ha editat –l'ha editat l'editorial Mèdul, amb un ajut del Departament de Cultura– els dos volums de l'obra poètica i teatral de Ventura Gassol. En l'edició d'aquests llibres, com també el quadern de la Institució de les Lletres Catalanes, s'han produït aportacions d'Olga Xirinacs, de Josep Maria Ainaud de Lasarte, de Joan Triadú, i han suposat, entre d'altres, un ajut realment valuós a l'entorn de la figura d'en Ventura Gassol.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol repreguntar, el senyor diputat?

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor president. Simplement per donar-li les gràcies per aquesta informació i per desitjar que, com nosaltres, els que tenim, doncs, l'edat que tenim, les noves generacions trobin gust a conèixer, a aprendre i a recitar els versos que enalteixen l'amor a la pàtria i que foren i són escrits per gent apassionada i fidel.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat.

*Preguntes acumulades relatives al
delegat del Departament de Benestar
Social a la Barceloneta*

La següent pregunta és sobre les mesures previstes davant la possibilitat de la participació del delegat del Departament de Benestar Social a la Barceloneta en una reunió relacionada amb el canvi de nom de l'antic passeig Nacional, que formula el diputat senyor Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. En tot cas, si vostè ho permet, ajuntaria aquesta pregunta amb la que ve a continuació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FERRAN: Miri, senyor conseller, segons informacions aparegudes a diferents mitjans de comunicació, sembla ser –sembla ser– que el delegat de la Conselleria de Benestar Social a la Barceloneta, el senyor Àngel Martínez, va convocar una reunió de veïns i representant d'entitats del barri en què va valorar la possibilitat d'efectuar actuacions de protesta durant la visita del rei pel canvi del nom del passeig Nacional, que des del dia 25, com vostè sap, porta el nom de Joan de Borbó, comte de Barcelona, pare del rei.

Jo, abans de formular-li la pregunta, voldria deixar clar el dret a la llibertat d'expressió de tothom, el dret de tots els ciutadans de Catalunya a exposar, a explicar, a fer propaganda, a estendre la idea –en aquest cas– republicana, i que aparquéssim aquest tema per no entrar en consideracions al respecte.

Però, un cop dit això, jo em penso que podríem passar a preguntar-li a vostè, tal com es formula la pregunta, si és cert que el seu funcionari va convocar aquesta reunió, en primer terme. En segon terme, si és cert que aquest funcionari hi va participar, a la reunió. I, si és afirmativa la resposta, que vostè ens expliqués quines mesures ha pres al respecte. Perquè pel nostre Grup el problema rau: en qualitat de què es va convocar la reunió? I, per una altra banda, jo sé que vostè es va molestar quan en la meua interpellació de l'altre dia li vaig treure el tema, però també ens molestaria molt a tots els diputats d'aquesta cambra que una sola entitat, un sol veí d'un barri de Barcelona hagués acudit a una reunió d'aquest tipus pensant –pensant– o tement que si no ho feia podia rebre conseqüències d'altre caire, d'aquestes que vostès reparteixen, d'aquestes que vostès donen des de les oficines de Benestar Social.

Jo espero, senyor conseller, que vostè ens podrà aclarir la situació, si va convocar, si va participar i si va ser-hi i ho va fer en qualitat de què.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, quan va sorgir la notícia periodística, aleshores, en compliment dels meus deures vaig demanar al secretari general del Departament que instruïssin un expedient informatiu. Es va designar instructor el càrrec més alt

jurídic del Departament, el sots-director general d'Assessoria Jurídica. I aquest expedient ha estat ja instruït, i aleshores les conclusions de l'instructor –que, ja dic, és el càrrec més alt del Departament, de l'Assessoria Jurídica– diu el següent: «Primer, que no és imputable al senyor Àngel Martínez cap actuació assumint el caràcter de delegat de zona de la Conselleria de Benestar Social. Segon, que la reunió celebrada el 19 de setembre del 93 a la parròquia de Sant Miquel, al barri de la Barceloneta, hi varen assistir diverses persones, actuant totes elles a títol personal, sense que s'adoptés cap acord en relació amb el canvi del nom del passeig de la Barceloneta. Tercer, que no és possible imputar al senyor Àngel Martínez i Soler cap de les conductes tipificades a l'article 52 del conveni únic del personal laboral d'Administració de la Generalitat i, per tant, no és procedent incoar cap expedient disciplinari. En conseqüència, el que sotasigna proposa al secretari general del Departament l'arxiu de les actuacions sense formular cap càrrec per raó de l'actuació del senyor Àngel Martínez i Soler.» Fins aquí el que diu el subdirector general, i, evidentment, el secretari general ha arxivat, ha ordenat l'arxiu de l'expedient.

Però li he de dir que aquesta informació periodística s'ha revelat infonamentada, perquè no tan sols no la va convocar, com consta aquí, sinó que, a més, tots els assistents a aquesta reunió han signat una declaració en la qual manifesten aquesta situació, àdhuc la persona, el rotatiu que va fer aparèixer la notícia diu que havia estat l'original, el senyor –com que s'ha dit el nom, també ho podem dir aquí– Josep Oriol Badell, diu que és, el diari, qui va informar el periodista. Doncs, aquest senyor té aquí signada una declaració contrària al que es va afirmar en el rotatiu. Per tant, és una notícia que és infonamentada, i, com vostè, doncs, ja hi estarà d'acord –em sembla que ho ha dit–, estem en un estat de dret, tota persona té el dret, per tant, a no ser inculpat si no és amb motiu de fets concrets que es puguin concretar i tipificar. I, per altra banda, per altra banda, imagini's, jo crec, la poca lògica entre el que ahir discutíem en relació que uns possibles funcionaris aleshores haguessin manifestat el dret a manifestar unes opinions en relació amb la seva feina –en relació amb la seva feina– i aquesta qüestió, que és una qüestió que simplement, com a ciutadà, un senyor va creure oportú assistir a l'acte; assistir sí que hi va assistir, ja ho diu el daixò, i, aleshores, hi té tot el dret; té tot el dret a assistir-hi, estem en un estat democràtic i no es pot privar ningú d'exercir els drets democràtics, quan es fa un... No es va arribar a cap conclusió, però encara que s'hi hagués arribat, quan una determinada exposició es fa amb cura, es fa des del punt de vista..., i amb comportaments democràtics i lògics.

Per tant, aquesta és la situació, aquest expedient està arxivat perquè segons el seu instructor no hi ha motiu, i les fonts que el diari ha donat i ha publicat s'han demostrat que no eren consistents perquè la mateixa persona a què adduïen ha signat el contrari en un paper concret que és aquí, dins de l'expedient.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot repreguntar.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo no vull entrar en la casuística de papers que es diuen, després es desdiuen, etcètera. Jo, senyor conseller, permeti'm que li digui una cosa molt amablement: jo crec que vostè serà el conseller que passarà a la història de Catalunya com un dels consellers de més fama, i jo crec que no serà sols per la seva tasca al front de la Conselleria, tot considerant que vostè treballa molt més que altres consellers, tot sigui dit de passada, no?, sinó també per haver fet i haver assumit, dins del Govern de la majoria, la feina dura del seu moviment polític. I li diré sincerament que em sap greu per vostè, perquè tots els partits, eh?, el meu també, tenen les persones que fan la feina dura, tenen els seus homes de xoc, i a mi em sembla que a vostè li ha tocat assumir aquest paper tan concret.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ferran, ja s'adona que això no té res a veure amb la pregunta...

El Sr. FERRAN: No, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Segueixi repreguntant.

El Sr. FERRAN: Seguiré repreguntant, però li volia fer esment al senyor conseller que no hi ha cap Conselleria tan conflictiva com la seva. Jo sé que aquesta Conselleria fa decrets incomplets, s'equivoquen en la política del joc, s'equivoquen les secretàries en les circulars sobre la llengua, els locals de Benestar Social fan...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ferran, torni a la qüestió de la pregunta.

El Sr. FERRAN: Els funcionaris sovint són sospitosos, com s'ha fet en aquesta pregunta, de fer agitació antimonàrquica... (*Rialles.*) Senyor conseller, la seva Conselleria és la més densa, és la que més errors i conflictes té per metre quadrat de despatx, i això, senyor Comas, és de la seva absoluta incumbència i la seva responsabilitat. Jo crec que els funcionaris del seu Departament no tenen cap culpa d'això, però el seu personal de confiança, vostè l'hauria de triar potser d'una altra manera, perquè no estiguéssim sovint fent preguntes com aquestes que estem fent avui aquí.

El seu personal és un personal d'alt risc, per totes aquestes coses que li he dit, per totes les que vostè sap i per totes les que s'esmenten sempre en aquest Parlament. Jo crec que vostè s'ho hauria de fer mirar tot això; jo em penso que ara en té la possibilitat, senyor conseller, en haver entrat en Leslies al seu Departament, a escombrar el que no funciona.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Com vostè comprendrà, ha plantejat qüestions que no tenen res a veure amb el canvi de nom del passeig Nacional, de la Barceloneta, i la presumpta intervenció d'un funcionari.

El senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, queda clar que, per les raons que siguin, aquest és un assumpte que es va fer sortir, que vostès van magnificar per interessos que no tenen res a veure amb l'aspecte objectiu; queda clar, i queda clar que la Conselleria treballa bé. Per-

què ni vostè, ni ningú, ha adduït encara cap argument consistent; són opinions, suposicions. Ja els vaig dir ahir i els torno a repetir avui que no puc parlar de suposicions, he de parlar de fets, i, és clar, nosaltres fem la nostra feina, i la seguirem fent, o no és la nostra feina, realment, complir amb cada una de les competències que tenim? Per tant, ho farem. Si en alguna ocasió cal corregir ho corregirem, però jo no veig que d'aquestes qüestions que vostè m'assenyala nosaltres tinguem res a corregir.

Aquest cas queda absolutament clar, que el senyor Àngel Martínez va actuar d'acord amb els seus drets d'una forma correcta, sense involucrar la seva condició de funcionari de la Generalitat.

Res més; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

La següent pregunta, la formula el diputat Xavier Soto, sobre els motius pels quals el conseller de Benestar Social no informa els ajuntaments del nomenament de delegats en llurs barris. El senyor Soto té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu relatives al
nomenament de delegats del Departament de
Benestar Social a determinats barris*

El Sr. SOTO: Si m'ho permet el senyor president, acumularia la quatre i la cinc.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. SOTO: Molt bé. Les preguntes, en aquest cas, senyor conseller, són ben simples, ben senzilles i intentaré no plantejar cap qüestió que no estigui en les preguntes, senyor conseller. Jo crec que vostè, fins i tot, les pot entendre amb facilitat. Primera pregunta: per què no creu convenient el conseller de Benestar Social informar els ajuntaments del nomenament de delegats en els seus barris?; simple i senzill.

I segona pregunta: quins són els criteris de nomenament d'aquests delegats? I, si em permet, li demanaré tres criteris molt simples i molt senzills, o dos, fins i tot.

Primer: per què es nomenen delegats en uns barris i no en uns altres?; fàcil i senzill. Segona consideració: per què aquests nivells de contractació? És a dir, perquè el lògic seria, si necessitessin delegats en els barris de Catalunya, seria tenir potser economistes, potser urbanistes, potser arquitectes, gent que hi entengués, dels problemes reals dels barris, que pogués col·laborar amb els ajuntaments en plans de reforma, en plans de millora, i sembla que el tipus de persones que són contractades tenen un perfil professional substancialment diferent a aquest. És a dir, pregunto pels criteris de nomenament dels delegats del Departament de Benestar Social als barris de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, miri, primer de tot, jo no tinc cap obligació d'informar cap ajuntament dels nomenaments que es fan a la Conselle-

ria, cap obligació. Altra qüestió és que és freqüent que els delegats, realment, tinguin contactes amb els ajuntaments i s'hi presentin, és freqüent. No puc assegurar que es faci en tots els casos, perquè no és cap obligació que ho facin, però és freqüent que això es faci. I no tinc cap inconvenient que es presentin, però no veig per què m'hi he de comprometre i no m'hi comprometo. S'hi presentaran quan sigui necessari que s'hi presentin, i quan tinguin actuacions a fer d'una forma coordinada; aquesta és una qüestió clara.

Quant a l'altra pregunta, els criteris de nomenament, vostè me l'ha formulat per escrit, també, aquesta mateixa pregunta, jo ja li he contestat. Vostè me la va formular en una pregunta amb número de registre 12819 i jo li he contestat el dia 20 d'aquest mes, amb el número de registre d'entrada 13370. Per no repetir, doncs, els arguments, em remeto a aquesta resposta que vostè ja té per escrit.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Soto pot repreguntar.

El Sr. SOTO: El senyor conseller s'enfada quan se li plantegen qüestions que diuen que no estan plantejades, jo suposo que tinc el mateix dret a enfadar-me quan el senyor conseller no respon a les qüestions plantejades. Jo no li he preguntat al senyor conseller si tenia o no l'obligació de comunicar els nomenaments dels delegats, que crec que sí, i en podríem discutir, però jo el que li he preguntat és per què no creu convenient fer-ho? Perquè jo crec que qualsevol persona amb sentit comú i amb quatre dits de front ho faria. (*Remor de veus.*) És la meva opinió. I, aleshores, jo, el que li pregunto és per què no ho creu convenient, i diu: «oh, hi ha alguns delegats que si ho creuen convenient es presenten». A mi em sembla bastant irracional. Jo crec que els responsables públics tenen una obligació d'eficàcia, tenen una obligació de publicitat de les seves normes i de les seves decisions i tenen una obligació de cooperar amb les altres administracions. I jo crec, clarament, que vostè demostra, no comunicant aquests nomenaments, que fa una actuació que és incompetent, que és ineficaç i que el que està fent, senzillament, és malbaratar els recursos públics que tots els ciutadans i ciutadanes paguem. I jo crec que amb la decisió de no comunicar aquests nomenaments vostè el que fa és ignorar els ajuntaments de Catalunya, el que fa és trepitjar els ajuntaments de Catalunya i el que fa és trepitjar la voluntat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, de cada municipi i de cada ciutat, que elegeixen el seu govern local democràticament a les urnes. Jo no sé de què serveixen uns delegats que són desconeguts..., diu: «si ho creuen convenient, van, fan i es presenten».

Criteris de nomenament: vostè diu que me l'ha respost en una pregunta per escrit, que suposo que ben aviat la Mesa del Parlament tindrà l'amabilitat de trametre'm; jo encara no l'he pogut rebre. De totes maneres, li diré una cosa molt clarament: nosaltres no entenem per què hi ha uns barris de Catalunya en què es nomenen delegats i en barris molt semblants, a vegades en situacions socials de major dificultat, de majors problemes, no es nomenen. I, en segon lloc, no

entenem quins són els criteris de contractació d'aquests delegats, perquè no sabem encara les seves funcions, no hi ha hagut cap decret, no ha sortit publicat, suposo que els sabrà vostè, i, per tant, nosaltres creiem, francament, que estem elegint un camí molt correcte i que el que amaguen molt clarament, aquests nomenaments de delegats, són propòsits polítics que no es poden confessar perquè no són propòsits polítics de la institució; són propòsits polítics d'un altre ordre, probablement respondran als interessos del seu partit, o de la seva coalició electoral, però no als interessos dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, i vostè és conseller de la Generalitat de Catalunya, conseller, fins i tot, dels socialistes, de tots els ciutadans de Catalunya (*remor de veus*), i molt em temo que en la seva gestió diària, quotidiana, com ja s'ha perfilat en el passat, malauradament no és així, vostè és únicament el conseller, m'atreviria a dir, gosaria a dir fins i tot, no de tota la majoria, sinó d'alguns sectors de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El senyor conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el contacte amb els ajuntaments es fa en funció de la feina que hi ha. Ara mateix, tot venint cap aquí, hi havia una reunió que, per part de la Federació de Municipis, hi ve un il·lustre diputat d'aquesta cambra, l'alcalde d'una de les ciutats importants de Catalunya, que estava reunit al Departament per analitzar qüestions pendents. Per tant, els contactes amb els ajuntaments, els tenim, al nivell que sigui, i al nivell que és necessari, i els delegats de zona, com qualsevol altre departament, com els directors generals, com els caps de servei, quan sigui, connecten amb els ajuntaments i connecten amb la Federació de Municipis quan calgui, i els delegats de zona, també.

Aleshores, el fet de presentar-s'hi, no hi tinc cap inconvenient, ja li ho dit, li ho reitero: jo no hi tinc cap inconvenient. Però no em vull obligar a dir: «miri, sí, s'hi presentaran a partir d'ara», perquè no és necessari. Serà necessari quan ho sigui, però no és necessari.

Per què en uns llocs i no en altres? Perquè està en funció del criteri de necessitat del teixit associatiu de cada un dels barris, i allà on hi ha una oficina de Benestar Social que marxa, que ja manté aquest contacte, no fa falta el delegat, i allà on no hi és, o el gruix associatiu és més elevat, doncs hi fa falta el delegat. Per tant, aquesta és la qüestió, i la forma com jo m'he de conduir amb el meu Departament és una qüestió meua i del meu Govern, i vostè, en tot cas, el que pot preguntar i en el que pot manifestar la seva opinió és en els aspectes que vostè creu que es porten malament, però no com estem organitzats. Aquesta és una prerrogativa del Govern. Vostè digui: «miri, aquesta cosa, l'han fet malament» —cosa que no m'ha dit, per cert—, «aquesta cosa, l'han fet malament...» Molt bé, jo li ho discutiré. Mentrestant, deixi per a nosaltres l'organització; el Govern és qui governa, i l'oposició ha de fer d'oposició i res més.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la restauració del castell de Montsoriu (Selva)

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Rodri, sobre la restauració del castell de Montsoriu.

El Sr. RODRI: A la comarca de la Selva. Moltes gràcies, senyor president. Ràpidament i per situar-nos, aquesta pregunta, com totes, senyor conseller, senyores i senyors diputats, s'emmarca... (*Remor de veus.*) No sé per qui és, jo sí que no ho haig de saber... (*Pausa.*) Ah!, moltes gràcies, doncs. (*Rialles.*)

S'emmarca en aquell esperit que tantes vegades ja he explicat de, realment, de preocupació, no pas d'explícita confrontació. Ens interessa a tots el nostre país, i ens interessa la situació de com estan algunes coses. Pel que fa al Montsoriu, per als il·lustres diputats i diputades de la cambra que no siguin de la zona, es tracta d'un castell termenal que està al municipi d'Arbúcies, a la comarca de la Selva; es veu des de l'autopista, impressionant, al fons esquerre, quan es tira cap a Girona; queda dempeus, d'aquesta antiga construcció, la torre d'homenatge més uns murs importants i torres que fan com tres recintes emmurallats. Va ser propietat dels vescomtes de Girona, en aquell temps anomenats de cognom Montsoriu —i d'aquí el nom—, i va passar als senyors de Cabrera el 1035, i a partir d'aquí es va convertir, fins i tot, en un darrer refugi llibertari del moviment catarista de Montsegur. Amb la Guerra dels Remences hi va haver una depauperació i una decadència, i l'allunyament de la casa dels Cabrera va fer la resta, fins a arribar a avui dia, que tenim unes pedres importantíssimes, una de les millors mostres de l'arquitectura a Catalunya, absolutament abandonades.

Jo demano, senyor conseller, com estan les coses. Què passa amb la propietat? De qui és finalment la propietat del castell i els terrenys del voltant? Vol o no vol, la Generalitat, assumir Montsoriu? El Consell Comarcal de la Selva, quin paper hi juga? I l'Ajuntament d'Arbúcies, i les subvencions que hi ha en aquest moment sense destinatari..., perquè hi ha les subvencions concedides i no hi ha destinatari, perquè no se sap de qui és allò. I, mentrestant, com va caient cada dia tot això, amb una situació que si el senyor conseller ha visitat Montsoriu ha de qualificar amb mi de més que lamentable.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la situació actual és com vostè diu: el castell està en una fase que exigeix una actuació, però aquesta actuació d'alguna manera s'hi està fent, el que passa és que té ritmes i els ritmes, diguem, que els acompanyen les disponibilitats pressupostàries. Fa uns quants dies vaig llegir en un diari que una il·lustre persona es queixava, precisament, que destinàvem massa diners a fora de Barcelona en perjudici de Barcelona; no és cert, procurem que hi hagi un equilibri i procurem que

els recursos que hi ha disponibles puguin estar ben repartits. En aquest cas, s'hi està treballant i s'hi ha treballat. Jo li explicaré una mica perquè sé que a vostè el preocupa i amb molt de gust ho faré.

Aquest estiu, precisament, aquest estiu del 93, com em penso que ja vaig anunciar, s'han realitzat tres campaments, d'acord amb la Secretaria General de Joventut. S'han recuperat els baixos de la torre, una sala romànica i s'ha deixat en condicions de poder fer un magatzem per a properes campanyes; és a dir, hi ha hagut una actuació intensa, intensiva aquest estiu. Durant aquest any 93 hi ha previstos 4 milions de pessetes per a Montsoriu; se n'ha gastat mig milió i en queden 3 milions i mig per procedir al tancament del recinte. De les aportacions, hi ha una bona part d'aquest conveni que tenim amb la Diputació de Girona i altres corresponen als ajuntaments d'Arbúcies, de Sant Feliu de Buixalleu, de Breda i del Consell Comarcal.

S'ha de constituir un patronat, i aquest patronat encara no s'ha constituït per raons tècniques i jurídiques, però està en aquesta fase. Però això no ha impedit la col·laboració institucional, que es dedueix d'això que fa un moment li estava dient. Per part nostra tenim molt interès que es constitueixi aquest patronat, ho estem estimulant i espero que es pugui fer, però hi ha aquestes dificultats que li deia; de vegades, sap que les coses, en aquest sentit, no són tan senzilles com serien de desitjar, però es constituirà.

El Servei Jurídic proposa que hi hagi també una presència, encara que limitada, per part del Departament de Cultura, però el que és important és que es constitueixi el patronat. Inicialment, el conveni preveu un 50% de les despeses de cara al Departament de Cultura i l'altre 50% a càrrec dels tres ajuntaments i del Consell Comarcal. Això s'ha de fer sempre d'acord amb les disponibilitats pressupostàries. Per a l'any vinent la previsió d'actuacions es centra en la consolidació de la torre de l'homenatge. També s'ha demanat a la Diputació de Girona, d'acord amb aquest conveni, de condicionar els darrers cent metres de carretera que falten per arribar al recinte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Se li ha acabat el temps ja al senyor..., però el senyor Rodri pot repreguntar...

El Sr. RODRI: Llàstima; bé, ja en parlarem...

El Sr. PRESIDENT: ...sense esperança de tenir resposta.

El Sr. RODRI: No, no, perquè ens entenem en aquest sentit bé i podem continuar a fora. Però la gent que hi està interessada... (*remor de veus*), no, si no ens dóna més temps aquí hi tornarem un altre moment, perquè hi ha molta gent interessada en això.

Miri, passa a molts llocs de Catalunya, et passeges per aquest país i es com veure les fotografies de l'avi tirades a les escombraries. Tenim un passat que és comú i està abandonat, i això fa mal.

Jo sé que s'estan fent coses, però vostè ha parlat d'uns camps de treball, però l'Ajuntament d'Arbúcies, que és qui ha pagat tres camps de treball en concret, diu i demana que hi hagi un pla general, perquè no val tenir gent aplicada allà fent coses sense que hi hagi un marc general.

Jo, senyor conseller, he pres nota del que ha dit i d'aquí a un temps li tornaré a demanar aquestes promeses on són.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri.

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a l'execució de la comunicació entre Oix i Beget (Garrotxa)

Ara suposo que el senyor Terradellas em demanarà per agrupar no sé quantes preguntes... (Rialles.)

El Sr. TERRADELLAS: Senyor president, cap.

El Sr. PRESIDENT: Cap; doncs, faci-les individualment.

El Sr. TERRADELLAS: No, no, senyor president, perquè és possible que sigui un error, que s'hagin confós dues preguntes, però, en tot cas, és la mateixa, no n'existeixen dues.

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en relació amb l'execució de la pista forestal entre Oix i Beget (Garrotxa)

El Sr. PRESIDENT: Doncs, faci una pregunta, sobre l'execució de la pista forestal entre Oix i Beget.

El Sr. TERRADELLAS: Gràcies, senyor president. És una demanda d'informació a l'honorable conseller d'Agricultura, atès que des de fa un temps s'està executant una pista forestal que vol intentar unir els nuclis de població d'Oix i de Beget; Oix pertany al municipi de Montagut, Beget actualment a Camprodon, tot plegat les comarques la Garrotxa - el Ripollès, tot ella zona de l'Alta Garrotxa i, per tant, d'un interès paisatgístic important, entre altres coses perquè ha estat inclosa dintre del Pla d'Espais Naturals.

Aquesta pista ha estat reivindicada durant molt de temps, perquè pot superar, esperem que el superi, un aïllament històric de dues poblacions que fins ara havien tingut molta relació. Fins ara se n'ha fet un tros, la part nord, i s'ha parat un temps, i d'aquí el motiu de la pregunta del diputat qui parla, en el sentit de saber quines són les previsions del Departament d'Agricultura de cara a l'execució d'aquesta obra, que em sembla que qui parla i la majoria de diputats d'aquesta cambra i, sobretot, de la gent de la zona estan satisfets d'haver-la encetat i el que voldrien és veure-la acabada i ben acabada al més aviat possible.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. El conseller d'Agricultura, senyor Marimon, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta obra, com vostè sap, és una obra important, amb un recorregut ampli i amb un cost que s'apropa als 150 milions de pessetes. D'altra

banda, s'ha hagut d'estudiar molt bé tot el tema d'impacte ambiental.

Com vostè ha dit, hi ha una part d'obra que ja està executada; en el pressupost d'aquest any el Departament hi té destinats 30 milions de pessetes. En aquestes obres, en aquest moment ja hi són les màquines. Jo crec que estan treballant, vull dir, en tot cas, és molt recent, però si no estan treballant, doncs, la propera setmana hi estaran treballant les màquines, perquè l'obra està adjudicada i la partida pressupostària hi és. I en els pressupostos de l'any 94 teníem previst l'acabament de l'obra. Aquesta obra, la inclourem, doncs, en els convenis que tenim amb Icona i mirarem d'acabar-la aquest any que ve. Aquesta és la intenció del Departament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor conseller, ja li he dit a l'hora de formular la pregunta que em sembla que tots coincidim que aquesta és una comunicació absolutament necessària i convenient, i convenient de fer-la bé. Però, és clar, si estem parlant d'una obra necessària, en una zona d'un especial interès paisatgístic i, per altra banda, estem parlant de pressupostos per a enguany de 30 milions de pessetes, no encaixa. No encaixa, i el que a nosaltres ens preocupa és això, que de moment es vagi..., o com a mínim s'encalli o que es comenci d'obrir sense els recursos econòmics i els estudis d'impacte mediambiental necessaris per aconseguir que una cosa que ha de ser bona, interessant, jo diria l'obra prioritària a l'Alta Garrotxa... Tindrem ocasió, senyor conseller, de parlar-ne en altres ocasions. Precisament, reclamo que no se n'obri cap més, de pista, de moment a l'Alta Garrotxa, però aquesta sí que convé per vertebrar aquesta zona.

Per tant, m'interessa saber quines fonts de recursos econòmics són previsible, si no per al 93, sí per al 94; quines mesures d'impacte mediambiental, i quins mitjans per al manteniment d'una pista tan llarga, que suposo que el senyor conseller coincidirà amb mi que no voldrem que se'n cuiden els ajuntaments tan petits com són.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyors diputats, bé, els projectes de tota la pista estan redactats, tots ells han tingut el corresponent estudi d'impacte ambiental, i vostè si és de la zona coneixerà que es vetllà extraordinàriament. Quan vostè diu que la inversió és petita, miri, aquest any són 30 milions de pessetes, però pensi que nosaltres ja en portem invertits 70, amb els quals farà un conjunt de 100 milions de pessetes aquest Nadal, d'inversió en aquesta pista. L'any que ve l'obra que resta per fer, la valorem —evidentment, dependrà, doncs, de l'adjudicació—, però, al voltant de 40 milions de pessetes, i res fa pressuposar que hi hagi cap

problema. Pel mateix, el compromís és avançar el màxim possible i veure que aquest any que ve quedi finalitzada l'obra, amb totes les garanties, evidentment, de respecte al medi i atenent totes les indicacions que ens han marcat els estudis d'impacte ambiental.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marimon.

La següent pregunta, la número 8, sembla que és una duplicada, de manera que la deixariem sense efecte.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les comunicacions viàries entre les
comarques d'Osona i la
Garrotxa*

Passem a la número 9, que també formula el diputat senyor Terradellas, sobre les comunicacions viàries entre les comarques d'Osona i de la Garrotxa. Té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és adreçada al conseller de Política Territorial i Obres Públiques perquè hi ha una certa confusió amb el que s'ha vingut dient en càrrecs institucionals, dirigents polítics d'Osona i del Ripollès sobre el calendari d'execució d'una de les obres més importants que esperen els garrotxins i la gent d'Osona, com és la possibilitat d'unir-les, aquests dues comarques, a través del túnel de Bracons.

De fet, el Pla de carreteres de la Generalitat, quan parla de l'eix transversal a l'altura de Vic, diu que cap a Girona de fet és una bifurcació la que va fins a Girona, de Vic a Girona, a la que pot anar de Vic fins a Olot. I el Consell Executiu en aquests moments, d'aquest eix transversal, amb retard està executant una part; falta veure com connectem de Vic cap a Olot. Jo crec que l'honorable conseller i la majoria de diputats d'aquesta cambra són coneixedors d'actituds positives, de suport a aquesta iniciativa d'institucions, entitats, persones, més enllà de les dues comarques, perquè la voluntat d'aquesta obra segurament seria molt més que supracomarcal, amb possibilitat de connexió fins i tot amb l'eix pirinenc.

Per tant, a fi d'aclarir el calendari i a fi també d'encavallar-ho amb obres que estan fent altres administracions, jo demano al conseller si em pot donar la versió, diguem-ne, oficial del calendari d'aquesta obra.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. Té la paraula el conseller Cullell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep Maria Cullell): Senyor president, senyores i senyors diputats, miri, senyor diputat, els propòsits del Consell Executiu respecte a les comunicacions entre Osona i la Garrotxa, concretament entre Vic i Olot, són l'acompliment d'allò que estableix el Pla de carreteres en el seu any horitzó. En aquest sentit, i com a part de la xarxa bàsica secundària, es preveu l'execució del tram de Vic a Sant Esteve d'en Bas, construir un túnel per salvar el coll de Bracons, i no existeix en aquests moments un calendari de pro-

gramació d'inversions, però sí que hi ha la garantia de fer-ho en l'any horitzó, en el qual finalitza el Pla de carreteres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pot repreguntar. (*Pausa.*) Senyor Terradellas, té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor president. Vegi la importància de la pregunta i de tenir clarificat el calendari, perquè les notícies que teníem fins ara de Conselleria, de la Direcció General, eren de calendaris que començaven a partir d'ara mateix, amb programació, amb elaboració del projecte, i fins i tot en debats en públic ha sortit l'any 98 o 97 com a possible final de l'obra.

Per tant, si interpreto bé, i m'agradaria puntualitzar-ho, la valoració que fa el conseller, estem parlant de l'any 2001 com a data final de la finalització d'aquesta obra.

De totes maneres, això vol dir, al meu entendre, un retard important en una obra que està àmpliament demanada; li vull recordar només a l'honorable conseller que és el primer punt de tot un treball del pla estratègic que ha fet la comarca de la Garrotxa com una de les principals reivindicacions, atesa la necessitat, no només per a les dues comarques, sinó que, com li deia, estem intentant encavallar-ho per intentar vertebrar les comarques de l'interior a través d'una comunicació Vic - Olot - Figueres - nacional II.

Per tant, el que sí que li reclamo, senyor conseller, és de veure la possibilitat de tornar als calendaris, diríem, antics, als calendaris que preveien cap al...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Bé, concretament més encara: pel que fa al permís d'execució del Pla de carreteres, preveu l'acompliment, el Pla de carreteres, per a l'any 2001. Però fins i tot li vull dir, senyor Terradellas, que contempla que, depenent de les disponibilitats pressupostàries, es podria arribar fins al 2005 –sense embuts. Això no treu que hi hagi estudis i que hi hagi, en aquests moments..., s'estiguin tirant endavant projectes constructius d'aquest tram; és més, tampoc és contradictori el que dic amb el fet que s'estiguin també estudiant trams que poden donar solucions concretes i parcials a algunes poblacions, com, per exemple, Manlleu, i que ja significarien..., és a dir, algun tram ja que significaria un tros del que seria, en definitiva, la solució definitiva.

Però, de totes maneres, senyor diputat, jo li voldria recordar el següent –malgrat tot, per no fer tampoc catastrofisme–: Olot té cinc accessos en l'actualitat –cinc–; el primer és el que ens ve a través del túnel de Capsacosta, que depèn de la Direcció General de Carreteres i que està en execució; un segon –la comarcal 152– que ens ve de la Selva, que en aquests moments també està en execució; una tercera carretera, que és la que ens ve de Sant Pau i de Mieres, que està feta, es va fer un reforç de ferm i està feta; una quarta, que és la comarcal 150, que ve de Girona, que una part és de la

Generalitat i que està feta, i que una cinquena..., des de Besalú fins a Olot, és del Mopu, i que esperem que en els pressupostos d'enguany –que avui s'estan discutint en el Congrés dels Diputats– figuri la partida perquè es pugui fer, perquè és l'única que no està feta –i vostè ho sap perfectament–, i, la cinquena, que és la que vostè em pregunta, que és la d'Osona fins a Olot, que és la que estàvem discutint en aquests moments. Per tant, l'accés a Olot –ho repeteixo– ens ve determinat per cinc carreteres, de les quals quatre la Generalitat les ha executades i la cinquena –ho repeteixo– està en funció de les nostres disponibilitats pressupostàries.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els criteris utilitzats per a establir
el preu de les taxes
universitàries*

Passem a la següent pregunta, que és sobre els criteris utilitzats per a establir el preu de les taxes universitàries. El senyor Xavier Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet, senyor president, l'acumularia amb la següent.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, jo demanaria, si el senyor diputat no hi tingués inconvenient, de no acumular-les, a efectes del bon ordre i per poder ser més precís en les meves respostes.

El Sr. SOTO: No hi tinc cap inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. SOTO: Formulo, doncs, la primera pregunta, que fa referència als criteris utilitzats per a establir els preus de les taxes universitàries.

Com sabran les senyores i els senyors diputats, les taxes universitàries han generat aquest any..., van generar ahir, concretament, les primeres protestes ciutadanes, i, malauradament, resta anunciada la convocatòria d'una vaga per a la setmana vinent. Nosaltres som un partit de govern, i, per tant, un partit responsable, que sap que les taxes són necessàries per al finançament de la universitat. Per tant, nosaltres no venim aquí a qüestionar globalment les taxes. El que vinc a qüestionar són tres coses molt concretes dels criteris d'elaboració d'aquesta normativa del Govern de la Generalitat: en primer lloc, que en el primer període de matriculació a les universitats, el cobrament de les taxes es va fer d'acord amb un projecte de decret que no estava ni publicat ni tan sols aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat. Aquest fet, senyor conseller, és extraordinàriament greu, perquè vostè sap que l'article 9.3 de la Constitució garanteix el principi de legalitat, la publicitat de les normes i la seguretat jurídica, i és obvi, per tant, que l'Administració de la Generalitat ha actuat amb clara negligència: s'han cobrat

unes taxes sense que el Decret estigués ni tan sols aprovat ni publicat –primera cosa sobre la qual pregunto.

Segona consideració, senyor conseller: com que el Decret no estava publicat ni aprovat, no era vinculant. Què ha passat? Que moltes facultats universitàries han establert increments molt superiors als que el Decret ha establert: parlo d'increments del 24,9%, del 27,77%, del 25% i, fins i tot, en alguns casos, del 50%. Pregunto al senyor conseller si el Govern de la Generalitat pensa establir criteris o pensa adoptar mesures per aconseguir que aquests increments s'adeqüin al Decret, i si els diners que han pagat de més els estudiants els serà retornat o no.

I, en tercer lloc, nosaltres creiem molt clarament que, en el Decret que estableix les taxes universitàries, els preus que s'estableixen per als alumnes repetidors són clarament excessius; diu que, per segona vegada, s'incrementarà un 20%, per tercera, un 30%, i per quarta vegada o més, serà del 40%. Des del nostre punt de vista, en aquest cas, l'increment previst és clarament abusiu.

Sobre aquestes tres qüestions li formulo aquesta primera pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El conseller Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Soto fa aquestes tres consideracions en relació amb el fons de la pregunta, que són els criteris en relació amb l'establiment del preu de les taxes universitàries. Jo li respondré, sobretot, què ens ha conduït a això. Però, per respondre-li això, li haig de fer una consideració que em penso que és plenament escaient, que és que, precisament, els diners, l'increment de la subvenció a les universitats, corresponent de l'any 87 a l'any 1993, s'ha incrementat quatre vegades, és a dir, ha passat de 17.285 milions l'any 87 a 66.993 l'exercici pressupostari corresponent al 93; és a dir, hi ha hagut un esforç molt important de diners procedents dels impostos que paguen els ciutadans. Aquestes aportacions han fet disminuir l'aportació corresponent a les matrícules del 21,4% l'any 87 fins al 13,45% l'any 93, com a conseqüència d'aquesta aportació pública; és a dir, l'aportació per motiu de matrícula ha disminuït en aquest percentatge. Per tant, l'aportació en concepte de matrícula representa un percentatge mitjà aproximadament del 17% del cost mitjà real de l'ensenyament per alumne –17%. Aquest increment de l'any 92 no pot... ni serà indefinit; el Govern garanteix que aquest increment serà absorbit quan es produeixi una situació d'equilibri més bona de l'aportació pública amb les aportacions dels ciutadans directament beneficiats pel sistema universitari de Catalunya.

Pel que fa al preu dels ensenyaments renovats, aquest ve establert –i em penso que això respon una part de la seva pregunta– per la càrrega lectiva, o sia, pel nombre de crèdits totals de cada ensenyament, fixat per les directrius específiques de cada titulació establerts pel Consejo de Universidades. Si considerem el conjunt de les titulacions reformades que imparteixen les universitats catalanes, totes elles menys

cinc tenen una càrrega lectiva per sota de la mitjana establerta en les seves directrius. Per tant, això s'acomodaria a les normes i als decrets establerts. Es consideren raonables, per tant, aquestes titulacions, amb una càrrega lectiva que no supera el 50% entre el màxim i el mínim establerts en les directrius de cada titulació.

Analitzant el conjunt de les titulacions ofertes per les universitats catalanes, el cost global de la mateixa titulació amb pla d'estudis reformat, en comparació amb el pla no reformat, es produeix un increment relatiu en aquells ensenyaments reformats. Això mateix succeix, bàsicament, en aquelles titulacions amb un grau d'experimentalitat –m'estic referint a les enginyeries, a les ciències de la salut, a les ciències...–, que superen el mínim de crèdits fixats per les seves directrius específiques.

En relació amb els preus que fixa la matrícula per segona, tercera o quarta vegada, perquè han estat suspeses –i a això es referia el senyor diputat–, es veuen gravades amb un increment en relació amb la matriculació prèvia pel fet que el Govern –el Govern–, i les universitats estic segur que hi estan d'acord..., volen estimular una matriculació responsable per part dels estudiants.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Ha exhaurit tot el temps. El senyor Soto pot fer la repregunta, eh? Però només li queda mig minut.

El Sr. SOTO: Repregunta que no tindrà resposta. No tindrà resposta perquè no han tingut resposta les tres qüestions plantejades: la primera qüestió, que és tota la primera part del procés de matriculació..., es va fer d'acord amb un avantprojecte de decret que no estava ni aprovat ni publicat, i, per tant, això va contra el principi de legalitat, de publicitat de les normes i de seguretat jurídica, i hi ha hagut actuació negligent de la Generalitat. En segon lloc, hi ha facultats que han augmentat substancialment per sobre dels preus establerts en el Decret: s'establiran mecanismes perquè es retornin els diners als estudiants, sí o no? I, tercera qüestió: els preus previstos per als alumnes que es matriculen per segona o tercera vegada són clarament abusius, des del nostre punt de vista.

Són aquestes les qüestions que he plantejat.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, només per una qüestió d'ordre: la pregunta era el preu de les taxes universitàries, no sobre el retorn d'altres històries...

El Sr. PRESIDENT: Els criteris utilitzats...

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Hem contestat els preus...

El Sr. SOTO: Els criteris utilitzats per als preus de les taxes universitàries, i és el que estic preguntant, efectivament. No estic parlant d'una altra cosa, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Vostè parlava d'una pretesa il·legalitat d'aquestes taxes...

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Això és una altra història. (*Remor de veus.*) Que preguntí, i jo respondré el que pregunta, no altres coses...

*Pregunta al Consell Executiu sobre si
tots els agents socials han estat consultats
en relació amb la fixació dels preus
de la prestació de serveis acadèmics
universitaris per al curs 1993-1994*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent, passem a la següent pregunta, sobre si tots els agents socials han estat consultats en relació amb la fixació dels preus en la prestació de serveis acadèmics universitaris. Senyor Soto, té la paraula.

El Sr. SOTO: Aquesta és una qüestió important. Els sindicats estudiantils, els representants de les associacions d'estudiants han sentit que han tingut grans dificultats per a establir una negociació normal amb la Conselleria per resoldre aquesta qüestió. Aquesta qüestió, aquest conflicte, s'ha produït també a la resta de l'Estat i, afortunadament, a través d'aquest procés de negociació amb els representants estudiantils, s'ha arribat a un acord que ha contribuït al normal funcionament de la universitat i a establir un funcionament de les taxes substancialment diferent d'aquí.

Aquí, en aquest cas, no s'ha produït: no hi ha hagut un acord, no hi ha hagut la negociació. Els únics contactes que hi ha hagut entre els sindicats i la Conselleria..., no la Conselleria, en aquest cas –perdoni, senyor conseller, no el voldria implicar en això–, sinó amb el Comissionat d'Universitats, han estat en funció de les mobilitzacions que s'han anat produint. Probablement el senyor conseller em dirà que s'han establert contactes amb la Comissió de Preus i Beques del Consell Interuniversitari de Catalunya, en la qual hi ha alguna representació estudiantil, però nosaltres creiem que seria un error entestar-se a mantenir únicament aquesta via de diàleg i no utilitzar altres vies de diàleg, perquè el nostre convenciment és que, en aquest moment, la diferència entre la posició de l'Administració i la posició dels estudiants no és tan gran, i que, en alguns punts, les reivindicacions estudiantils són raonades i raonables, i, per tant, el que voldríem és que aquest procés de diàleg i negociació es produís, que poguéssim evitar noves mobilitzacions i tornem a la normalitat de la vida universitària.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El senyor conseller Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Em sorprèn que el senyor Soto, senyor president, senyores i senyors diputats, digui que aquesta situació només s'ha produït a Catalunya; li recomano la lectura dels diaris, escoltar la ràdio i les televisions perquè vegi que, desgraciadament, aquests fenòmens no són només catalans, i, per tant, penso que la informació de què disposa el senyor diputat podrà completar la seva informació global, per tal que quan parli pugui parlar amb més propietat.

La segona cosa que li vull advertir, li vull comunicar, és que hi ha un òrgan que està establert dins del Consell Interuniversitari –i com que el senyor diputat ho sabia per això ho ha dit–, que és precisament una Comissió de Preus i Beques del Consell Interuniversitari de Catalunya. Diu: qui s'ha consultat? Hi ha una comissió específica perquè es

tracti i es consideri aquesta qüestió, i s'ha consultat aquesta Comissió de Preus i Beques, en la qual hi ha representació també dels estudiants. Quan hi ha una comissió establerta, senyor diputat –vostè no té cap experiència de govern, no sé si vostè l'arribarà a tenir algun dia: no ho desitjo–, però el que li puc assegurar és que, quan hi ha un òrgan establert en aquest sentit, cal utilitzar els mecanismes adequats, i no cal buscar-ne d'altres, perquè això representa una pertorbació del sistema. Quan es fixa i s'estableix una comissió, és necessari, per tant, que sigui aquesta la que actuï.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Soto té la paraula per repreguntar.

El Sr. SOTO: Jo no sé si algun dia tindrè o no la responsabilitat de governar; el que li asseguro és que si els socialistes tenim algun dia la responsabilitat de governar, qui respondrà aquestes qüestions serà el conseller d'Ensenyament i no el conseller de Cultura. Això li ho puc garantir. I, probablement, si la política d'universitats la portés directament el conseller d'educació, probablement hi estaria més a sobre i alguns d'aquests problemes que hem tingut aquestes setmanes, ens els hauríem estalviat.

Nosaltres creiem que negociar directament amb els sindicats estudiantils pot ser bo i pot ser positiu, primer, perquè són organismes representatius, la representativitat dels quals està mesurada a les eleccions universitàries; en segon lloc, en una negociació global que s'ha produït a nivell d'Estat amb referència al territori MEC, aquesta negociació ha tingut uns resultats, òbviament, positius, que han significat una modificació del Decret, que es va publicar en el BOE el dia 1 d'octubre i que ha comportat una rebaixa de determinats aspectes de les taxes universitàries i que ha resolt el conflicte. La forma en què no es resolen els conflictes és amb anuncis com aquest que ahir va publicar a tota pàgina el Comissionat d'Universitats, en el qual es diuen falsedats evidents; es diu, per exemple, que en el cas de les assignatures que han estat suspeses i l'alumne es matricula per segona, tercera o quarta vegada, els preus són sensiblement més baixos que a la resta de l'Estat. Aquí tinc el Decret de la Generalitat; aquí està l'Ordre del Ministeri d'Educació: és una falsedat evident, i vostès han utilitzat tots els recursos de tots els ciutadans de Catalunya per fer un anunci en el qual es diuen falsedats manifestes. Jo lamento que aquesta sigui la fórmula.

Tornem a la sensatesa un momentet, senyor conseller...

El Sr. PRESIDENT: I a la qüestió.

El Sr. SOTO: Sí, estic en la qüestió. Molt simple i molt senzilla: consultem els agents socials; les distàncies que hi ha entre la posició de l'Administració i dels agents socials no és tan gran; en determinats aspectes els estudiants tenen raó: molt clarament en el tema de les assignatures repetides, en el tema de la devolució dels preus superiors als establerts als decrets i en el reconeixement que va haver-hi una actuació negligent. Si això es fa, probablement ens evitarem dificultats i ens evitarem problemes. Negociem. Jo ja he reconegut en la meua intervenció que hi ha una comissió in-

teruniversitària, però jo crec que no seria un error, sinó que seria un encert, utilitzar també la negociació amb els sindicats estudiantils, que són els que en tenen la representativitat, i que, d'altra banda, han demostrat la seva representativitat, la seva força i també la seva responsabilitat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Soto. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, miri, senyor diputat, jo no dubto que els socialistes..., no parlava dels socialistes, sinó que parlava concretament del seu cas, de vostè. I jo no dubto que el respondran, que qualsevol dia les respostes es realitzaran, però el que sí que li puc dir és que el Govern actua solidàriament i les respostes les fa el membre del Govern que aquest entén que les ha de fer. I això respon a un criteri global de responsabilitat governamental, com també correspon al mateix Govern l'estructuració dels seus propis mecanismes de funcionament i la seva pròpia ordenació, i es fa amb els millors criteris d'eficàcia, com en aquest cas em penso que queda ben demostrat.

En el tercer cas, li vull dir que em penso que és una cosa de bon judici i de bon govern que quan hi han comissions i que quan hi han organismes que responen de coses concretes, la relació s'estableixi a través d'aquests mateixos mecanismes i d'aquestes mateixes comissions. L'altre, senyor diputat, és un element clarament pertorbador. Quan hi han representacions d'estudiants..., perquè el preu de les matrícules no correspon només a la voluntat de col·laboració amb els estudiants; té altres implicacions. Entre altres, la despesa pública, i entre altres, amb situacions d'increment de despesa pública que ha afectat universitats. Per tant, no són només els estudiants, que, naturalment, desitgen i volen el menor diner corresponent, sinó que és una cosa que correspon també a la responsabilitat de les mateixes universitats, i, per tant, en aquesta Comissió hi són representats tots els estaments, i és aquí on s'han de discutir les coses, amb criteris de raonabilitat i parlant-ne tant com calgui, però no és només una discussió amb els sindicats universitaris per decidir el preu de les matrícules. Els sindicats universitaris n'estan degudament informats a través dels membres d'aquesta Comissió, i així ha de ser, perquè els mecanismes són els que són i no es poden alterar i no convé que s'alterin.

Exercir una bona tasca de govern és fer-ho de la manera adequada...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, he de ser obedient a les indicacions del senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, perquè ha demanat la paraula el senyor...

El Sr. CLOTAS: Per una qüestió d'ordre, senyor president. Únicament per sol·licitar i demanar a la presidència que es vetlli perquè en les intervencions, per part dels grups parlamentaris, de tots els diputats i de manera particular pels membres del Govern, no s'atribueixin ni es dirigeixin directament de manera ofensiva als membres d'aquesta cambra,

als diputats, fent abstracció del Grup Parlamentari al qual pertanyen i adjudicant o atribuint a aquests diputats en particular acusacions o dites ofensives que crec que pertorben el benestar de la cambra i el debat polític.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta presidència no ha advertit aquesta falta, de manera que no dubti que si hi hagués hagut una actuació d'aquesta mena, doncs, la presidència hauria actuat en la forma corresponent.

Preguntes acumulades relatives a la inscripció d'alumnes a les universitats

El senyor Magí Cadevall formula les següents preguntes. Suposo que en vol agrupar dues o tres.

El Sr. CADEVALL: Si em permet, les faré separatament, i ho prefereix el senyor conseller...

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. CADEVALL: Si el senyor president m'ho permet, i em sembla que ho prefereix el senyor conseller, ho faré separatament.

El Sr. PRESIDENT: Sí. El que passa és que només té cinc minuts si les vol fer totes en aquesta sessió.

El Sr. CADEVALL: En aquest cas demano al senyor president per agrupar-les amb el consentiment del senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, li demanen el seu consentiment. (Pausa.) El té, senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Doncs, és per no trencar un tema que, a més, qüestions de quota podrien, fins i tot, fer que no toquessim el proper dia.

Les preguntes són les següents. La situació és que el nombre d'alumnes que –per agafar una mesura molt objectiva– el mes de juny, malgrat tenir totes les condicions acadèmiques, es queden sense plaça universitària, va creixent. L'any 1987 era el 13%; enguany, aquest estiu, el 1993, ha estat més del 28%, més de la tercera part. La xifra absoluta, si no volem parlar de percentatges, és també impressionant: 14.456 alumnes. Hi ha una gran preocupació social, com comprendrà el senyor conseller i totes les senyores i senyors diputats, perquè afecta greument milers de famílies.

A part d'aquests resultats del juny, el setembre s'hauran pogut reassignar algunes places més, i voldria que el senyor conseller ens expliqués els resultats definitius de la reassignació. A nosaltres no se'ns ha ofert –tampoc l'havíem demanat fins ara– cap explicació oficial parlamentària, però de vegades, a través de les declaracions de l'Administració, podíem estar informats, però en aquest cas no només nosaltres, sinó molts periodistes es queixen de la poca transparència d'informació que en aquest tema ha tingut el Comissionat d'Universitats. Per tant, li preguntem concretament que ens pugui donar totes les dades que siguin possibles sobre resultats globals de la preinscripció, sobretot el setembre. És a dir, quants aspirants hi havia, quantes places han estat assignades, quants es calcula que han quedat sense plaça, sigui perquè els ha estat denegada la que sol·licitaven, sigui per-

què, davant l'escassa oferta del mes de setembre, no han omplert ja la preinscripció de setembre.

En la segona pregunta es demanava precisament aquesta concreció, i en la tercera es plantejava un tema relacionat però una mica diferent, que és: el sistema que ha usat aquest any l'oficina de preinscripció –segurament amb molt bona intenció i molt bona voluntat, això no ho dubto– ha fet que l'assignació de places el mes de setembre i la comunicació als interessats hagi sorgit molt tard. Això, com podrà comprendre el senyor conseller, ha provocat greus inconvenients a alguns alumnes; només n'hi posaré un com a exemple. Hi havia persones que estaven admeses a la universitat privada Ramon Llull, però la universitat privada ja no els retenia per més temps la reserva de matrícula i a mig setembre els deia: «O pagueu una quantitat molt important de la matrícula a la universitat privada o heu renunciat a la plaça», quan per part de les universitats públiques i de l'oficina de preinscripció no havien rebut encara la comunicació si la seva preinscripció havia estat admesa o refusada.

Nosaltres pensem que es podria preveure, per exemple, ja que un nombre de places no seran ocupades, admetre més alumnes –podríem dir– del fixat com a quota màxima d'entrada, perquè es poden tenir estudis d'anys anteriors de quins són els alumnes que el mes de juliol o la data que sigui no formalitzen realment la matrícula de la plaça concedida.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. El senyor conseller Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, molt breument. Em preguntava els resultats definitius de la inscripció en el proper curs de les universitats. Els resultats definitius els tindrem a primers de novembre, com es dedueix d'aquesta tercera intervenció, en conèixer les altres reassignacions que es faran a partir de les renúncies de les matrícules que s'han produït. Sempre es produeixen unes caigudes de matrícula, i, per tant, fins que això no s'ha produït les dades no són certes.

Amb tot, a 20 d'octubre, la situació és la següent: dels 51.726 alumnes de la convocatòria de juny, 43.250 han obtingut plaça en les diferents assignacions previstes. Dels 2.996 alumnes que només han participat a la convocatòria de setembre, 1.653 han obtingut plaça. Ara bé, quants alumnes, per tant, s'han quedat sense plaça? Els alumnes de la convocatòria de juny que no han obtingut plaça han sigut 8.476 i els alumnes de la convocatòria de setembre han sigut 1.353.

I en relació amb la tercera qüestió, aquí no coincidim, és a dir, els números són els objectius i, per tant, no hi ha coincidència i no-coincidència; són dades. El motiu que sembla que vostè s'assenyala que hi ha hagut un retard en la preinscripció de setembre, es dedueix que no ha estat així: del 15 al 17 de setembre es van celebrar els exàmens de les proves d'aptitud per a l'accés a les universitats. Del 20 al 28 de setembre, es podia presentar la preinscripció universitària, és a dir, els exàmens del 15 al 17, del 20 al 28. El 23 de setem-

bre es van lliurar les notes de les PAU. L'1 d'octubre es va donar publicitat a les llistes d'assignacions i es van trametre les cartes notificant-ho als interessats. Per tant, l'assignació de places de la convocatòria de setembre es va fer en dos dies. I és un temps més reduït que no pas s'havia fet l'any passat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Agraïxo la informació del senyor conseller, però que encara que el Govern de la Generalitat és molt lliure de decidir qui respon, els números, després de la seva intervenció, encara em quadren menys. La quantitat global que avui acaba de pronunciar és absolutament diferent de la que la setmana passada, en una altre sessió, va dir el director general d'Universitats.

En segon lloc, quan jo li pregunto el nombre de persones no admeses, he insistit molt que es tractava no només del nombre de persones a les quals havia estat refusada la plaça, sinó del nombre de persones –i el Comissionat d'Universitats té manera de calcular-ho– que ja no han formalitzat la preinscripció perquè no hi ha places atractives a les preinscripcions de setembre.

Miri, senyor conseller, a part dels que quedaven pendents de juny, el mes de setembre sis mil estudiants han aprovat les PAU, i, per tant, han estat en condicions acadèmiques per poder optar a una plaça universitària. D'aquests sis mil, dos mil estudiants, senyor conseller, no han realitzat la preinscripció. Jo li pregunto si vostè sincerament creu que aquests dos mil estudiants és que quan van començar el batxillerat ja no es proposaven ingressar a la universitat o és que han vist que en el mes de setembre les universitats de Catalunya, que, en aquest sentit, cal dir que estan en una situació de més dèficit de places que altres comunitats autònomes, només podien oferir pràcticament places d'humanitats i que, per tant, si volem conèixer la realitat de la societat catalana, si volem planificar millor l'estructura universitària –a més sempre hem dit que no és el problema de l'estructura universitària–, si volem millorar la formació professional –perquè potser també una millor oferta de formació professional contribuiria a solucionar aquests problemes–, el primer que hem de fer és saber la realitat. I llavors ignorar, per exemple, que en les dades que vostè m'ha donat ha d'afegir, com a mínim –com a mínim– dos mil alumnes que no han realitzat la preinscripció del mes de setembre, em sembla que és, diguem, alterar una mica les dades.

Finalment... I això em penso que encara que té tot el dret d'intervenir vostè, és clar, ens entendríem molt millor si el senyor comissionat pogués estar aquí. I l'altra qüestió del retard, insisteixo que hi ha hagut diverses fases, senyor conseller, de repartiment de places, i que les que es van repartir a primers d'octubre eren per a les persones que havien fet la preinscripció de juny i que se'ls podia assignar el sobrant –podríem dir– no confirmat el mes de juliol. Això, encara que es faci amb tota bona voluntat, ha provocat un retard; un retard que moltes altres persones que han hagut de fer

una preinscripció el 14 de setembre no se'ls hagi pogut contestar fins a primers..., o fins a mig d'octubre. Vostè mateix em deia que fins a primers de novembre no ens podia donar els resultats definitius.

Vostè sap, senyor conseller, que a nivell de l'Estat espanyol s'ha fet una convocatòria altres anys de les places sobrants, perquè, al contrari del que passa a Catalunya, hi ha altres comunitats autònomes on poden atendre millor els seus ciutadans i encara tenen places sobrants per oferir a altres ciutadans d'altres comunitats autònomes. I a finals d'octubre s'han publicat, altres anys, convocatòries generals de les places sobrants. Vol dir que la immensa majoria de les comunitats autònomes, a finals d'octubre, tenen absolutament tancat el procés de matriculació. I vostè em diu que fins a primers de novembre no em podrà donar dades definitives. Això em sembla que és un exemple, encara que segurament la intenció era bona –això no ho nego en cap moment–, d'una mala gestió de la preinscripció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Cadevall, vostè sap perfectament que el senyor comissionat d'Universitats, a qui vostè coneix molt bé, com tots els comissionats, està sempre a disposició dels senyors diputats, i si aquesta pregunta que vostè em formulava l'hagués volgut fer a ell, segurament no hagués tingut, diguem-ne, la transcendència que vostè li volia donar, però la resposta, que hauria sigut del mateix nivell que la meua, hauria sigut tan precisa i tan concreta com la que jo li he donat. De totes maneres, en nom del comissionat, vostè pot sol·licitar-li qualsevol aclariment que vulgui amb la seguretat que serà correspost.

La segona cosa, senyor diputat..., home, vostè m'explica una cosa que realment té característiques d'una certa..., una mica especials. Vostè es refereix a les dues mil persones, els dos mil alumnes que no van formular la preinscripció, i vostè em diu: «Convindria que vostès tinguessin coneixement dels motius pels quals hi han hagut aquests dos mil alumnes.» Senyor Cadevall, nosaltres ens movem sobre realitats i sobre dades, diguem-ne, tan precises i d'alguna manera tan difícils de resoldre com són aquestes. Dificultats que el Govern de la Generalitat ha volgut afrontar i ha volgut resoldre, probablement –ja que vostè parla d'altres universitats autònomes–, com ningú, perquè la creació de noves universitats que s'ha fet en aquest país ha sigut més ampla que la que s'ha realitzat a cap altra comunitat autònoma. A més, amb un aspecte molt important, que és el de la territorialització, que fa assequibles els estudis a moltes persones que, per altres motius, no ho podrien fer-ho. És a dir, aquest element de democratització del nostre ensenyament ha sigut una tasca del Govern de la Generalitat, i crec que cal que es consideri i que cal que tots nosaltres, siguin els membres del Govern com tota la cambra..., se'n pugui sentir –em penso– suficientment satisfet.

Els dos mil alumnes que no es van preinscriure, vostè, senyor diputat, es pot imaginar els motius pels quals ho van

fer, i em penso que seria una mica obvi, entre vostè i jo, que ara ho volguéssim considerar. Alumnes amb qualificacions més baixes no han volgut fer-ho, perquè esperen una nova oportunitat per poder tenir accés a una facultat o a una escola que en aquests moments no poden ser-hi.

Això, senyor Cadevall, és tan clar que passa aquí com passa arreu del món, és a dir, precisament sempre que hi ha un element que articula i que precisa l'accés a les universitats, i aquest es fa per una puntuació, hi ha persones que esperen una millor oportunitat per poder-ho realitzar, fins i tot algunes vegades amb la realització de noves proves, com el senyor Cadevall sap molt bé.

Hi ha hagut una molt bona feina per part del Comissionat en relació amb tota aquesta veritable problemàtica que té la incorporació i la inscripció dels alumnes a facultats i universitats quan el nombre de places disponibles no correspon a les possibilitats, als desitjos de moltes persones. Les vies i els processos d'inscripció són coneguts, tothom ho sap, i ja, precisament, funciona cada universitat amb uns criteris que corresponen cada vegada més al veritable esperit universitari.

I jo espero que es reconegui aquesta tasca realitzada pel Comissionat; és una tasca ben feta, en un món complex, que és la inscripció quan les places necessàriament han de ser sempre limitades.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les institucions d'iniciativa social

Acabada l'hora destinada a preguntes, passarem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les institucions d'iniciativa social, presentada pel diputat senyor Xavier Bosch, del Grup d'ERC.

Té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me només uns segons per començar amb una efemèride: avui fa vint-i-cinc anys de la mort de l'abat Escarré. Crec que el Parlament no pot passar per alt aquesta data, com tampoc no ha passat per alt el centenari del naixement de Ventura Gassol, il·lustre membre d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'homenatge del qual, que es va fer al Palau de la Generalitat, hi va anar un membre del Grup Parlamentari, només ell, perquè la resta, entre altres coses, teníem sessió parlamentària, i a part que la invitació, la informació d'aquell acte va arribar tard. En qualsevol cas, els hereus polítics i ideològics de Ventura Gassol estem preparant l'homenatge que es mereix i que es farà properament.

I, anant al motiu de la interpellació, no és altre, com ja diu l'enunciat, que conèixer els motius de capteniment del Govern al voltant de les entitats d'iniciativa social que operen al nostre país.

Segons la Llei 26/85, de serveis socials, les entitats d'iniciativa social o institucions d'iniciativa social es defineixen a l'article 12 com: «Als efectes d'aquesta Llei, les institucions privades es consideren d'iniciativa social en aquells casos en què no tenen motivació lucrativa; altrament es consideren d'iniciativa mercantil.»

També l'article 3.b d'aquesta Llei diu: «el reconeixement i promoció de la iniciativa social, la iniciativa privada sense finalitat de lucre gaudeix d'autonomia operativa, d'acord amb el que estableix la present Llei», etcètera.

La mateixa Llei defineix les relacions econòmiques d'aquestes institucions amb la Generalitat, article 19: «La Generalitat, mitjançant els organismes pressupostaris i d'acord amb la Llei 12/83, ha d'establir gradualment concerts i convenis de cooperació i col·laboració amb les administracions locals i les institucions privades de serveis socials. Es poden atorgar també subvencions a fons perdut a aquelles administracions i a les entitats privades sense finalitat de lucre.»

Finalment, l'article 8 de l'Ordre del 15 de juliol del 87 diu que: «Les entitats de serveis socials es diferenciaren en tres tipus: entitats públiques, entitats d'iniciativa social i entitats d'iniciativa mercantil.»

Segons el mapa de 1991, de serveis socials, recollit al segon Pla d'actuació social, el PAS, els establiments d'atenció social d'iniciativa privada especialitzada són en total 1.119 sobre un total de 2.259 centres d'iniciativa social, entre públics i privats, és a dir que representen el 49,50% dels centres i atenen el 54,91% de les places, és a dir 84.322, sobre un total de 153.557.

D'aquestes dades es desprèn la gran importància que tenen les entitats d'iniciativa social al nostre país; la voluntat del Govern per potenciar-les ja és un altre tema que tractem en aquesta interpellació.

D'entrada, les entitats d'iniciativa social esdevenen un pas mixt entre la liberalització total que molts prediquen, fins i tot per als serveis socials i especialment en èpoques de crisi, i l'estatalisme, d'un signe o d'un altre, que vol fer-ho tot des dels poders públics, i per tant una funcionarització de tot.

Al nostre parer, les entitats d'iniciativa social –i malgrat molts problemes que existeixen– són un punt d'equilibri entre les dues tendències que ens sembla positiu. Com a empreses privades, assegurin una bona utilització dels recursos i un impuls a la iniciativa creativa de les persones.

Paral·lelament, com a entitats subvencionades pels poders públics, els permet un funcionament que amb el finançament propi i amb punts de vista estrictament empresarials no seria viable. En qualsevol cas, és molt més desitjable un servei dut endavant per la iniciativa privada sense afany de lucre que els dos extrems que l'envolten, la iniciativa pública i la iniciativa lucrativa.

I un altre aspecte des del nostre punt de vista absolutament primordial: la iniciativa social s'escapa o tendeix a escapar-se del control polític, de les temptacions estatalistes i de la utilització partidista. Tot govern, tingui el color que

tingui, té tendències de caràcter stalinista davant la societat que representa. Feina d'aquesta societat és escapar d'aquest control i la responsabilitat dels grups de l'oposició parlamentària, o almenys del Grup que represento, ajudar en aquest camí. I aquesta interpel·lació té per objectiu ajudar al debat sobre aquests aspectes.

Per valorar la voluntat governamental de potenciar la iniciativa social analitzarem alguns aspectes de l'actuació del Govern i després, si ens queda temps, apuntarem algunes propostes de solucions.

En primer lloc, el problema número 1 de les entitats d'iniciativa social són els diners. El Departament de Benestar Social, malgrat els articles de les normatives legals que he llegit abans, només concedeix subvencions, algunes estan lligades a convenis, però sempre estan condicionades a la sol·licitud anual per part de l'entitat afectada. Aquest fet dóna una gran inseguretat a les entitats, ja que estan obligades a treballar any rere any sense cap seguretat que el següent es pugui repetir la subvenció. Cada any cal fer la petició, cada any la Conselleria fa la valoració i cada any es concedeix el que la Conselleria, segons els seus paràmetres, creu convenient.

A aquest problema hi hem d'afegir el del retard en els pagaments. Cal dir que darrerament aquest aspecte ha millorat i el Departament paga les partides destinades a les nòmines del personal —és a dir, el que anomenen «manteniment»— amb periodicitat mensual, tot i que es mantenen certs retards. Per exemple, agafant la memòria d'una federació d'entitats de disminuïts psíquics, hi ha un balanç dels retards en els pagaments, durant l'any 92, que el més curt és d'un mes i mig; a la majoria, durant tot l'any, els retards van entre dos i tres mesos.

Tot això porta —aquests retards— les entitats a l'obligació d'endeutar-se amb els bancs o fer pagar a les famílies de les persones ateses. En qualsevol cas, només aporta que despeses financeres, maldecaps i neguits.

Amb el tema de les nòmines pensem que no es pot jugar, i un bon exemple és la mateixa Administració, que, malgrat els retards que té en la majoria de pagaments, les nòmines dels seus funcionaris són pagades religiosament cada mes.

Crec que la solució seria la d'establir, tal com preveu la llei, convenis amb les entitats d'iniciativa social més solvents i estables, de manera que el Govern assumís el pagament de les nòmines dels professionals. D'aquesta manera els professionals, els directors o coordinadors dels centres, s'estalviarien de gestionar entre un 80 i un 90% dels diners i, per tant, gran part dels maldecaps, i, en definitiva, si s'estalvien tota aquesta feina, el servei social que presten segur que hi guanyaria en qualitat.

Un altre problema de què es queixen moltes entitats és curiosament la manca de control per part del Departament de les seves activitats, és a dir del bon ús que fan de les subvencions que es concedeixen. Sembla que hi ha uns inspectors o supervisors tècnics, però la majoria no els han vist gairebé mai per la seva entitat. També hi ha sospites que des del Departament es subvencionen entitats que des d'un punt

de vista professional i ètic no correponen als cànons homologats; dit amb altres paraules, sembla que alguna secta o pre-sectes reben diners de la Generalitat per fer tasques suposadament socials. Com que és un tema delicat, prefereixo no esmentar-les i deixar el tema obert sense acusar ningú, tot i que escoltaré amb interès les explicacions que doni el conseller.

Espero saber també si aquesta possibilitat es controla prou bé. Reclamo saber quins filtres té el Govern per evitar-ho. Hi ha la voluntat de crear algun cos o alguna cosa semblant d'inspectors per supervisar la professionalitat d'aquestes entitats?

I, parlant de control, he de dir al senyor conseller que encara no he aconseguit saber algunes dades tan importants com la quantitat d'entitats subvencionades, el seu repartiment per anys, per comarques, per conceptes, la mitjana de diners concedits, el balanç de retards, etcètera. Arran d'una pregunta meva del passat mes d'abril vaig ser invitat a veure aquestes dades a la mateixa seu del Departament, allí vaig anar dilluns passat; un cop allí vaig ser tractat amb molta cordialitat, se'm van ensenyar les noves instal·lacions del Palau de Mar, se'm va permetre de saludar un munt de funcionaris, tots els que se'm van presentar, inclòs el recent fitxatge d'un cantant-regidor o regidor-cantant —com vulguin, l'ordre és indiferent— per a les tasques mai no prou ben cuidades de relacions públiques del conseller. Acabada la volta per l'edifici, se'm va lliurar una gruixuda carpeta amb llistes i més llistes, un munt de llistes d'entitats subvencionades i els imports de les subvencions concedides —de les subvencions demanades i de les subvencions concedides—, llistes per altra banda incompletes, perquè no hi havia, per exemple, res sobre la infància i l'adolescència, i molt menys cap estudi estadístic sobre aquestes dades. Vaig demanar el total d'entitats i el total de diners concedits i em van dir que amb molt de gust m'ho comptarien allà mateix. Vaig dir que no calia, que ja ho podia fer jo amb les llistes que se m'havien lliurat.

Cal dir que hi van haver molt bones paraules per part del director general de l'ICASS i per part del cap de gabinet del conseller, però la informació lliurada a un parlamentari era, segons la petició concreta feta per escrit i en una pregunta mesos abans, incompleta, confusa i difusa.

Un altre element a tenir en compte és el relativament poc pressupost destinat a les entitats d'iniciativa social. Recordo que el pressupost d'enguany de la Conselleria és de 57.000 milions, és a dir, només un 4% del pressupost global de la Generalitat, i que bona part del pressupost de la Conselleria es destina a tasques polítiques, allò que s'anomena segons el Govern «fer país», però que més aviat jo preferiria anomenar-ho «fer partit».

Sobre aquest tema ja en parlarem durant el debat de pressupostos i, eventualment, en el debat monogràfic que sembla ser que es farà aviat en aquest hemicicle.

En qualsevol cas, en època de crisi com l'actual, la demanda de serveis socials tendirà —de fet tendeix, segons les informacions aparegudes als mitjans de comunicació— a créixer. Penso que els pressupostos destinats a aquest fi hau-

rien de fer el mateix i no reduir-se, com rumors diuen que pot passar.

I vull acabar amb un cas representatiu. Segons la part del PAS esmentada, de les dades de les entitats d'iniciativa social, els tallers de disminuïts o tallers ocupacionals sumen 114 entitats a Catalunya –això l'any 91– i donen feina a 4.881 persones, gairebé la meitat dels disminuïts atesos en centres especialitzats. Tots aquests centres sobreviuen gràcies a les ajudes directes de l'Administració, però sobretot al fruit del seu propi treball, ja sigui de manufacturació, de comerç o de serveis.

Davant l'actual situació de crisi, aquests tipus d'empreses són les més afectades, ja que sovint són poc competitives. Es queixen, en general, del poc cas que els fan les institucions a l'hora de contractar els seus serveis o de tenir-les en compte a l'hora de fer concursos públics. A Benestar Social, segons em van dir l'altre dia, dilluns passat, quan hi vaig anar, no només no tenen un pla per promocionar aquesta mena de contractacions per part de les administracions públiques, sinó que no tenen ni tan sols un estudi sobre quin abast tenen en l'actualitat. Només em van saber dir, de memòria, que Adigsa contractava els serveis de jardineria per als seus barris o per a alguns dels seus barris a aquests tipus d'empreses.

Totes aquestes entitats manifesten que el seu ideal seria poder treballar més i, per tant, poder-se autofinçar, que no haver de dependre de les subvencions. Amb la política de contractacions la Generalitat, en concret, i les administracions, en general, estalviarien diners en l'apartat de subvencions i donarien més seguretat a aquest tipus d'entitats.

Bé, hi han altres elements que podríem tenir en compte; s'ha acabat el temps. En tot cas, espero a la rèplica poder afegir alguna dada nova i, en qualsevol cas, espero conèixer quins són els motius de capteniment del Govern de la Generalitat sobre aquest aspecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

EL Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo primer li volia agrair l'oportunitat que m'ha donat d'ajornar fins avui la substanciació d'aquesta interpellació, atès un acte oficial que tenia ahir a última hora de la tarda.

Bé, aquesta interpellació és, d'alguna manera, complementària de la que vam substanciar fa quinze dies sobre el teixit associatiu cívic. Vàrem dir aleshores –ho reitero ara– la importància que té el teixit associatiu de cara a la construcció d'un país i, en aquest cas concret, de cara a la construcció del país des d'un punt de vista social. A Catalunya hi ha hagut sempre una gran riquesa d'entitats associatives que hem de potenciar, perquè jo també estic d'acord amb el senyor diputat que és millor canalitzar el que es pugui a través de la iniciativa social que no fer-ho a través de l'actuació pública i, no cal dir-ho, a través d'una iniciativa mercantil.

El Govern intenta prioritzar sempre la seva actuació, sempre que pot, a través de la iniciativa sense ànim de lucre del teixit associatiu social. I ho fem d'una manera... convençuts. Fa uns anys creïem que amb l'Administració, la tecnificació i la professionalització ho resoldríem tot, i es contemplaven amb un cert menyspreu les aportacions que es feien des d'institucions privades, religioses o no; era freqüent la desqualificació d'aquestes entitats imputant-los que es tractava només d'actuacions benèfiques.

Jo crec que ha valgut la pena passar per l'experiència d'aquest pensament i d'una actuació, doncs, que ha intentat conduir-se a través de l'Administració, la tecnificació, la professionalització, per constatar que era necessària aquesta actuació de l'Administració, la tecnificació, la professionalització, però que no és suficient. Ara sabem que, sense renunciar al que hem fet en aquests anys, és absolutament necessària l'actuació de la mateixa societat actuant conforme a aquests principis en els camps a què l'Administració sola no pot arribar i traslladant amb la seva atenció aquella humanitat que només vocacionalment pot donar-se. Si no es fa així, tard o d'hora tot es converteix en fet i mecànic i es converteix, com dic, sobretot, en insuficient.

Com deïem, l'Administració no pot arribar a tot arreu; la tècnica no projecta entusiasme en una acció de futur; la professionalització no assegura que les actuacions es facin amb estimació i amb dedicació, i el mateix estat del benestar, que és una de les més grans i més positives conquestes de la societat europea, no pot arribar i no pot evitar que hi hagi gent marginal, que hi hagi gent sola, que hi hagi gent maltractada, etcètera... Per tant, nosaltres sempre hem procurat fer una política integral de benestar social tenint en compte l'actuació de les entitats socials.

Vostè diu que... ha parlat dels convenis; nosaltres en fem tota una pila, de convenis. El fet que d'any en any es revisin, això és natural, perquè els convenis es basen en mesures que tenen a veure amb la quantitat de persones que atén cada centre i aleshores això s'ha de revisar, com s'han de revisar els canvis que la tipologia de les persones ateses necessiten. Però el fet que comenci l'any sense estar signat o no el conveni en funció dels mateixos pressupostos no vol dir que es deixi sense atendre aquestes entitats, perquè, automàticament, se segueix conservant el conveni de l'any anterior. Per tant, existeix; avui aquesta indefinició que vostè assenyala, a la pràctica, no és certa.

Vostè s'ha basat en el retard dels pagaments, i això és quelcom que s'ha de millorar. Vostè mateix ha dit que ho hem millorat. Però accepto que en aquests moments en el camp del sector de disminuïts i en el camp del sector d'infància això funciona bé; vostè diu: hi ha certs retards; no n'hi ha, de retards. El fet que es pagui amb dos mesos de retard, això és un procés administratiu mínim i això ho reconeix el sector, i realment el mateix sector li confirmarà a vostè que no n'hi ha, de retards. Però no ho hem aconseguit encara –esperem que aquest any que ve ho poguem aconseguir– amb el sector de gent gran. De qualsevol manera, accepto la part d'imputació que vostè ha fet, que aquesta és

una qüestió que va malament de cara a les mateixes entitats i al mateix funcionament de les entitats d'iniciativa social.

Vostè diu que hi ha manca de control. Bé, dit així, jo no hi puc estar d'acord, perquè, de control, n'hi ha. No podem estar cada dia, ni hem d'estar cada dia, vigilant i inspeccionant les coses. Amb institucions d'iniciativa social no hi hem d'estar; hem de fer-ho a través de les actuacions que es fan regularment i a través de la mateixa documentació que lliuren aquestes entitats. I, això, jo estic convençut –en tot cas, hi hauria d'haver proves que em fessin variar d'opinió– que aquest control es fa d'una forma eficaç.

Com vostè ha dit bé, no es tracta que aquestes entitats sentin l'Administració en tot moment darrere seu, controlant exactament el que fan. S'ha de controlar en el sentit que s'ha «conveniat», en el sentit de cada un dels aspectes que l'Administració ha de tutelar que es faci bé, però no realment immiscir-se en la seva tasca.

Vostè ha parlat d'una qüestió que lamento; en tot cas, si vostè no ho vol dir públicament, li agrairé molt i molt i molt que m'ho faci arribar personalment, perquè vostè ha dit que nosaltres subvencionàvem entitats que no eren del tot clares. Aquesta és una responsabilitat en què no caben els inspectors; això ho fa directament el director general; no són tantes les entitats que nosaltres «conveniem» per no saber exactament qui és qui, i les noves entitats, o aquelles que en un cert moment poden..., es pot creure que aleshores no mereixen la confiança, això és el mateix director general de l'actuació de què es tracti que ha de vigilar, doncs, si és digne de concert o no és digne de concert. De fet, són diverses les entitats amb què nosaltres no hem concertat, no hem «conveniat», no hem donat subvenció en funció d'aquesta qüestió que vostè ha assenyalat. Si se n'ha escapat alguna, cosa que no crec, però si se n'ha escapat alguna, m'agradarà molt saber-ho, perquè, evidentment, amb aquesta actuació s'ha de tenir una actuació clara i inequívoca i transparent. I aleshores, davant d'entitats que no tinguin un rerefons clar, no s'hi pot ni s'hi ha de tractar.

Vostè ha dit que ha fet una sèrie de preguntes que aleshores no li hem contestat; jo ho lamento; si això és així, li hauria de presentar disculpes. Però, aleshores, el nostre desig és contestar totes les preguntes que se'ns facin. Per tant, jo l'invito a venir al meu despatx i aleshores tractarem aquelles preguntes que vostè cregui que no se li ha donat informació d'una forma correcta i la hi donarem.

Parla vostè dels pressupostos dedicats a entitats d'iniciativa social. Home, en aquest punt, sí que m'ha dolgut la seva intervenció perquè no és cert el que vostè ha dit, no és cert. Del pressupost del Departament un 63% és per a actuacions socials, sigui a través d'entitats públiques –o sigui d'actuacions públiques de la mateixa Generalitat–, sigui a través del que constatem, sigui a través dels ajuntaments, sigui a través dels consells comarcals.

Aleshores, no em pot treure el fet que el 4%, que és més –segurament vostè deu haver agafat aquesta xifra en un marc més petit del que són el conjunt de les entitats d'iniciativa social–, això no és cert. Ja dic, el 63% se'n va amb

el que són aspectes de tipus social. I si aquí afegíssim el que és formació d'adults, que també té alguna qüestió social, i si hi afegíssim, doncs, altres competències del Departament, doncs, veuria que aquesta imputació que vostè ens ha fet no és correcta. I si ho fos, aleshores, jo li estimaria..., li demano insistentment que em faci arribar casos concrets, perquè aquest és un tema que a mi em sembla que no es poden donar aquestes imatges generals; aquestes són qüestions concretes i, si hi ha coses concretes, es denuncien pel camí que es vulgui, pel camí, si vostè vol, doncs, de comunicar-m'ho i d'exigir-me moralment que aleshores, si això és així, jo realment prengui les mesures adients.

Vostè ha esmentat els tallers de disminuïts. Jo no sé amb qui ha tingut vostè els contactes, però amb la Coordinadora de tallers de disminuïts, la gent que està en el sector, estem realment treballant conjuntament no tan sols respecte al que des de la Conselleria, des del Departament de Benestar Social es pot fer per a aquests tallers, sinó realment les noves línies amb què hem de prioritzar l'actuació dels centres especials de treball i dels tallers ocupacionals, perquè en aquests moments hi ha alguns centres especials de treball que s'havien especialitzat en aspectes industrials que, amb les noves tecnologies, això els exigeix una inversió en nova maquinària tremenda per disminuir cada vegada més donar feina, donar llocs de treball a les persones disminuïdes. I aquesta és una actuació que no va pel camí que nosaltres voldríem. Nosaltres volem actuacions que permetin un nombre de llocs de treball tan ampli com sigui possible. I estem, precisament, dedicats a aquesta actuació. En aquests moments, el sector està visitant determinats consellers per veure cada Conselleria –Medi Ambient, Agricultura, etcètera....–, diverses conselleries, per veure a cada Conselleria què és el que realment podem prioritzar amb aquesta actuació. I no fa gaire el Parlament va establir una norma per la qual, doncs, realment prioritzava, per part de les administracions públiques, la contractació de feines per part dels disminuïts.

Per tant, tampoc en aquest aspecte la seva informació és del tot correcta; nosaltres tenim, fins i tot des del Departament –si cal després m'hi puc entretenir una mica–, tenim moltes més actuacions concedides que la jardineria; en tenim moltes més en el camp del que és actuació del Departament. Però el que ara hem de trobar, perquè ha canviat la situació..., hem de trobar línies clares en què realment els centres experimentals de treball de disminuïts i els tallers ocupacionals puguin tenir aquesta prioritat de donar un nombre adequat de llocs de treball als disminuïts...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, acabo, i, en tot cas, en la rèplica m'expressaré sobre els altres punts que ara em queden pendants.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Xavier Bosch té la paraula per formular la rèplica.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en primer lloc, li agraeixo, doncs, el to constructiu i de debat i polític que ha manifestat. Sobre uns temes concrets

que vostè ha esmentat ara, li voldria dir, primer, que compartim, el meu Grup Parlamentari i el partit que li dona suport, comparteix aquesta voluntat de potenciar la iniciativa social i que des del Govern, evidentment, no es poden fer moltes coses que la iniciativa privada pot fer i que, per tant, en això coincidim.

Sobre el tema dels convenis, esmentar una certa confusió que vostès tenen o que potencien –no sabria dir exactament com–, que he parlat de la Llei 26/85, que parla que «es donaran concerts i convenis i subvencions». O sigui, diferencia tres nivells de col·laboració. Per la informació que tinc jo, a subvenció i conveni, diguem-ne, la Conselleria hi dona molt poca diferència i hi ha poca separació. Diguem-ne, un conveni és una subvenció que es regeix per uns acords signats per les dues parts, que no és, diguem-ne, només obligació de la Generalitat, sinó que també hi ha una certa obligació per part de l'entitat que rep la subvenció, però el que jo defensava en la meua intervenció era l'estudi o la preparació o la realització de concerts, de concertar centres de manera que la Generalitat, que el Departament pogués assumir directament algunes despeses importants, com, per exemple, les nòmines, i que l'entitat es dediqués a la resta d'actuació social que realitza i no haver de pensar contínuament en com arribar a final de mes. Per tant, em sembla que s'haurien de diferenciar molt bé els tres nivells i que el tercer, el de concerts, que penso que és el més important, crec que s'hauria de desenvolupar.

Després, sobre el tema dels retards, doncs, ja he dit que hi havia hagut una millora darrerament; que els mesos llargs que a vegades passaven per cobrar una subvenció s'han reduït a un, dos o tres, que això ja és millor; però que quan a entitats que no tenen un fons sòlid, un fons financer consolidat, se'ls retarda ni que siguin quinze dies, resulta que la seva gent per començar no cobra, o no cobra fins al cap de quinze dies; o si aconseguix obtenir els diners és a un alt cost financer perquè s'han d'endeutar. En tot cas, també voldria esmentar la proposta –que em sembla que no és pas nova– que la Generalitat, o almenys el Departament, en aquells temes que afecten més la supervivència de les entitats, com a mínim, assumís posteriorment les despeses financeres que els costa a les entitats aquestes operacions.

Sobre el tema del control, bé, he vist que el conseller reconeixia que hi havia poc control, que dona molta confiança a les entitats. Jo he parlat amb diverses entitats, i elles precisament no es queixaven d'aquesta confiança; és a dir, trobaven a faltar un pèl més de control. Tampoc no cal que sigui una cosa... amb un inspector cada dia vigilant a quina hora obren i a quina hora tanquen, però sí que una certa supervisió més sovintejada les mateixes entitats l'agraïrien, i potser d'aquesta manera ens estalviaríem d'haver de denunciar algunes actuacions que des d'un punt de vista professional o ètic o laboral no estan a les condicions homologables per la legalitat vigent.

Després, sobre el tema de les entitats poc clares, doncs, d'acord amb la seva petició ja passaré la informació que m'ha arribat, i en tot cas ja en parlarem.

I sobre el tema de la informació, dir-li que amb molt de gust, doncs, quan vostè em vulgui rebre, el vindré a veure al seu despatx, però que em sembla que des d'un punt de vista operatiu no es tracta que vostè em doni la informació en persona; em sembla que millorariem molt només que fes que els seus funcionaris, els seus alts càrrecs, no els subalterns, sinó els alts càrrecs del Departament estiguessin una mica més al dia en tota la informació i que la poguessin facilitar ells directament, sense haver de passar pel seu despatx, que amb molt de gust vindré a visitar ben aviat, però en qualsevol cas no em sembla que sigui la millor forma d'informar els diputats del Parlament.

I sobre el tema de les dades, em sembla que he entès que el 63% del pressupost del Departament és per a despeses socials. Això només cal fer una resta i deu voler dir que el 37% es dedica a actuacions no socials o a actuacions d'un altre tipus, que en tot cas em sembla un percentatge una mica massa elevat. I insisteixo en la meua opinió d'abans que la Conselleria es dedica gairebé més a fer política que a fer serveis socials. Que no vull negar que el Govern pugui fer política, evidentment, però que em sembla que hauria de fer-ho un altre departament o una altra àrea del Govern i no barrejar-ho amb l'assistència social.

Insisteixo que jo personalment i el meu Grup estem oberts al diàleg, que amb molt de gust debatrem totes les dades que se'ns facilitin i que espero que siguin al més completes possible i que amb la Moció subsegüent que presentarem, doncs, espero poder continuar aquest debat, i, en qualsevol cas, que sigui pel bé del nostre país i pel bé, especialment, de les classes socials més desfavorides.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, començo per aquesta última expressió de vostè, que vull que quedi clar l'aspecte... Sempre que es parla de percentatges referits a una actuació específica, s'ha de matisar què es vol entendre per aquesta determinació específica. Jo em referiré al 63%, que és el pressupost de l'ICASS, però aquí s'hi ha d'afegir el que és tot el pressupost de la Direcció General de l'Atenció a la Infància, que també és social, és evident, però és un altre, que jo no l'he tingut en compte en el 63%, però això ja seria més. I suposo que tota la Direcció General de Formació d'Adults també és social i, per tant, també s'hi hauria d'afegir. I tot el que es fa des d'Adigsa, des del parc d'habitatges públics, les rehabilitacions, etcètera, gran part d'això és social; hi ha altra part que potser es pot considerar que és cívica, però hi ha una part que és social. Si vostè mira el pressupost del Departament, no li sortirà més enllà d'un 5, 6% el que queda per a activitats cíviques, que també són necessàries, també són competència. Per tant, això són qüestions que mirant els números ens entendrem fàcilment, i si, com vostè ha dit ara, ho mirem en ocasió del pressupost, doncs, hi haurà ocasió per matisar aquesta qüestió. Pe-

rò aquest és un tema que jo tinc una especial sensibilitat a voler matisar-lo, perquè hi ha, en ocasions, afirmacions, no precisament del seu Grup, però afirmacions que no es corresponen a la realitat, sinó que únicament el que cerquen és donar una impressió equívoca del que realment és.

Vostè diu que entre subvenció i conveni no hi ha gaire diferència. Home, n'hi ha molta, de diferència. Una subvenció sí que s'ha d'esperar que es concedeixi i es notifiqui perquè pugui ser any en any, i això es concedeix una vegada avançat en l'exercici, molt enllà, perquè ha d'haver-hi, primer, els pressupostos aprovats i en funcionament; en segon lloc, la convocatòria de subvencions en el període en què les persones que vulguin optar a la subvenció ho demanin; després, ha d'haver-hi la resolució, etcètera. El conveni, com jo li he dit, és automàtic d'any en any, hi ha correccions d'any en any; però el mes de gener, ara quan arribi el mes de gener, encara que no hagués signat conveni amb les entitats, ells seguiran cobrant cada més el que tenim «conveniat» l'any anterior, i després es faran els ajustaments. Jo crec que hi ha una diferència, i molt significativa.

El que és cert, però –i jo li dono la raó–, és que hem d'anar passant cada vegada més al camp del concert; això és cert. Quan es va crear el Departament de Benestar Social tot es basava, bàsicament tot es basava en la subvenció, i també hi havia aquesta correcció dels centres que eren residencials, i a més també hi havia aquesta qüestió, però bàsicament era subvenció, fins i tot en les administracions públiques locals, etcètera. Durant aquests anys hem procurat introduir, amb dificultats, però hem procurat introduir els convenis, i en aquests moments això està consolidat, i ara hem de donar un pas més enllà d'introduir els concerts. Per tant, des d'aquest punt de vista, sàpiga que a partir d'ara la política del Departament anirà encaminada a anar traduint, amb la lentitud que s'hagi de fer de cara a fer les coses ben fetes, anar traduint els convenis en concerts. Ara, si la seva apreciació és dir: «Escolti, això hauria d'estar més avançat», doncs, és una opinió que realment és molt legítima, i, per tant, en algun punt potser fins i tot hi podria estar d'acord.

L'any que ve també introduïrem, en el nou pressupost, també introduïrem un nou mecanisme de cara que aquests dos o tres mesos que vostè ha esmentat es puguin compensar d'alguna manera, perquè el rigor del tractament pressupostari s'ha de mantenir i no es pot prescindir d'un parell de mesos..., és que es puguin aconseguir bestretes, que d'alguna forma les entitats que tenen un conveni puguin tenir una bestreta que els serveixi de coixí per aquest daixò. L'any que ve, això, ho farem.

Jo no he reconegut que hi hagués poc control; jo he dit que hi havia control suficient i que, en tot cas, se m'ha de convèncer que no és el necessari. Diu que hi ha entitats que li reclamen la nostra presència; bé, la nostra presència la té, començant pel conseller, que me'n faig un tip, d'anar a entitats d'iniciativa social –i cívica també–, i continuant pels directors generals, que també ho han de fer, i altres funcionaris del Departament. El que no volem exercir i no exercirem, a no ser que es mostri que estem equivocats,

és un control ofegador de la seva llibertat d'actuació, però a través..., Déu n'hi do el que es pot aconseguir en aquests moments que tenim mecanitzada, que estem introduint la mecanització d'una forma completa amb ells, Déu n'hi do el control i el coneixement –en tot cas, canvio la paraula–, el coneixement que tenim de cada una de les entitats. Si en alguna ocasió hi hagués quelcom que haguéssim de corregir, ja he dit que ho faríem, però jo crec que el control és correcte, i, sobretot amb aquelles entitats que vostè i jo ens comunicarem, perquè a mi m'interessa, això, ho crec tan important que ja dic que és el mateix director general que me n'ha de donar comptes que vigila aquesta qüestió.

Bé, mantindrem aquesta entrevista no pas perquè tot hagi de passar a través meu, sinó perquè quedem entesos. Jo pensava que l'altre dia, quan vostè va venir allà, se li va posar a disposició el funcionari de la casa que pogués vostè precisar veure. En tot cas, això vull que quedi garantit, i és, per tant, per això que jo li he dit que, en el que li pugui faltar, aleshores, jo vull que vostè tingui la informació a la qual té perfecte dret. I és per això que..., la meua invitació no és pas perquè tot s'hagi de fer en el meu despatx, sinó que és per garantir el dret que vostè té a tenir la informació completa que té... Per tant, la setmana que ve ens posarem en contacte en aquesta qüestió.

I res més, perquè ja veig que tinc les... En tot cas, tindrem altres oportunitats d'aprofundir sobre aquesta temàtica que és tan vital en la construcció del país, i tan vital que en aquests moments de crisi realment donem aquest toc de qualitat a la nostra societat, a la qual tenim el deure de donar-li.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut, que formularà el diputat senyor Daniel Font. Té la paraula.

El Sr. FONT: De l'escó estant, senyor president, gràcies. Per presentar la Moció subsegüent a la interpellació que vàrem substanciar en el darrer plenari sobre la reforma dispensarial dels serveis primaris de salut i que diu en el seu text presentat el següent, que és instar el Consell Executiu al compliment legal de la disposició incorporada a la Llei 15 de l'any 90, d'ordenació sanitària, relativa al tema que tractàvem, que és el compliment del procés de reforma d'atenció primària de salut fins a cobrir la totalitat de la població de Catalunya. Aquest és el text de la Moció.

És, per tant, instar al compliment d'una disposició legal ja establerta i en base a les següents consideracions, que resumiré ràpidament, que és l'acceptació generalitzada que és

necessària aquesta reforma i que a més ha de tenir un caràcter prioritari perquè té els seus efectes determinants dins el que és el conjunt del sistema sanitari en les seves diferents facetes —urgències, hospitalàries, etcètera. També perquè existeix un compromís de la cambra de fer aquesta reforma en un termini determinat, que s'estableix en aquesta disposició legal en sis anys, a comptar des del 1991, disposició legal que va ser votada per tots els grups de la cambra en l'elaboració de la Llei. I també per la constatació que l'actuació del Departament de Sanitat durant els anys 92 i 93 no compleix aquesta previsió establerta legal, no compleix l'esperit ni la lletra de la Llei, i la constatació que l'any 1992 ja hi va haver un incompliment, un primer incompliment, que s'ha reproduït el 1993, malgrat que vam prendre nota de les dades o de les intencions que va manifestar el conseller el dia de la interpellació.

Ens sembla a nosaltres que és necessari reiterar el compliment d'aquesta disposició legal. Existeixen els fons, les possibilitats també enteses sobre el model a aplicar; falta segurament més voluntat política, vèncer les resistències, i això explicaria, en principi, la lentitud i poca rapidesa o poca consideració que en aquest terreny —ens sembla, des del nostre punt de vista— està tenint l'actuació del Departament en aquests moments.

Consegüentment hem presentat la Moció, segurament com un punt de partida en una acció parlamentària que haurà de prosseguir fins a aconseguir aquest objectiu que ens plantejem, que és cobrir la totalitat de la reforma de l'atenció primària, projectada sobre el conjunt de la població en la seva totalitat, com diem.

Hem de dir que l'esmena presentada pel diputat Reguant, del Grup Mixt, amplia aquest criteri, és a dir, d'instar al compliment d'aquesta disposició legal, en un sentit coherent i que, consegüentment, com a Grup Socialista, no tenim cap inconvenient a incorporar-la com un afegit al text de la Moció presentada, que —hi insisteixo— no introdueix cap element de nou, sinó que simplement es tracta de reiterar una disposició ja establerta pel conjunt de la cambra i que ens sembla a nosaltres que cal recordar i reiterar, a la llum d'un incompliment i a la llum d'una actuació que ens sembla excessivament lenta i que convindria dinamitzar i estimular en el futur.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Daniel Font. Ha presentat esmena, pel Grup Mixt, el senyor Reguant. Per defensar-la, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme per dir que jo em pronunciaré, naturalment, a favor d'aquesta Moció i que, havent llegit el text de l'addicional quarta de la Llei, observo que fixa una temporalitat de sis anys però que al mateix temps la desvirtua un xic perquè la condiciona als recursos econòmics disponibles. De tota manera, l'esperit de la Llei és que, en fi, els recursos, per poc que hi siguin, es faran servir, es tirarà endavant i es farà. Per tant, farem per bo l'afirmació del conseller Trias quan diu que el 31..., va dir en el seu mo-

ment que el 31 del XII d'enguany tindríem 174 àrees bàsiques probablement en funcionament.

Però l'esmena que jo els presento perquè vostès la prenguin en consideració i, en tot cas, l'aprovin o la rebutgin és aquest afegit que diu que «tenint especial cura» —després de la Moció— «a generar el més elevat nivell de satisfacció a l'usuari, així com també al personal sanitari i no sanitari del Servei Català de la Salut». Probablement, això també hi va implícit en l'esperit del mateix servei del conseller.

Però voldria dir que d'alguna manera correm el risc, en portar a la praxi aquest tipus de desplegament de la reforma de l'assistència primària, de deixar una mica en l'oblit —cosa que no voldria ni posar en dubte— un aspecte fonamental, que és que juntament amb la reforma estructural i tècnica ha d'anar harmònicament creixent, al mateix temps, la humanització de l'assistència sanitària, refer la relació metge-malalt, refer la relació personal sanitari i no sanitari amb l'usuari de l'assistència primària en aquest cas.

És per això que ens sembla que ha de tenir per base aquest propòsit que jo els esmento la consideració en el possible d'incrementar la inversió en educació sanitària; treballar en la correcció de la massificació de la demanda en els serveis o en els nivells allà on es produeixin —i no m'hi estendré aquí—, però, per exemple, especialment serveis d'urgència, diguéssim, on hi ha una gran plètor de demanda, per desinformació del que realment passa a l'individu. També en la correcció de llista d'espera, que aquest és un criteri en què jo penso que han de ser reduïdes al mínim possible, però, per exemple, en aquest moment per a un quadre tan tremend com les demències, sense entrar en els altres graus de catalogació: a l'Hospital de Santa Caterina de Girona hi ha una llista d'espera de sis mesos, per exemple, per a visites ordinàries en demències. Vull dir, en fi, aquests són aspectes que cal —entenc— corregir al mateix temps que es desenvolupa la reforma de l'atenció primària. Per tant, també caldria tenir cura de la fiscalització i corregir, si cal, la dinàmica de funcionament dels centres concertats i propis des de l'aspecte humà. També cal, doncs, ser sensible a la recepció d'aquelles deficiències o insuficiències que es puguin produir, que es produeixen en el desenvolupament de tot tipus de reforma; en tot tipus de pla que va a l'alça es produeixen, de fet, insuficiències, i cal, doncs, assumir-les amb tranquil·litat, amb serenitat, sense cap crispació, per intentar abordar la seva solució.

Per tant, crec que cal assumir, doncs, aquest afegit, per recuperar un valor gairebé oblidat, però que els més grans de la sala sí que el recorden —suposo jo—, fins i tot amb afecte, que és el paper del metge de capçalera, que en molts casos terminals anava per les cases a no curar absolutament res, però que la seva tasca era valorada com quelcom de gran ajuda; era un valor afegit, no tipificable amb moneda corrent, però que era de gran estímul per als habitants o per a la gent que patia aquest tipus de problema.

És per això que ens sembla que aquest valor afegit de la humanització de l'assistència dins de la reforma és quelcom que no hi podem renunciar per cap concepte, ni concepte

d'un gran desenvolupament tècnic, ni un gran desplegament, ni tampoc en aquest cas, en nom de la reforma de l'atenció primària, cosa que no dic que, en fi, que s'oblidi. Però, vull dir que he volgut esmentar i fer aquesta esmena per remarcar que seguim amb atenció aquest procés i, especialment, en aquest aspecte motiu de l'esmena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Poden intervenir ara els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Llei 15/90, d'ordenació sanitària de Catalunya, va néixer amb la voluntat de respondre i regular totes les accions que permetessin fer efectiu el dret a la protecció de la salut de la població de Catalunya. Aquesta Llei, seguint les línies mestres obertes pel Decret 84/85, de 21 de març, va projectar un model de reforma de l'atenció primària de salut establint un termini de sis anys, comptadors des de gener del 91, per assolir el cent per cent de cobertura en els serveis primaris de salut.

És evident que s'ha alentit l'aplicació d'aquesta reforma, fins al punt d'afirmar que el Consell Executiu no tenia voluntat política de tirar endavant les mesures previstes a la Llei 15/90. L'il·lustre senyor Font deia, en interpel·lar el conseller, que «en política sanitària hi ha una qüestió bàsica i és que qualsevol element de reforma, qualsevol procés de reconversió requereix una cosa essencial, que és comptar amb una gent que ho faci i amb una gent il·lusionada, motivada i que ho tiri endavant».

Estem plenament d'acord amb vostè, senyor Font, però, a més a més d'illusió i motivació, fan falta diners, i això no ha estat possible per la gestió pressupostària del Ministerio de Sanidad, a Madrid, que de forma sistemàtica ha presentat propostes pressupostàries a les Corts Generals amb una infradotació de les partides a transferir a les comunitats autònomes amb competències plenes en aquesta matèria, tenint en compte la participació de les despeses sanitàries en el conjunt de la despesa de la Generalitat de Catalunya, que representen al voltant d'un 32% del conjunt global; aquestes desviacions són finançades pel procediment de l'endeutament i l'endarreriment sistemàtic que suposa una mitjana de quatre-cents dies de retard en els pagaments a les empreses subministradores de béns i serveis sanitaris.

És evident que no pot aïllar-se el debat sobre la sanitat primària del model general sanitari i el seu finançament. Per totes aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en la votació d'aquesta Moció. Entenem que exigiria un canvi radical en la política pressupostària dels responsables del Govern socialista de Madrid que, a la vista del Projecte de llei de pressupostos generals de l'Estat per al 94, consensuat amb el Grup de Convergència i Unió, no s'ha donat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable del Grup d'Iniciativa a la Moció presentada pel Grup Socialista. Compartim la preocupació, que expressava el senyor Font en la interpellació, de l'estancament de la reforma de l'atenció primària i compartim amb preocupació la visió, que també expressava el diputat en aquell moment, pel que fa a l'actitud de la Conselleria; una actitud que, al nostre parer –també compartim en aquest sentit la seva anàlisi–, era una actitud de, diguem-ne, tirar endavant la reforma, a poc a poc, però sense excessiu entusiasme.

No sé si en aquest moment, si no tingués el cost social i polític que té, que tindria tornar endarrere, no sé si, fins i tot, es podria tornar endarrere; crec que no ho faran. Crec que no ho faran perquè tindria un cost –hi insisteixo– social i polític molt elevat. Jo no sé si el model sanitari de Convergència i Unió passa per reforçar realment el paper de l'atenció primària. Suposo que tindrem moments per debatre-ho, però en aquests moments, francament, no estic convençuda que sigui així.

També penso i comparteixo la reflexió que feia aquell dia el senyor Font, que sembla que la Conselleria no creu –i ho hem denunciat altres vegades– que és possible fer una gestió eficient des del sector públic, i que jo no comparteixo, fins i tot, afirmacions que s'han fet en aquesta cambra avui, que necessàriament el sector privat és eficient per naturalesa i que el sector públic és ineficient per naturalesa; això depèn de com sigui gestionat, depèn de com sigui gestionat.

En aquest sentit, jo voldria afegir un element de reflexió a la intervenció que feia el senyor Font, i ja ho vaig expressar el dia de la presentació del Pla de salut, i era que l'endarreriment de la reforma de l'atenció primària pot comportar, al meu parer, que hi hagi també un endarreriment en l'aplicació del Pla de salut, perquè penso que és difícil l'aplicació del Pla de salut sense que estigui realment en funcionament la reforma de l'atenció primària.

Per tots aquests motius i tenint present que la Moció que presenta el senyor Font és força prudent, és reproduir pràcticament el text de la Llei, per aquest motiu nosaltres hi donaríem suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, la interpellació que es va substanciar en el darrer ple i que feia referència, doncs, al desenvolupament de la reforma dels serveis primaris, per nosaltres va tenir un caràcter, tot i que es van expressar postures diferenciades, va tenir un caràcter molt dialogant, i, en aquest sentit, no creiem que es diguessin o es plantejessin postures molt diferenciades per part del Grup Socialista, que era el Grup que plantejava la interpellació, i per part del Govern.

En aquest sentit, nosaltres vam treure la conclusió, després d'escoltar atentament la interpellació i la resposta, que hi havia dos temes importants que es desprenien d'aquesta

interpellació. Un era el compliment del Pla de salut: el senyor Font ens anunciava que fins al 91 havia anat correctament; el 92 ja s'havia baixat i el 93, evidentment, es baixaria encara més. I un altre punt que s'expressava clarament en aquesta interpellació era la preocupació per la desmotivació dels professionals que havien d'aplicar, en definitiva, la reforma.

Penso que es van oblidar alguns factors també importants, que són factors de territorialitat, és a dir, no en tot el territori passa el mateix, i de temporalitat importants. L'aplicació, en definitiva, del Pla és i serà desigual sempre. La resposta del conseller en aquests dos aspectes va ser també clara; per una banda, avancem a poc a poc, però avancem, pel que fa referència al compliment del Pla, i, per una altra banda, és cert que hi ha desmotivació en alguns professionals, però, d'altra banda, també és cert que alguns han equivocat la vocació; així, més o menys, ho deia el conseller. Per tant, fixem-nos que dels quatre conceptes que he esmentat, tots quatre són certs, tots quatre són certs i, per tant, tots dos, en aquest cas, el Grup interpellant i el Grup del Govern, tenen la raó.

Jo penso que hi ha dues dades importants, però, en les quals s'hi hauria de fer èmfasi i que es van dir també en la interpellació: per una banda, per a l'any 93 el 58% que estava previst d'aplicació de la Llei de reforma no s'haurà complert, s'haurà arribat al 51,8% —més o menys, es plantejaven aquestes dades—, i, per altra banda, una altra important, el retard en el pagament, per part del Govern central, està costant al Govern 7.000 milions d'interessos. Miri, jo penso que aquesta és la clau de la interpellació.

Què se'n desprèn, de tot això? Per una banda, se'n desprèn que la reforma, en definitiva, que la política sanitària del Govern podria ser més o menys correcta, podria ser més o menys compartida, amb matisos, evidentment —amb matisos evidentment—, però que s'està ofegant; que s'està ofegant degut a un problema econòmic greu. I, és clar, jo la reflexió que em faig és que si el problema que té el Govern en aquest sentit és que ha de pagar 7.000 milions d'interessos, la resta què? La resta què? És a dir, totes aquelles concertacions que pugui tenir el Departament de Sanitat, tots aquells proveïdors, etcètera, evidentment, el problema l'han de notar i d'una manera especialment més greu.

Les conclusions de la interpellació, almenys des del nostre punt de vista, és que evidentment la reforma no avançarà si no es resolen els problemes econòmics i en això té raó el Govern, i penso que probablement aquest fos el punt de discrepància més gran; en això estem absolutament d'acord amb el Govern. Per altra banda, té raó l'interpellant, té raó el Grup Socialista, quan diu que el Pla s'ha d'anar complint temporalment, que el Pla s'ha de complir territorialment, i, efectivament, hi ha comarques en què el Pla no s'està complint, que hi ha problemes —ell posava l'exemple d'Osona; és un cas concret i determinat, que efectivament, fins i tot, hem entrat alguna iniciativa referent a aquesta comarca—, i també és cert que territorialment hi ha altres comarques que funcionen bé. El conseller va posar exemples concrets, fins i

tot, en alguns casos de concertacions. Jo, pel que conec directament, doncs, va parlar de Sagesa, i em sembla que és un exemple que funciona bé; en definitiva, que en un territori s'està promovent un tipus de sanitat que, a més a més, funciona bé.

Finalment, una altra conclusió és que els professionals han d'estar motivats, i és bo que el senyor Font ens alerti del perill de la desmotivació dels professionals i és bo que el conseller també plantegi clarament que hi ha probablement professionals que han equivocat la seva vocació. Per tant, davant nostre, de tots plegats —hi insisteixo—, no només del Govern —penso que només deixar-ho en mans del Govern seria un error—, davant nostre hi ha un repte important i difícil, que és que tot això, la sanitat d'aquest país, tiri endavant.

Jo, francament, davant el text de la Moció, jo, decidir si s'hauria de votar que sí o s'hauria de votar que no o ens hauríem d'abstenir, he tingut dubtes seriosament. I he optat per votar que sí, tot i que entenc que es podia votar que no i entenc que es podia abstenir. Vull dir, suposo que és d'aquelles mocions que no queden prou clares en el seu contingut. Però, fent una interpretació positiva i, sobretot, fent una interpretació de la voluntat positiva de treballar tots plegats perquè la sanitat d'aquest país funcioni i, en definitiva, estigui al servei dels ciutadans, que és el que a tots ens interessa, doncs, votarem afirmativament el text de la Moció.

Penso que és important que siguem conscients del problema real de la sanitat a Catalunya i, especialment, que l'única solució passa perquè tots plegats, Govern, oposició, ajuntaments, Govern de la Generalitat, etcètera..., el sector privat, siguem conscients que aquest és un tema difícil, difícil de veritat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan l'il·lustre senyor Font va acabar la seva interpellació sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut, li vaig preguntar si faria una moció o no la faria; fins i tot, vàrem arribar a fer broma de com seria i podria ser aquesta Moció. Ell em va dir que sí que la presentaria.

La veritat és que no m'esperava aquest tipus de Moció, perquè —també ho he comentat amb ell— m'ha causat una certa perplexitat. Si aquesta cambra aprovés aquesta Moció ens podríem trobar amb la situació paradoxal que el Parlament instaria el Govern de la Generalitat a concloure la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya l'any 1996 i al mateix temps hagi de donar compliment a la mateixa Moció en el termini de quatre mesos, tal com preveu el Reglament del Parlament. Això seria una incongruència.

Perquè ho recordin les senyores diputades i els senyors diputats, la disposició addicional quarta de la Llei 15/1990,

que és la que hi ha a la Moció, diu exactament: «En funció de recursos econòmics disponibles» –i torno a repetir-ho perquè és important: «En funció de recursos econòmics disponibles i tenint en compte les previsions del Decret 84/85, del 21 de març, de mesures per a la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya, així com de la normativa que ho complementa i el desenvolupa, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha de completar el procés de reforma fins a arribar a cobrir la totalitat de la població en un termini de sis anys, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.»

Tots estem d'acord que això ha de succeir a finals de desembre de 1996. Com vol, doncs, senyor Font, que aprovem d'aquí a quatre mesos, que donem compte al Parlament del compliment d'una cosa que fins a l'any 1996 no es podrà valorar el seu compliment o no? És, per això, un dels motius que votarem que no.

Si vostè amb aquesta Moció el que volia aconseguir és que el Departament es comprometés a tenir finalitzat el procés de reforma de l'atenció primària a finals del 96, tampoc hauria estat necessari, ja que, en principi, fins que no es demostrï el contrari, el Govern sempre compleix les lleis, i si per circumstàncies especials no ha pogut fer-ho, s'ha de valorar el perquè.

En el cas d'aquesta disposició, queda ben clar que existeix una premissa molt important, molt important per poder-la complir; és la que abans ja els he llegit, en funció dels recursos econòmics disponibles.

Ara bé, el que li puc assegurar és que el Departament de Sanitat considera prioritària la conclusió de la reforma iniciada. Per això, senyor Font, li puc dir que si hagués escoltat el senyor conseller amb tota atenció –que sé que ho va fer, i per això ha tingut de posar aquesta Moció– ja no hauria tingut de presentar aquesta Moció.

Estem d'acord amb tota la filosofia de la Moció amb referència a la reforma; a fer-ho bé, a fer-ho amb consens i que sigui duta a terme amb la màxima col·laboració. Si la reforma no va més de pressa és per dos motius que també els va dir el senyor conseller; un, el respecte als drets adquirits dels professionals, que no es pot conculcar, i l'altre és que la reforma de l'assistència primària costa molts, però molts diners.

La Conselleria de Sanitat, en els pressupostos de 1994, haurà de fer una contenció molt important. El que sí que li puc dir, senyor Font, tal com ja va dir-li el senyor conseller, és que el que menys patirà la retallada pressupostària serà, precisament, la reforma de l'assistència primària.

Malgrat tots aquests problemes, estem segurs que la voluntat ferma del Govern de la Generalitat serà finalitzar en el termini fixat per la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya la reforma de l'atenció primària.

De totes maneres, com pot comprendre, pels motius que els he dit al començament, votarem «no» a aquesta Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau. El senyor Font ja s'ha pronunciat durant la seva exposició pri-

mera sobre l'esmena presentada, de manera que es dona per complimentat el tràmit aquest i passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i 3 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reinserció de presos alliberats condicionals i definitius

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la reinserció de presos alliberats condicionals i definitius, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la finalitat última d'aquesta Moció continua sent la de revisar la política de reinserció dels presos i alliberats condicionals i definitius i proposar, com a conseqüència, una reconducció o, si cal, ampliació de la política de serveis socials a tal efecte.

Dèiem en la interpellació de l'anterior sessió que és fonamental que els serveis socials penitenciaris actuïn coordinadament entre els departaments del Govern de la Generalitat i els serveis socials municipals dels ajuntaments, no únicament a nivell de cada situació concreta, de cada cas, sinó que s'ha d'anar més enllà, d'acord amb el que reglamenta la normativa vigent, el Decret 555/83, que proposa l'establiment de programes generals d'actuació que defineixin estratègies per a la reinserció dels alliberats. Programes que, perquè siguin efectius –i així ho demostra l'experiència– s'han d'establir d'acord amb les administracions que tenen la competència de la gestió territorial, en la majoria de casos els municipis, i, en altres casos, els consells comarcals perquè tothom sap que és a l'entorn socio-familiar i comunitari on s'ha de preveure aquesta estratègia de reinserció.

Per què el Grup Socialista té aquest interès en la planificació general d'aquestes actuacions? Els diré que és per tres qüestions. Una primera, per la relació que s'estableix entre polítiques de prevenció, les causes de la reincidència i la integració en el medi de procedència. Segona, per la influència dels factors socials referits a l'entorn de la persona: família, escola, barri, i els factors individuals referits a tot el procés de socialització de la persona, de l'individu. I, tercer, perquè és des de les estratègies locals, des dels territoris, que més eficaçment es poden modificar situacions individuals i col·lectives. A tal efecte, les polítiques de serveis socials responen a dos principis fonamentals: la prevenció de les situacions de risc social i la integració de les persones o grups socialment exclosos.

Revisades les dades que el senyor conseller ens va trame- tre en l'anterior sessió, he de reconèixer –i ho vaig fer tam-

bé en l'anterior substanciació de la interpellació— que l'activitat de la cap de la Comissió d'Assistència Social Penitenciària ha estat important, són moltes les actuacions que s'han portat a cap, tant en els programes d'actuació polivalents dintre dels centres penitenciaris com en els programes d'integració dirigits als penats que gaudeixen ja de permisos i estan classificats en segon i en tercer grau. Però els dubtes del nostre Grup Parlamentari continuen existint. Com es desenvolupen i s'integren les actuacions en el territori? Com s'estableix la coordinació amb els ens locals per treballar amb visió conjunta i sumar recursos en benefici d'aquests objectius? Nosaltres hem consultat diversos ajuntaments i hem tingut dos tipus de resposta que els explicaré. Una primera en què ens diuen que hi ha un baix nombre de coordinacions entre la CASP, la Comissió d'Assistència Social Penitenciària i l'atenció primària, que són els serveis bàsics de serveis socials, que hi ha una baixa utilització dels recursos de la xarxa comunitària i, normalment, una nul·la utilització dels recursos municipals i que el treball en famílies, els casos, com es diu normalment, no s'integren amb els plantejaments globalitzadors de la política dels serveis socials de base.

Una segona resposta és que s'han establert contactes fa més d'un any, de la CASP, entre alguns ajuntaments per a establir coordinacions, però que aquestes, a hores d'ara, no s'han portat a cap.

Dit això, voldria entrar en la segona part de la meua intervenció fent referència a les dades que el conseller ens va donar en relació amb l'estudi que s'havia fet sobre justícia penal i reincidència, perquè té una relació directa amb les polítiques de reinserció. Nosaltres, igual que ell, i un cop analitzades algunes d'aquestes dades —el conseller ens va lliurar l'estudi, que encara no hem rebut oficialment, però jo l'he pogut llegir—, he de dir que aquestes dades, evidentment, deuen ser científiques mentre no es demostra el contrari, però és important ressaltar alguns aspectes que crec que va bé en aquest moment fer-hi una reflexió.

La proporció de persones —i ho dèiem l'altre dia, ho deia el conseller— que un cop complerta una condemna tornen a ingressar a la presó per un nou delictes en els tres anys consecutius, segons les dades catalanes, és d'un 37,9; estudis de la Comunitat Europea s'acosten més al 50%. Aquí tenim la sort, segurament, o com a conseqüència, segons deia el conseller, de les polítiques d'endoliment de les penes, que només un 37,9% reingressa a la presó per un nou delictes. Però la pregunta és: què passa amb l'altre 65%? Ha aconseguit normalitzar la seva vida? No ho sabem. L'estudi ha fet un seguiment dels que han entrat, però no dels que no han entrat, que poden estar complint una pena en una altra institució penitenciària de fora de la comunitat autònoma catalana, no ho sabem, o sigui, en aquest sentit, l'estudi deu ser científic, però és incomplet perquè el motiu de la interpellació és dir «què passa amb la reinserció?» i no sabem si l'altre 65%, realment, ha pogut normalitzar la seva vida.

Per altra banda, què passa amb la reincidència de Justícia Juvenil? Els informes de la mateixa Conselleria, la Direcció

General de Justícia Juvenil ens deia en un estudi presentat com a conseqüència dels deu anys de gestió, que el 50% dels joves reincideixen pel mateix fet; que un 34% reincideixen per dos o sis fets consecutius delictius.

Bé, les xifres, en tot cas, de la Direcció de Justícia Juvenil no coincideixen amb les de l'estudi, però és un tema que queda damunt la taula perquè suposo —i estaran d'acord amb mi— que és difícil d'avaluar i de treballar aquestes dades amb un mínim de científicitat o realitat.

Altres dades que ens presenta l'estudi ens demostren que un 30% dels reincidents ho varen ésser el primer i el segon any. Per quines causes? Tampoc ens ho diu l'estudi. Ha sigut per manca de recursos personals?, per manca de capacitat personal?, per manca de recursos de capacitat social d'aquesta persona? Diu també l'estudi que la reincidència depèn més de l'edat que del temps passat en presó. La mitjana d'edat d'ingrés a la presó és de 25,7 anys; d'aquests, un 15% tenen 16-17 anys; un altre 15, 18-19; un 13%, 22-23 anys. En resum, un 43% dels reincidents a la presó tenen entre 16 i 23 anys.

Una altra dada és que un 57% d'aquests individus es va manifestar analfabet. Bé, jo crec que totes aquestes dades són importants perquè les plantegem i les replantegem en el moment de veure què hem de fer amb les polítiques de reinserció, des de la CASP o des de la política general del Govern de la Generalitat.

Tenir present que un 43% de la reincidència fa referència a joves entre 16 i 23 anys ens ha d'alertar i ens ha d'espantar; és un símptoma greu que posa en dubte les polítiques de reinserció i de prevenció de la delinqüència que es porten des de les administracions en general, l'Administració de la Generalitat, també les administracions corresponents, les administracions locals, per què no?

Tenim la responsabilitat de fer possible un entorn saludable i segur per a tots els joves, un entorn on tothom tingui possibilitat de desenvolupar les seves capacitats per no caure en la delinqüència. Si parlem tot sovint —i aquest matí se'n parlava novament— de la cohesió del teixit social, de fer país, no podem excloure els que ja estan exclosos.

Com a conseqüència, el motiu de la nostra Moció anava en aquesta direcció, i era una moció i és una moció prudent, suau, que intenta, que demana, que proposa al Consell Executiu que redreci aquesta política organitzativa, estructural, perquè no entra en els motius concrets de les causes de la delinqüència ni de les dificultats per a la reinserció, sinó que li diu a la Conselleria de Justícia: «ordeni vostè millor tota aquesta Direcció General, tot aquest paquet d'actuacions i de programes per a la reintegració de la delinqüència, perquè així haurem fet un primer pas per enfocar bé la nostra política en aquesta direcció».

Per tant, nosaltres demanàvem, demanem, que es dinamitzi la CASP, amb més participació dels ens territorials, que s'estableixin plans d'actuació que impulsin amb claredat les polítiques de suport i de rehabilitació, a fi i efecte de fer viable la coordinació amb les administracions locals i comarcals, mitjançant les comissions corresponents.

I, un tercer punt que no està inclòs en aquesta Moció, i que jo els vull avançar perquè entrarà en el Parlament en forma d'esmena a la Llei, al Projecte de llei de descentralització i desconcentració de serveis socials, i que m'ha portat a presentar aquesta esmena un cop feta la reflexió de com funciona l'assistència social penitenciària. Nosaltres demanem que els serveis socials penitenciaris formin part de la xarxa bàsica de serveis socials, a fi que la seva actuació no estigui aïllada del context general de les polítiques socials, sinó que formi part de les estratègies generals responenent a la planificació general de prevenció i tractament de la delinqüència que estableix la Llei 26/85, i el Pla d'actuació social de Catalunya.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. No s'han presentat esmenes, de manera que passem a la intervenció dels grups. (*Pausa.*) El Grup Mixt hi renuncia. Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, de les dues finalitats que en el dret penal té la pena privativa de llibertat, la d'expiació o retribució i la de prevenció del delicte i reinserció social del penat, la nostra norma fonamental constitucionalitza a l'article 25 aquesta segona funció, en fixar que les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat estaran orientades a la reeducació i reinserció social del delinqüent. Aquesta mateixa finalitat i principi bàsic es recull en la legislació de desenvolupament d'aquest article, fonamentalment a la Llei general penitenciària del 26 de setembre de 1979 i en el Reglament penitenciari.

Dins d'aquesta línia de treball de reinserció, d'incorporació del penat com a membre de la nostra societat, a proposta del conseller de Justícia es va crear, mitjançant Decret 555/1983, la Comissió d'Assistència Social Penitenciària, amb la finalitat d'ajudar a impulsar la reinserció social dels presos i dels alliberats.

A la substanciació de la interpellació que ha menat a aquesta Moció, el conseller de Justícia ens va donar unes dades sobre els percentatges de reincidents que situarien la mitjana europea entre un 45 i un 50%, exceptuant-ne Luxemburg i Bèlgica, països en els quals les dades de reincidència són inferiors, mentre que el percentatge a l'Estat espanyol es troba al voltant d'un 57, 58%, i a Catalunya aquest percentatge baixa fins a un 37,9%.

Són dades que han d'estimular-nos a seguir treballant per tal que aquesta reinserció social sigui efectiva, mitjançant mesures de suport als penats, als alliberats condicionals, als alliberats definitius i a les seves famílies.

La millor manera d'assolir aquesta reintegració a la societat i la no-reincidència és la rehabilitació mitjançant l'obtenció d'un lloc de treball i el suport al manteniment dels vincles familiars, tant dels que estan complint pena com dels alliberats, i, en aquest àmbit, l'actuació de les comissions d'assistència social penitenciària és fonamental per assolir l'objectiu principal de la rehabilitació i plena integra-

ció, impulsant, afavorint i avaluant les polítiques de suport, d'ajut i de reinserció.

El treball de les comissions fa necessari que es reunixin amb una mínima periodicitat, i no com ara passa que fa més d'un any i mig que no s'han reunit, i els representants dels consells professionals dels municipis de Catalunya, de la Federació i de l'Associació de Municipis que en són membres, el darrer programa que tenen és de fa un any i mig.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari donarà el seu suport als tres punts de la Moció, per tal que, a més a més de l'establiment d'aquesta necessària periodicitat en les reunions, que permeti l'adient coordinació entre tots els integrants de les comissions, el conseller de Justícia informi el Parlament de Catalunya del Pla d'actuació per a l'any 1994, i també que anualment es produeixi aquesta sessió informativa a la cambra catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. De manera breu, per anunciar la votació afirmativa del nostre Grup als tres punts de la Moció presentada pel Grup Socialista i per la senyora Barenys, concretament.

Volem demostrar tot el nostre suport perquè aquest és un tema que a nosaltres ens preocupa molt. En una societat amb problemes socials com els que actualment tenim, el fet de preocupar-se de l'organització, planificació i tenir en compte tot el tema de la reincidència i rehabilitació ens semblen fonamentals. És un tema que sempre ha preocupat el nostre Grup i per això voldríem felicitar la senyora Barenys perquè ella mateixa ho deia, i ho deia aquí al moment d'explicar la seva Moció, que considera –i així ho considerem també nosaltres– que és una moció suau, és una moció prudent i suau, deia textualment la diputada, perquè no diu aquí que es facin malament les coses, sinó que en el que ella insisteix és en una necessitat de coordinar, d'avaluar els plans, de fer unes reunions i d'informació, atès el desgavell de vegades administratiu que existeix en aquest tipus de qüestions tan fonamentals.

Per tant, ho repeteixo, el nostre Grup votarà favorablement aquests tres punts que presenta aquesta Moció, perquè el senyor Pujol ho ha explicat també abans, hi ha parts d'aquestes comissions d'assistència social que no es reuneixen les vegades que s'haurien de reunir, no hem aconseguit la informació suficient, no hi ha una organització ni una planificació suficient, que és el que la Moció demana al Govern, que tingui aquesta planificació per poder tirar endavant de manera afirmativa positiva tots els plans de reeducació i reinserció, que al cap i a la fi les nostres lleis fonamentals exigeixen i que són la finalitat de qualsevol societat democràtica.

Per tant, donar el suport del nostre Grup als tres punts d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la darrera compareixença del director general de Serveis Penitenciaris de la Generalitat, i Rehabilitació –també tot s'ha de dir–, Esquerra Republicana i jo mateix en la seva representació ja vam fer especial esment i vam parlar especial atenció al tema de la rehabilitació. Ja s'ha dit anteriorment que de les dues funcions bàsiques de tota administració penitenciària, una que és la funció punitiva, pròpiament dita, l'altra –i jo diria la més important– és la funció rehabilitadora.

Aquesta Moció presentada per la senyora Barenys –i l'altre dia la interpellació– feia especial incidència en aquest segon aspecte que a hores d'ara, segurament, és el que preocupa més tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. De les dades que ens han passat i en tot cas s'han dit en aquesta interpellació i en les mocions, hem de dir i hem de concloure que hi ha hagut i hi ha un avenç important pel que fa a la no-reincidència, a la reincidència en grau menor a Catalunya respecte a dades i índexs, en aquest cas, de la resta de l'Estat espanyol i d'altres països. A Catalunya, com ja s'ha dit, a hores d'ara i segons informava una edició que es diu *Justidata*, publicació emesa pel Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, ens trobem a hores d'ara amb un 37,9%, molt per sota de la mitjana europea i de l'Estat espanyol. Amb tot, amb tot –aquesta és una mitjana de la totalitat de presos a Catalunya–, amb tot falta, en tot cas, dintre de la justícia juvenil, un avenç molt més important pel que fa a la mitjana d'aquestes dades, sobretot a Catalunya, perquè tinc entès que està per sobre l'índex del 55%. Per tant, està molt bé i, en tot cas, s'ha de reconèixer i s'ha d'avançar en aquest tema pel que fa a la població reclusa en total, però, pel que fa a la justícia juvenil, encara ens falta un avenç molt important.

La Moció –i en tot cas ja entrant concretament al text de la Moció– es redueix al paper o en tot cas a reforçar el paper de les comissions d'assistència social penitenciària a Catalunya, que, malauradament, com passa en altres tipus de comissions semblants a aquesta on curiosament també participen els ajuntaments o bé directament o bé per les seves representacions associatives, no acaba de tenir o no acaba de funcionar, en tot cas, l'enllaç entre aquestes comissions i el Departament de Justícia com era de preveure i com era i és de desitjar. En tot cas, avançar que Esquerra Republicana votarà els tres punts, tots tres punts, perquè considerem que és molt important que allò que estava previst en els respectius decrets, el 555/83 i el que el va modificar precisament per incorporar representants de les associacions municipals catalanes, que, com he dit, no s'acaba de complir a la pràctica com era de preveure. Entenem, per tant, que cal fer un pas endavant i que aquesta Moció a grans trets significa precisament això, un pas endavant, que des d'un punt de vista d'ordre pràctic implicaria una millora substancial i substancial en la coordinació entre el Departament de Justícia i aquestes comissions.

En tot cas, només em resta dir que votarem favorablement aquestes tres mocions i dir que, com ja s'ha dit ante-

riorment, en la futura llei que es debatrà en aquest Parlament referida a l'assistència social també incorporarem esmenes referides precisament a aquesta coordinació molt més important, molt més important, entre l'assistència social penitenciària i els ajuntaments per una banda i, sobretot també, respecte a la Conselleria de Justícia.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. En el decurs de la interpellació el nostre Grup va constatar una bona colla de coincidències si més no en els objectius d'aquest tema entre la il·lustre diputada senyora Barenys i l'honorable conseller. És un tema important, va referit a les classes socials més desfavorides. Per altra banda, la senyora Barenys habitualment s'ocupa molt d'aquests col·lectius i, per tant, em penso que és un tema que ens preocupa i ens ocupa a tots. També és cert que de la interpellació es va poder entreveure que en qualsevol cas la política de rehabilitació del Departament no era dolenta per molt que..., òbviament són temes en què s'ha d'avançar i com més millor, però que si aquell estudi es pot considerar prou científic, doncs és cert o té «visos» de certesa, doncs, en realitat no estariem molt pitjor que altres països europeus i, per tant, en una situació més favorable de poder millorar.

En aquest sentit el conseller va fer –pensem nosaltres, el nostre Grup– dues aportacions importants en aquest terreny, no? Una va ser, ell va dir no compromís, però en qualsevol cas una possibilitat que nosaltres esperonarem en la mesura que puguem perquè es pugui complir, que seria la creació d'un centre de règim semiobert, que s'ha declarat la forma més eficaç de fer efectiva la rehabilitació. I, per altra banda, també va anunciar allò que farà que avui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no pugui votar aquesta Moció. Va anunciar i nosaltres hem constatat que s'està enllestit una reforma del Decret 555/83, que en definitiva és el que regula les comissions que ara aquí s'està parlant, no? Nosaltres creiem que una vegada reformat el Decret s'haurà de veure el seu funcionament i s'haurà de veure si aquests passos que permetrà seran prou positius com perquè hi hagi allò que també es va constatar a la interpellació, que hi ha d'haver territorialitat en aquestes actuacions, perquè la funcionalitat per si sola no és suficient i, per tant, en la mesura en què constatem que hi haurà una reforma d'aquest Decret de manera, diguéssim, en el temps curt, nosaltres entenem que seria no tan sols poc prudent sinó contraproductiu en aquest moment votar una moció que fa referència a un decret que està a punt de ser modificat.

I és en aquest sentit i convençuts que el camí del Govern en aquest terreny de la rehabilitació és prou bo i en el sentit també que serà millor després d'aquestes reformes, que el nostre Grup votarà en contra de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem seguidament a la votació.

Vots a favor de la Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 36 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació al Consell
Executiu sobre els moviments associatius
i les entitats de caràcter cívic i veïnal**

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veïnal, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el contingut de la interpellació substantiada en l'anterior Ple amb el senyor conseller Comas tenia per objecte més que una crítica a la política del Govern pel que feia referència als moviments associatius i a les entitats cíviques, la plasmació, la constatació de la necessitat d'un tomb d'aquesta política, d'una normativa, d'unes regles del joc en el món associatiu català, entre el món associatiu català i l'Administració. I, òbviament, d'un reconeixement públic del seu paper. Així vàrem deixar de banda totes les consideracions relacionades amb aspectes tipus subvencions, tipus convenis i també les anàlisis que sempre resulten tenses sobre l'anomenada, el que s'ha anomenat molts cops política del cop de talonari respecte al moviment associatiu. I fins i tot tota la moda de macroconcentracions a estadis a l'ús últimament. Jo no vaig entrar en aquest terreny i em sembla que el senyor conseller ho va agrair.

La resultant va ser que vàrem poder discutir cordialment sobre la necessitat d'una llei d'associacions, que el conseller Comas va reconèixer la necessitat d'aquesta Llei i ens va explicar que el Govern tenia previst, en aquesta direcció, trametre al Parlament el primer trimestre del 94 un projecte de llei al respecte. I, dit això —que em satisfà, òbviament, que el Govern trameti aquest Projecte de Llei—, no estaria de més fer-li esment al Grup de la majoria que la importància d'aquesta Llei no ve donada tan sols per la necessitat de legislar un àmbit especial d'interès ciutadà, sinó també perquè cal un marc objectiu en el qual totes aquestes qüestions, que s'han citat molts cops des d'aquesta tribuna, quedin d'una vegada clares.

Nosaltres consideràvem que calia un marc nítid que definís i reconegués el caràcter públic i d'utilitat de moltes associacions. I ara més que mai, en vista dels darrers esdeveniments que reconeixen que les associacions de veïns són considerades d'utilitat pública, caldria que aquest marc encara fos més nítid; saber, per exemple, quines associacions de veïns són d'utilitat pública, si ho són totes, si ho són només les que estan federades, per exemple, a la confederació o a la Federació d'Associacions de Veïns, i caldria saber quines, i per què i en quin grau, quines són d'utilitat pública dins del món associatiu català. Dèiem que calia un marc que

preservés la independència d'aquest moviment associatiu, la seva autonomia, el seu pluralisme; un marc on les relacions del Govern i de l'Administració amb el món associatiu fos tan diàfan, tan clar, que desaparegués per sempre la sospita d'instrumentalització i d'utilització partidista. Dèiem en la interpellació que el nostre Estatut reconeix les competències de la Generalitat al respecte i que no hauria estat de bon gust, en aquests moments, passar la pilota a Madrid sobre aquest fet.

Jo, senyores i senyors diputats, si em permeten fer-li un petit retret al Grup de la majoria..., creiem que s'ha fet tard aquesta Llei; que aquesta Llei, com la del patrimoni, com d'altres, la podríem haver fet abans. I com a exemple, en aquest sentit, voldria recordar-los, per exemple, que el Govern basc i el Parlament basc varen fer aquesta feina l'any 88, és a dir, fa cinc anys. Jo suposo que al Govern de la Generalitat aquest tema no era prioritari o que el conseller Comas considerava que les coses ja estaven bé com estaven fins ara.

Però, sortosament, estem davant de la possibilitat de fer aquesta Llei. I el problema rau ara en aquests moments en com fer-ho, com fer aquesta Llei. I aquí hauríem, senyores i senyors diputats, d'arribar a un acord. Ens explicarem. Vostès podrien fer ara una llei com en fan d'altres: sense consultar, sense obrir cap tipus de negociacions, cap tipus de consultes, unilateralment, fent ús de la majoria que gaudeixen en aquest Parlament, i, òbviament, aprovar-la. Vostès poden fer això, però segurament a tots els diputats i diputades que vam sentir la constesta a la interpellació del conseller Comas ens sobtarien les bones paraules que en aquell moment ens va adreçar el conseller dient que tots havíem de treballar conjuntament per redreçar el teixit associatiu i avançar així en la cohesió i en la vertebració social del país.

I és que un tema d'aquestes característiques nosaltres creiem que s'ha de fer de forma consensuada i que s'ha de fer en comú. I, mirin, poques vegades, poques vegades hi ha possibilitats en un parlament, en el Parlament de Catalunya, de trobar tants interlocutors, més enllà dels grups parlamentaris —i, per cert, Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa han presentat proposicions al respecte—, tantes possibilitats i tants grups, tan plurals i tan diversos i tan plens de matisos com els implicats en una possible llei d'associacions o llei d'associacionisme, i poques vegades el Parlament de Catalunya té possibilitat d'obrir un ventall de consultes i d'escoltar opinions tan variades, i poques vegades ens toca legislar sobre grups humans lliurement associats que són els principals elements dinamitzadors de la societat i sense els quals —allò que deia el conseller i que estàvem d'acord amb ell— l'escola de democràcia i la pedrera d'agents socials... no tindria sentit.

I és per la importància d'aquest fet que el meu Grup presenta avui una moció que creiem fàcilment assumible pel conjunt de la cambra; una moció que demana, simplement, que siguin escoltades i consultades i tingudes en compte de manera formal almenys aquelles grans organitzacions, federacions i confederacions d'entitats cíviques del nostre país,

per dues raons: una, per reconeixement a la seva tasca i, una altra, per reconeixement al seu paper democratitzador i integrador de la societat catalana, tant per a les que se'ls acaba de reconèixer a Madrid el seu caràcter d'utilitat pública com aquelles que, tenint-lo, no se'ls ha reconegut per altres raons. El tema és així de senzill, senyores i senyors diputats.

El nostre Grup considera que a la societat catalana, en aquests moments, en aquest sentit cal un treball en una triple dimensió: una des de les mateixes associacions i entitats, que segurament deuran de fer grans esforços per reconvertir els seus mètodes de treball i desenvolupar un profund canvi cultural per adaptar-se als nous temps i, òbviament, deixar de ser o no ser els apèndixs o els arxius de socis alimentats per subvencions atorgades per la generositat del polític de torn; una altra des dels partits polítics, per reconèixer en el món associatiu col·lectius capaços d'educar en democràcia i participació, respectant-los la seva autonomia i la seva pluralitat, i per fi, i en tercer lloc, des dels governs, que han de posar a la pràctica les reformes legals necessàries per establir els marcs que permetin obrir vies de col·laboració i gestió amb les entitats de forma estable.

Com deia abans, el nostre Grup presenta una moció que insta el Consell Executiu a endegar un diàleg amb tots els grups de la cambra i les federacions i entitats cíviqes constituïdes a Catalunya entorn de la regulació del món associatiu, per tal de cercar un consens bàsic en la presentació d'una futura llei d'associacionisme.

Senyores i senyors diputats, nosaltres creiem sincerament que, de no ser tinguda en compte aquesta Moció, faria palesa una clara contradicció entre el discurs del conseller Comas -i, per tant, del Govern- amb la pràctica que s'aplicaria. Això no ho entendrien segurament els grups de l'oposició de la cambra, però menys, segurament, menys ho entendrien encara els milers d'associats a les entitats cíviqes catalanes. Endegar un procés de consultes i de consens no vol dir tan sols fer passar pels despatxos de les conselleries els presidents de les entitats cíviqes; vol dir moltes coses més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. No s'han presentat esmenes, de manera que passem a la intervenció dels grups. El Grup Mixt no hi és. El Grup Parlamentari Popular... (*Remor de veus.*) Senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: President, sí que hi sóc, però no en el meu lloc; per tant, vostè no em veia. Per anunciar el meu vot favorable a aquesta Moció.

Gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la substanciació de la interpellació sobre els moviments associatius i les associacions de caràcter cívic i veïnal va quedar clarament de manifest la pèrdua de teixit associatiu a casa nostra en relació amb la resta de l'Estat. L'associacionisme ha tingut tradicionalment un fort arrelament a Catalunya com a element organitzatiu... bàsic

del teixit social, com a element de col·laboració, de solidaritat i de participació, tal com es va posar de manifest en el treball portat a terme per les associacions que, aprofitant les escletxes legals que la legislació franquista deixava, lluitaren en favor de la recuperació democràtica del nostre país. Aquest teixit associatiu és a hores d'ara un element a potenciar i dinamitzar per tal d'assolir a Catalunya una societat democràticament forta, amb capacitat d'acció col·lectiva i ben articulada.

Cal reconèixer que als anys vuitanta la realitat associativa ha patit una certa crisi, i no només a Catalunya; una crisi que no és per definició negativa, en tant que és el fruit de l'aparició de noves realitats integrades dins d'allò que anomenen els sociòlegs els nous moviments socials, cas del moviment ecologista, del moviment pacifista, del moviment per la igualtat. El paradigma d'aquest nou model serien les organitzacions no governamentals de solidaritat amb el Tercer món, on, per exemple, destacarien Metges Sense Fronteres, o Medicus Mundi, Mans Unides, entre d'altres.

En el Primer Congrés Universal de Moviments Veïnals celebrat a Sevilla el mes de març de l'any 92, en tractar els reptes de l'associacionisme es va remarcar especialment el fet que, davant la crisi dels valors solidaris i l'increment de l'individualisme, associar-se i impulsar organitzacions socials era una feina feixuga que topava amb la manca de confiança en l'acció pública col·lectiva.

En la seva resposta, el conseller va informar a aquesta cambra que en el primer semestre de l'any vinent trametria al Parlament de Catalunya el Projecte de llei d'associacionisme per tal de poder lluitar contra aquest retrocés del món associatiu a casa nostra i d'impulsar les organitzacions i entitats de caràcter cívic i veïnal, que són, sens dubte, un element fonamental de l'estructuració de la societat. És bàsic que aquest Projecte de llei compti amb les aportacions de totes les forces polítiques de l'arc parlamentari, així com de les entitats cíviqes constituïdes a Catalunya.

Així doncs, el nostre Grup Parlamentari votarà a favor de la Moció avui a debat, per tal de cercar un consens bàsic en la presentació del futur Projecte de llei d'associacionisme, tot recomanant al Grup proposant que informi els seus companys del Govern Socialista a Madrid per tal que l'abandonament del corró i la pràctica del diàleg i el consens que tots reclamem al Parlament de Catalunya sigui extrapolable al Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per expressar el vot favorable del Grup d'Iniciativa a la Moció presentada pel Grup Socialista. Estem d'acord, senyor Ferran, amb el contingut de la Moció; estem d'acord que cal una llei d'associacionisme a Catalunya i que cal una llei consensuada amb els grups polítics d'aquesta cambra i també amb les entitats socials que tenen pes a Catalunya. Aquí hi havia una discussió l'altre dia so-

bre si teníem molt pes o menys pes; en qualsevol cas, en el que coincidiria em penso que tothom en aquesta cambra és que haurien de tenir més pes del que tenen en aquests moments.

Per què cal una llei, al nostre parer? Cal una llei per quatre motius clars: en primer lloc, perquè tinguin un reconeixement semblant, un reconeixement legal clar, a altres organitzacions com poden ser els partits polítics o els sindicats; en segon lloc, perquè cal reconèixer el caràcter públic de moltes d'aquestes associacions i la seva funció pública; en tercer lloc, perquè representen una opció inequívoca del pluralisme com a factor de desenvolupament de la nostra societat bàsic —hi insisteixo, bàsic—, com a exemple del pluralisme que hi ha a la nostra societat, i, en quart lloc, cal una llei d'associacions per preservar la independència del moviment associatiu.

Aquesta Llei, al nostre parer, hauria d'expressar una acció política basada en tres principis que jo ara m'hi referiré breument. El primer principi seria el respecte total a la independència dels poders..., respecte als poders públics i als partits polítics. El valor intrínsec que li és propi al teixit social és el d'aquesta resposta sobirana i participativa. Cal defugir concepcions instrumentalistes des dels poders públics, o manipuladores dels dels partits. Es tracta d'un camp adobat al clientelisme, per la seva gran importància en la formació de la opinió pública, aquest gran valor abstracte de la nostra societat.

En segon lloc, un dels principis fonamentals de l'acció política que hauria d'orientar la Llei d'associacions hauria de ser promoure un missatge polític clar que suposi un augment del reconeixement social d'aquest sector associatiu; assolir un consens social sobre el seu paper, insubstituïble i positiu, en una societat en la qual predominen uns valors competitiu i fortament individualistes.

En tercer lloc, el tercer principi que hauria d'orientar aquesta Llei hauria de ser defensar un model d'acció concertada entre associacions i poders públics que garanteixi, per un cantó, la inqüestionable legitimitat i responsabilitat de l'Administració pública en aquelles competències que li són pròpies, però, per altra banda, també la iniciativa social com un component necessari per mobilitzar energia social de forma solidària.

Jo he d'expressar la satisfacció del meu Grup Parlamentari quan aquest matí el senyor conseller deia, en resposta a una interpellació del Grup d'Esquerra Republicana, que ell cada vegada més apostava per un model d'acció concertada. Ho celebrem; aquest seria un avenç substancial en la relació amb el moviment associatiu: passar de la relació de subvencions i convenis a un model d'acció concertada, que —que no s'equivoqui ningú— el que vol dir és dues entitats d'igual que interactuen; en canvi, no és una relació de submissió com la que significa la subvenció o el conveni, d'alguna manera.

En aquest sentit tota aquesta Moció, al nostre parer, significa l'evidència d'una necessitat bàsica, i és continuar aprofundint la democràcia. Jo voldria acabar la meua inter-

venció referint-me a unes paraules de Norberto Bobbio que expressen amb claredat el que nosaltres volem dir: «Aprofundir la democràcia significa veure la democràcia política, les persones. Però veure en l'esfera social les persones també com a treballadores, com a ensenyants, com a mare o pare, com a alumnes, com a usuaris. Allò important no és qui vota sinó on es vota, i així estendre la democràcia a tots els àmbits de la societat.»

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Em plau informar la cambra que està present a la llotja de convidats una delegació de la República del Kirguizistan, presidida pel ministre plenipotenciari i el senyor Rahimzianov, a qui des d'aquí dirigeixo una cordial salutació. *(Pausa. Aplaudiments.)*

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula... El senyor Rodri té la paraula.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció de l'illustre diputat senyor Ferran s'insereix en una de les ocupacions i en una de les preocupacions del meu Grup Parlamentari, d'Esquerra Republicana de Catalunya; al seu temps vam presentar ja una proposició de llei i després m'hi referiré.

Hi ha una necessitat important de reflexió en profunditat, amb calat, sobre l'associacionisme i el seu moment a Catalunya. Sé de la preocupació del Govern de la Generalitat sobre això, en alguna ocasió hi havia col·laborat, amb algun ex-conseller avui aquí diputat. La reconstrucció social i política de Catalunya durant el segle XIX es va fonamentar absolutament en la capacitat que va tenir la gent d'aquest país en articular-se associativament. La densitat associativa fins a l'any 1939 va posar el nostre país i el va equiparar amb les societats més avançades del món. La capacitat de resistència i potser l'explicació última que avui puguem estar asseguts aquí exercint democràcia va raure en aquest teixit associatiu que tenia el país i que va ajudar a passar una llarga nit fosca fins a recuperar de nou un estatus de normalitat la política, però això va venir del món associatiu fonamentalment, la resta havia quedat talment a la diàspora.

Paradoxalment també, s'ha de dir que la conquesta democràtica i autonòmica ha determinat, per una banda, la continuació de possibilitats associatives i el creixement quantitatiu d'algunes d'elles, però, de l'altra banda, també, i s'ha de dir, l'afebliment de la seva eficàcia social, la manca d'actualització de molts dels seus sistemes de gestió i moltes vegades també l'abdicació del seu protagonisme social, van deixar pas com si no fos cosa seva ja i com si el protagonisme només pogués ser polític en aquest país, i vam exagerar tots plegats la nota. Les causes poden ser diverses, en voldria destacar algunes, entre les que nosaltres creiem fonamentals. L'abdicació de la societat civil davant de la fórmula d'estat del benestar omniscient i omnipresent, «sobreestat». El creixement d'una ètica de fórmula individualista: atac directe a la vida associativa. El creixement de mitjans tecnològics i impersonals de formació i de comuni-

cació: això ha banalitzat la necessitat de trobar-nos, d'associar-nos. L'abandó d'una filosofia crítica, alternativa sobre l'estructuració dels models i les finalitats socials: anem una mica sense filosofia. La polarització d'accions culturals i cíviques en certes associacions superprotegides, que esdevenen gairebé institucions o paraestats o paraadministratives i barren el pas al vertader caràcter associatiu, no solament massa estat, sinó estat o administració massa sectària. Reducció a fórmules filantròpiques equivalents a pobresa i autoexplotació de les associacions i els seus membres, una espècie de mercantilisme. Una valoració preferent d'aspectes històrics de les associacions, en descrèdit de la capacitat de les noves associacions i de la modernitat del teixit associatiu a Catalunya, en aquest moment, una mica de folklorisme, una mica de mirar endarrere, de mirar el passat, una mica de romanticisme en el fals sentit de la paraula. Una limitació de l'acció política a un simple sistema de subvencions, amb tot el que representa de dificultats valoratives —fa un moment en parlàvem— de tendència conservadora i de polarització de la gestió de les associacions i la pèrdua d'autoresponsabilitat personal de moltes d'elles. S'ha tingut una mica com una acció de do, per part del Govern, les associacions en aquest país.

L'actual panorama de l'associacionisme a Catalunya pot indicar, per una banda, el manteniment, de totes maneres, de moltes associacions; no solament això, cada dia aixequen acta noves associacions en aquest país, això és cert. L'obligatorietat, però, de trobar una fórmula sociològica que s'adapti al món actual que vivim i el camí també per crear nous estats d'opinió i introduir noves idees i nous projectes en aquesta societat... L'associacionisme permet una espontaneïtat en l'esdevenir de la vida social d'un país.

L'atenció al present i al futur de l'associacionisme a Catalunya ha de ser important a l'acció política, i per això n'estem parlant aquí, per quatre raons fonamentals, a parer nostre. Primer, es tracta de conservar i de desplegar un patrimoni social adquirit que molts de nosaltres no hi hem fet gaire cosa, però que ens l'hem trobat damunt de la taula, riquíssim, importantíssim i bàsic per a aquest país; constitueix una força i no solament una força, sinó possiblement una originalitat a l'anàlisi de la nostra societat que d'altres societats no tenen; primer punt. Segon punt, l'associació és l'escola natural —ho ha dit l'Imma Mayol fa un moment—, no obligada, però natural de solidaritat i de democràcia dels seus membres. En aquest sentit, la seva capacitat educativa és insubstituïble. Tercer punt, pel qual nosaltres hi hem de prestar atenció, per les seves específiques finalitats lliurement determinades pels seus membres; l'associacionisme és el sistema més lògic, més lliure i, sens dubte, el més eficaç per a una educació no momentània, sinó permanent dels individus. Finalment, l'associacionisme és la fórmula més idònia perquè la societat s'autogestioni, importantíssim en un moment de tanta pressió de l'Estat; s'autogestioni, es responsabilitzi, obri nous camins, i no convencionals precisament, al progrés en la convivència. L'abdicació o la repressió d'aquest sistema associatiu portaria, i és ben cert i

ho podem palpar i ens n'hem queixat moltes vegades i ens n'hem queixat aquí, podria portar una espècie d'esclerosi política a la nostra vida social.

Cal considerar, doncs, l'associacionisme no únicament com un element de protagonisme social, sinó com un servei als seus membres. Amb aquesta valoració històrica, ràpida, que jo faig en aquest moment, demanaria per part d'aquest Parlament, senyors diputats, senyor diputat, una especial atenció. Primer, i ho dic amb tot el convenciment, recollir i reconèixer tot el que de positiu ha fet aquest Govern des de l'inici del restabliment democràtic en aquest camp, la necessitat d'aprofundir en els condicionaments que han de permetre una major solidesa i un aspecte més esperançador de cara al futur a Catalunya en aquest aspecte associatiu. En tercer lloc, en forma imperiosa mantenir en qualsevol iniciativa política que es prengui l'absoluta llibertat de creació, d'iniciativa, de desenvolupament, de modificació, d'èxit o de fracàs de la voluntat associativa sense condicionaments de cap mena.

Finalment, i per què no dirigir-nos a fer un toc personal, a prestigiar socialment la representativitat i l'existència d'associacions. En altres països quan un personatge públic es mor, per exemple, una de les coses que consta sempre era de quantes associacions era membre; quants d'aquí podem portar una llista massa llarga de gent que participa en associacions socials del nostre país i que hi participava. Això és el que crea aquesta riquesa i que em penso que la Moció que presentaven avui o que presenta avui l'il·lustre company i veí d'escó, company Ferran, doncs, volia somoure i volia cridar-nos-en l'atenció.

Nosaltres votarem a favor, naturalment, d'aquesta Moció, voldríem que la majoria hi fos molt sensible, voldríem que això entrés a gran debat i a gran discussió; amb data de fa pocs dies hem tornat a presentar nosaltres una proposició de llei, amb tots els articulats, amb una exposició de motius que jo els acabo de llegir; si això els pot servir..., els d'Iniciativa per Catalunya crec que també en tenen presentada una altra. Són treballs de material; no volem cap mena de protagonisme, volem que el país, que Catalunya no perdi una riquesa que ens ha definit socialment arreu del món.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Vila i Giró.

El Sr. VILA I GIRÓ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre diputat Joan Ferran, en l'exposició de la interpellació sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veïnal, que el seu Grup, el Grup Socialista i vostè, en el seu nom, va defensar el passat 6 d'octubre, vaig estar molt atent a la seva intervenció, com també a la que en nom del Consell Executiu li va respondre l'honorable senyor Antoni Comas, conseller de Benestar Social.

Senyor ponent, vull fer-li notar la meua sorpresa en comprovar la presentació pel seu Grup d'aquesta Moció, ja que,

repassant els apunts d'aquell debat, havia cregut que el Govern ja havia contestat amb escreix la interpellació, amb tota la cordialitat li ho dic, senyor Ferran.

El senyor conseller de Benestar Social li recordava que l'estudi de la Llei d'associacions havia estat una decisió del Govern molt abans que el seu Grup, el Grup Socialista, ho demanés. En relació amb la Moció subsegüent a la interpellació sobre el moviment veïnal i associatiu que va respondre al conseller el passat ple, vull ratificar que des del Departament de Benestar Social sempre s'ha estat obert a tota iniciativa concreta, viable i coherent. I sempre s'ha preocupat que les disposicions que afecten l'àmbit social siguin consensuades amb la pluralitat de forces de la societat, perquè s'entén que aquesta és la via més democràtica i de més garantia pel seu efectiu compliment.

De la segona trobada de barris d'història recent, que es va celebrar el dia 18, 19 de juny, data acordada amb la Confederació de federacions d'associacions de veïns de Catalunya, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, l'Associació de Veïns i Barris de Catalunya, en reunió del dia 20 de novembre del 92 –així consta en acta– es van treure les següents conclusions. La de regular la proliferació d'associacions perquè tinguin el contingut necessari per si mateixes de gaudir d'un bon funcionament dins del mateix marc territorial. La regulació d'un sistema de recursos que garanteixi la seva autonomia i el repartiment equitatiu entre elles. La creació de comissions sectorials i de seguiment per tal de poder arribar a propostes concretes i poder garantir la seva execució. El reconeixement de les associacions com a entitats d'interès públic. Quant a la participació ciutadana, cal promoure's el desenvolupament de l'article 31.6 de l'Estatut d'autonomia amb la Llei d'iniciativa popular per tal que aquesta sigui efectiva i no tan sols de declaració de principis. Cal fer un esforç en la constant formació de quadres de les associacions de veïns i també el reconeixement de la necessitat d'autocrítica per poder exigir amb més força a l'Administració. I, per últim, que cal fomentar més les jornades de participació ciutadana i el compliment dels reglaments per part de l'Administració local.

Per tot això, s'entén l'especial importància que té la creació d'un marc legal favorable a l'associacionisme que es basa no només en l'aprovació d'una llei catalana d'associacions, sinó també en el reconeixement d'entitats d'interès públic. Aquesta darrera reivindicació, tal com ha dit vostè també, va ser presentada en una proposició no de llei del Grup Parlamentari Català en la Comissió de Justícia, del dia 18 d'octubre del 93, al Congrés de Diputats, que instava el Govern espanyol que declarés les associacions de veïns com a associacions d'utilitat pública i va ser aprovada per unanimitat. Vostè em comentava el tema de la pilota. La pilota ha anat dues vegades a Madrid i al final, la tercera vegada, ha sigut aprovada. (*Remor de veus.*)

Per tant, no es pot sostenir la supressió d'aquesta Moció. Com va manifestar el conseller en l'anterior ple, el Departament de Benestar Social, en col·laboració amb el Departament de Justícia, més concretament la Direcció General de

Dret i Entitats Jurídiques ja està en aquests moments treballant en aquest sentit amb el conjunt d'entitats representatives per a l'elaboració de l'esborrany de l'avantprojecte de llei. I també procurarà el consens –només faltaria– d'alguns parlamentaris en els tràmits adients; prova d'això és que pràcticament tots els projectes de llei que ha presentat el Departament de Benestar Social s'han aprovat per unanimitat en aquesta cambra. També anunciava que en els propers mesos –en tot cas, abans de final d'any– ja hi pugui haver l'esborrany a aquest respecte, i que aquesta llei es pugui realment trametre al Parlament en el primer semestre de l'any vinent. Com pot comprendre vostè, és un tema només de calendari, senzillament de calendari. Al seu moment, nosaltres tindrem, totalment, contacte amb tots els grups parlamentaris per aprovar aquesta llei.

Per tots aquests arguments, senyor president, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vila. Passem seguidament a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la prevenció d'incendis forestals, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula per exposar-la.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple presentàvem una interpellació sobre la política del Govern quant a la prevenció dels incendis forestals. Jo crec que va quedar prou clar que la preocupació d'Iniciativa per Catalunya no era entrar en una batalla de números, d'estadístiques i de percentatges, sinó parlar sobre les causes que produeixen els incendis i la forma d'evitar que aquestes causes puguin continuar.

I dic això perquè entenem que la resposta del conseller d'Agricultura va estar més centrada sobre els efectes –és a dir, sobre l'extinció dels incendis– que no sobre el que Iniciativa per Catalunya i jo mateix li preguntàvem. I precisament va parlar, en un estat que qualificaríem d'hipersensibilitat –ja que va magnificar qüestions que pràcticament ni vam comentar–, sobre temes que són més aviat competència de la Conselleria de Governació, és a dir, la Conselleria que té al seu càrrec el Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis, i que, en definitiva, són els bombers de la Generalitat.

No voldria tornar a entrar en aquesta lluita de xifres —que, per altra banda, ahir també hi va haver una interpel·lació que va fer-hi esment—, sinó tornar a recordar el tema que no podem estar satisfets, ningú d'aquesta cambra ni cap ciutadà de Catalunya, que no disminueix el nombre d'incendis que s'inicien. Altra cosa és si parlem dels efectes, de si s'ha estat eficaç o no; això, no ho hem posat en qüestió, no ho posàvem en qüestió la setmana passada i no ho posem en qüestió aquesta. Volem parlar únicament i exclusivament de la prevenció.

I hem de concloure, de les manifestacions que varem fer l'altre dia, però també de les dades que es tenen, que no s'ha actuat suficientment sobre les causes, causes que, moltes d'elles, estan definides en el programa que el conseller té un especial interès a defensar, que és el programa Foc verd, i que és cert que part d'aquest programa s'ha treballat, s'ha treballat prou en la potenciació de la vigilància, en la creació d'infraestructures —no volem tampoc valorar si totes adequades o no—, com pot ser l'ampliació de camins, la millora de camins, o la creació de nous punts d'aigües; s'ha treballat també —d'una forma, des del nostre punt de vista, sí que podem dir prou deficient— en la neteja de boscos, i s'ha treballat insuficientment en altres mesures, algunes de les quals estan recollides en el programa Foc verd, però que estan poc desenvolupades.

I això ens ho demostra la mateixa realitat, i la realitat parteix de l'observació de l'estat dels boscos i de l'estat de les finques que estan al voltant dels boscos, de la disminució de la freqüentació de les activitats tradicionals en aquestes zones de bosc o del voltant, i això també ens ho pot corroborar —per dir que no és una visió interessada—, ens ho corroboren les manifestacions fetes públiques durant aquest estiu per alcaldes de diversos colors polítics, per sindicats —entre ells, la Unió de Pagesos, com a sindicat més representatiu de la pagesia de Catalunya—, o per persones tan poc susceptibles de tenir interessos confrontats com una persona que té la medalla al mèrit agrícola atorgada pel Govern de la Generalitat, i que, en canvi, va fer una crítica a la falta de mesures de prevenció.

Per tant, el que intentàvem i intentem en aquesta Moció és aprofundir les causes i les mesures per evitar la proliferació d'incendis. I el que intenta fer aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació és que el Govern es preocupi d'una forma integral —i quan dic «integral» vol dir no només, per una banda, la Conselleria d'Agricultura, o, per l'altra banda, la Conselleria de Governació— pel tema de les causes que provoquen els incendis forestals. I per això hem fet una moció que entenem que pot ser aprovada per tots els grups presents en aquesta cambra, perquè no és una moció de crítica al Govern, sinó una moció de preocupació per aquesta problemàtica i per potenciar una sèrie de mesures que entenem que són fonamentals.

Per això comencem la Moció dient que el Parlament de Catalunya constata la necessitat d'intensificar les mesures de prevenció d'incendis per evitar la freqüència i la intensitat d'aquests, i no constatar això vol dir negar una evidèn-

cia. I en conseqüència d'aquesta constatació, el que plantejem és la necessitat d'elaborar un pla integral —per això que deia que no és competència d'una sola conselleria, sinó que és un pla integral del Govern— de cara a la prevenció d'incendis forestals, que compregui algunes mesures de les que, com he dit, n'hi ha de contemplades al programa Foc verd, però no desenvolupades; entre elles —i entenem que la vam posar la primera perquè és una de les més preocupants— l'aplicació de mesures que permetin invertir la tendència al despoblament i a l'abandonament de les activitats agràries i agro-pecuàries en zones rurals, promovent la consolidació i la recuperació d'activitats tradicionals, com la ramaderia extensiva, l'apicultura, l'ús de plantes tradicionals, medicinals i aromàtiques, i el manteniment del conreu de finques properes a espais forestals, que, com saben tots, és una de les fonts primeres, el naixement de matolls i l'abandonament del conreu d'aquestes finques, un dels focus potencials d'incendis en aquestes zones.

Parlem —i vam parlar-ne també a la interpel·lació— de l'ampliació de plans d'ocupació amb finalitat de neteja i condicionament de zones susceptibles de tenir major risc d'incendi, perquè entenem que no se'ls pot exigir, als pagesos o als particulars, que vagin a recuperar aquestes activitats i que això es faci immediatament. Per tant, entenem que aquests plans que existeixen s'han d'ampliar, s'han de millorar, de la mateixa manera que tampoc no se'ns pot dir alegrement que ja es fa la prestació social substitutòria però hi van molt pocs joves; el que diem al punt tercer és que el que hem de fer és incentivar aquesta activitat, és a dir, potenciar la major sensibilitat de la gent jove de cara a temes com la natura i l'ecologia, per fer tasques de prevenció i de vigilància a les zones que tenen encara un valor natural i que cal mantenir.

També parlem, al punt quart, de la necessitat d'aplicar clares mesures sancionadores i reglamentàries per a aquells que es pot comprovar que són autors o que són incitadors d'incendis provocats, perquè contribuïm d'una forma exemplar, d'una forma efectiva, a la política de la dissuasió.

Parlem també de la necessitat d'augmentar —i augmentar vol dir no negar que existeix alguna pràctica de conscienciació i de sensibilització, però que s'ha d'augmentar— el disseny, l'execució i la difusió de tasques de sensibilització ciutadana i d'implicació d'aquests ciutadans en la defensa dels boscos i l'estimació de la natura. I, ho diem, adreçat especialment a dos col·lectius importants: els joves escolars, perquè els joves escolars, molts d'ells, són excessivament urbans i, per tant, són desconixedors de quin és el funcionament dels ecosistemes naturals, i els visitants ocasionals, i dic visitants ocasionals d'aquells que van un cap de setmana a menjar-se una rostida de carn al camp, perquè surten de la pressió de la ciutat, aquells que van a buscar bolets una vegada l'any o tres vegades l'any, o aquells que, en definitiva, no viuen, no conviuen, no coneixen i, per tant, no saben defensar i no saben prevenir els riscos de la seva actuació.

I tres mesures més, que, per una banda, és reformular les actuacions de reforestació; jo no vaig parlar aquí de fer un

gran pla de reforestació de Catalunya, perquè sóc conscient que s'han produït, en les reforestacions produïdes per l'Administració, autèntics desastres ecològics –autèntics desastres ecològics– que han produït la degeneració irreversible d'espais que, potser, deixats simplement a la seva regeneració espontània haurien estat, en aquests moments, millor del que estan –per tant, el que crec és que hem de fer una reformulació d'aquestes actuacions. Que hem de fer també actuacions per garantir el compliment de les mesures de manteniment de les xarxes elèctriques –i el mateix conseller reconeix en diverses declaracions que el manteniment de les xarxes elèctriques és un dels motius que ha provocat alguns dels accidents d'enguany–, i també de les vies de comunicació. Dic garantir les mesures de manteniment de les vies de comunicació perquè no es tracta sols de condicionar-les, sinó també de condicionar la seva utilitat; tampoc no es tracta de fer moltes pistes perquè hi puguin passar els vehicles quatre per quatre i perquè puguem incrementar, d'una forma indiscriminada, la freqüentació al camp.

En definitiva, totes aquestes mesures anirien encaminades, juntament amb la potenciació de les activitats i funcions de les agrupacions de defensa forestal, a evitar el que al seu moment vam comentar i ens segueix preocupant: evitar que segueixin havent-hi causes que provoquen l'augment o la notòria freqüència d'incendis forestals.

I dir, com se'ns pot dir, que ja en parlarem després de la compareixença del conseller –perquè en aquests moments està pendent una compareixença del conseller i de la consellera per parlar del balanç–, crec que no invalida en absolut aquestes propostes; són propostes objectives, són propostes que, en tot cas, el conseller i la consellera poden tenir com a suggeriments d'un grup de l'oposició preocupat i conscient que existeix un problema, i, en definitiva, al marge que siguin abans o després d'una compareixença –la interpellació va ser abans que la petició de compareixença–, creiem que una aplicació en positiu d'aquestes mesures i, per tant, una votació afirmativa de la cambra ajudaria a reconèixer el problema i a tractar d'evitar aquestes causes que hem dit.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. No hi han esmenes, de manera que poden intervenir els grups a continuació. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà favorablement la Moció sobre la prevenció d'incendis forestals; això sí, manifestant la nostra preocupació pel balanç dels incendis forestals produïts l'any 93. Segons les dades oficials, mentre l'any 92 es varen cremar unes 1.250 hectàrees, el balanç a 26 de setembre d'enguany es situa en més de 6.000 hectàrees cremades. Per tant és evident, senyores i senyors diputats, la necessitat d'intensificar les mesures de prevenció d'incendis, perquè es tracta d'una de les agressions més devastadores que es produeix en el medi ambient, i és, per tant, necessari elaborar i executar un pla integral de prevenció i vigilància d'incendis.

Un estudi sobre les causes dels incendis a casa nostra manifesta que un 31,43% són deguts a causes desconegudes; un 20% són intencionats; un 16,23%, per negligència; un 7,75%, per cremar matolls i males herbes; un 6,73%, per causa de les línies elèctriques –en manifestacions fetes pel conseller: sembla que ja ha mantingut contactes amb les companyies elèctriques, a les quals ha presentat sengles informes–; un 3,95% per cigarretes mal apagades; un 3,65% per abocadors d'escombraries.

Tal com es deriva d'aquestes xifres, només una part dels incendis forestals tenen el seu origen en l'actuació delictiva dels desaprensus per obtenir un major rendiment de les seves propietats, o de malalts piròmans, sinó que en percentatges molt elevats són a causa de negligències de diferents tipus.

És ben cert que, malgrat el nivell de consciència respecte a les conseqüències que té en el medi ambient i en la qualitat de vida dels ciutadans, els incendis forestals s'han incrementat, i això és una realitat, senyores i senyors diputats.

S'ha d'arribar a la generalització a tota la societat d'aquesta conscienciació i, per tant, és necessari seguir en la tasca de la sensibilització ciutadana i d'implicació col·lectiva en la defensa dels boscos i d'estima a la natura; no només per als que viuen al camp i poden portar a terme activitats agràries i agro-pecuàries en zones rurals, perquè compleixen també una funció de protecció del medi, sinó a tots els que d'una o d'una altra manera gaudim dels nostres boscos.

És evident que s'han de millorar les dotacions i les mesures d'extinció, però el que és fonamental és portar a terme tasques de prevenció i vigilància, en les quals els joves que opten per la prestació social substitutòria i les agrupacions de defensa forestal poden ser un eficaç instrument per a la lluita contra els incendis.

És evident que és necessari també portar a terme actuacions de neteja i condicionament en aquelles zones de major risc d'incendis, conjuntament amb l'aplicació de mesures, fins i tot penals, que tinguin una funció dissuasòria, així com l'afavoriment de la regeneració natural de les àrees boscoses afectades.

Per tant, i tal com es deriva de la nostra intervenció, votarem favorablement els vuit punts de la Moció que presenta l'illustre diputat senyor Gimeno pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Per tant, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra sobre els incendis ja va ser explicat ahir; per tant, no m'allargaré en aquest terreny.

Simplement, nosaltres explicarem per què votarem a favor d'aquesta Moció, d'aquesta llarga Moció que presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. I, bàsica-

ment, és perquè hi ha un sentit global de la problemàtica en aquesta Moció i perquè s'expressa la preocupació i la necessitat d'intensificar les mesures de prevenció d'incendis, és a dir, posa l'èmfasi en tot el que és la prevenció, que és el mateix que el parlamentari d'Esquerra creu que s'ha de posar.

D'altra banda, per poder fer aquesta anàlisi del balanç, s'ha de confiar en les xifres; les lluites de xifres, en tot cas, no sé a què vénen, perquè n'hi han unes que són molt clares, que són les que publica el Departament, però el que sí que queda clar és que sense aquestes xifres no es pot fer un balanç, del qual es dedueix aquesta preocupació per les mesures de prevenció.

Jo diria que no és aquest any que ha anat malament el programa Foc verd, o que no ha anat tan bé com havia anat els primers anys de la seva aplicació, sinó que ja portem tres anys que no acaba de funcionar bé. I penso que això és així perquè el programa Foc verd, tot i que en el seu 80% està dedicat a mesures de prevenció, en l'actualitat s'ha posat l'èmfasi en els temes d'extinció.

Des d'aquesta òptica, s'han oblidat alguns dels elements, dels punts que sí que surten escrits explícitament en aquesta Moció. Per exemple, pensem que és important el primer punt, el punt que parla de la tendència al despoblament i a l'abandonament d'activitats agràries i agro-pecuàries en zones rurals. Això fa que a poc a poc les zones rurals es vagin abandonant i es vagin constituint en zones de major risc d'incendis, i el fet de poder invertir aquesta tendència comportaria una millora substancial per al manteniment del medi rural.

En relació amb el segon punt, nosaltres, com he dit abans, per la visió global de la Moció, el votarem també a favor, però pensem que la neteja en els boscos és un tema complicat, un tema que moltes vegades s'ha parlat, de fer un tipus de neteges que no és convenient ecològicament, i pràcticament la neteja dels boscos hauria d'estar restringida als elements d'aportació estrictament antropològica. És a dir, no és positiu tampoc netejar els branquillons caiguts o utilitzar una sèrie de neteges en conceptes, diguem-ne, visuals per sobre dels de descomposició de la matèria orgànica, ja que, si no, portaria a la pobresa immediata les masses forestals.

El tercer punt, el fet d'incentivar i augmentar el nombre de joves que fan la prestació social substitutòria per dedicar-se a aquestes tasques, ens sembla que és important que fos així, sense que tragués llocs de treball —com ja va explicar en una interpellació d'ahir el nostre Grup Parlamentari—, però sí que hi ha una sèrie de tasques que necessiten un increment molt elevat de mà d'obra i que aquesta mà d'obra en la prestació social substitutòria podria fer unes aportacions importants per dedicar-se a les tasques de previsió i vigilància.

En relació amb el quart punt, nosaltres pensem que, més que endurir la legislació i aconseguir noves mesures sancionadores o reglamentàries per als autors i incitadors d'incendis provocats, el que cal és vincular algun sistema per detectar-los. És a dir, jo no diria que el problema sobre els piròmans és que la legislació sigui tova, sinó que el que passa és que no hi ha manera d'enxampar-los mai, i en aquest

sentit sí que s'hauria de fer una reflexió col·lectiva per veure quins mecanismes es podrien utilitzar per enxampar-los; almenys aquesta és la línia de pensament del Grup Parlamentari d'Esquerra.

En relació amb el cinquè punt, també estem absolutament d'acord que cal canviar el tipus d'informació cultural que es dirigeix en relació amb el bosc i en relació amb el foc.

En relació amb el sisè punt, també ens hauria agradat que hi hagués hagut una matisació sobre la reforestació, i el votem favorablement per l'explicació que el diputat d'Iniciativa per Catalunya ha fet en l'explicació de la Moció. Com tots vostès saben, en realitat la reforestació és només aconsellable en molts pocs casos, i fer propostes de reforestació generalitzades l'experiència diu que acostuma a portar més problemes que beneficis.

El setè punt incideix sobre el quart motiu que aquest any ha fet que hi haguessin incendis a Catalunya: el de les xarxes elèctriques. Aquí, el que es pot saber clarament mirant les estadístiques és que les empreses elèctriques no han complert la neteja que és obligatòria, d'altra banda, que facin dels espais de sota les línies elèctriques quan els pertocava, i per aquest motiu s'explica que sigui el quart motiu que ha generat més incendis aquest any a Catalunya.

I el vuitè punt, en aquestes agrupacions de defensa forestals, ens sembla que a més a més de les 211 que hi ha en l'actualitat caldria que se n'incorporessin més, sobretot en les àrees de Tarragona, i amb més mitjans, i també —ja que, encara que estan formats per decrets diferents, els voluntaris forestals actualment, doncs, han perdut la incidència que tenien abans—, la progressiva incorporació de voluntaris forestals, també, en les ADF.

Així doncs, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà íntegrament a favor d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, el Grup Socialista considera prioritari un tractament adequat de la superfície forestal de Catalunya, que no en va ocupar el 58% del territori del nostre país.

Ens hem marcat com un objectiu bàsic contribuir a concitar el més ampli consens dins la societat catalana, i lògicament també entre les forces polítiques, sobre la conveniència d'endegar una política forestal digna d'aquest nom, una política forestal ambiciosa, semblant a la dels països europeus del nostre entorn i que es complementi amb les adequades accions de prevenció i d'extinció d'incendis. A nosaltres ens sembla que aquest és l'ordre i no al revés. Primer, política forestal i, per tant, silvicultura, i després prevenció i extinció.

Senyors diputats, l'estiu passat no ha estat bo per al bosc català. Malgrat algunes declaracions fruit del cofoisme, hi ha hagut un increment de la superfície forestal cremada en

relació amb els anys passats, però sobretot –i crec que no se n'ha fet esment suficient fins ara– el que s'ha produït és un preocupant augment del nombre d'incendis al conjunt del país, i molt especialment a les comarques de Tarragona. Les comarques de Tarragona són un cas singular que caldrà tractar amb una especial cura.

El programa Foc verd, les ADF, l'esforç que s'ha fet –s'ha de reconèixer– per millorar els serveis d'extinció han fet millorar la resposta pública i privada davant d'un problema que és urgent en el nostre país i és urgent a tota la Mediterrània, però la resposta –ho hem d'admetre– és encara insuficient.

A la fi de l'estiu el Grup Socialista ha presentat un ampli reguitzell d'accions parlamentàries –preguntes, proposicions no de llei, proposicions de llei– sobre aquesta qüestió, que seran substanciades en les properes setmanes, amb la finalitat última d'advertir el Govern català i l'opinió pública que la guerra pel bosc català no està pas guanyada, que no es pot baixar la guàrdia i que l'estiu del 93 ens mostra amb tota cruesa la precarietat de la resposta pública a un dels més significatius reptes del país. Continuarem dedicant tots els esforços que calgui per assolir un ampli pacte pel bosc català, com ja vam anunciar públicament fa unes setmanes.

En el context descrit, la Moció d'Iniciativa per Catalunya, presentada pel senyor Víctor Gimeno, em sembla molt ajustada i correcta. Pretén el desplegament d'un seguit d'accions governamentals adreçades cap a la millora del tractament del medi físic, de la prevenció i de la sensibilització ciutadana i, per tant, s'inscriu clarament en la línia que els acabo d'apuntar, i la votarem positivament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies; des de l'escó, si m'ho permet... Bé, tot i admetent el to constructiu de la Moció presentada pel senyor Gimeno, nosaltres, el nostre posicionament és de no donar recolzament a la seva aprovació, per un motiu que sí que li haig de dir, senyor Gimeno, que ja s'ho esperava que l'hi diria, que és el fet d'aquesta compareixença que està ja anunciada imminentment de l'honorable conseller d'Agricultura i de l'honorable consellera de Governació, pel fet claríssim que, clar, justifica la poca necessitat en aquest moment o com d'innecessària es fa aquesta Moció en aquest moment, quan en una sessió informativa d'aquest tipus tots els grups d'aquesta cambra tenen l'oportunitat d'incidir molt directament sobre tots aquests punts, es coneixeran segur molt més àmpliament els projectes que hi ha sobre protecció i els programes que s'estan preparant sobre la prevenció..., per millorar aquesta prevenció, que, per tant, lògicament, molts d'ells, molts d'aquests arguments evidentment poden donar satisfacció a molts d'aquests punts que vostè preveu en aquesta Moció i fins i tot canviar-los, i fins i tot, diria, fer-los totalment innecessaris.

Tot i així, i malgrat que aquests dies portem ja parlant molt sobre aquests temes i s'ha aprofundit molt en tots aquests punts que vostè esmenta a la Moció i que el conseller també àmpliament i a bastament li va donar ja raonaments, plantejaments i xifres, a fi i efecte de complaure el que vostè demana aquí, no podem deixar també, si fa falta, doncs, d'insistir una mica més en alguna d'aquestes dades i potser, fins i tot, diria que fins i tot aportar algun nou argument que pugui justificar més el nostre vot negatiu.

Són vuit els punts de la Moció; evidentment, és una mica llarga i no hi entraré en detall, ho faré molt esquemàticament perquè, a part que el temps ja es va fent curt en aquests moments, també –hi insisteixo– ja en tindrem oportunitat i hi entrarem molt més directament.

Pel que fa al primer punt, respecte a la necessitat d'aplicació de mesures que permetin reinvertir la tendència del despoblament i abandonament de les activitats agràries i agro-pecuàries de les zones rurals, jo li diria molt cordialment que, fins i tot, m'ha semblat que ho presentava com si hagués fet un nou descobriment sobre el problema del despoblament i de l'abandonament dels conreus. Malauradament, el despoblament i l'abandonament de conreus és un tema ja molt vell, es coneix de moltíssims anys, ja, per desgràcia; el Govern hi està fent moltes accions en molts camps, precisament per a pal·liar-la, i vostè suposo que deu saber –i ho sap, segur– que en aquest moment s'està precisament acabant ja de redactar el Pla general d'activitats agrícoles, de política agrària i pesquera de Catalunya, que, naturalment, la fita que té aquest Pla és voler lligar les activitats econòmiques d'aquestes zones rurals per anar provocant la fixació, precisament, de la població, sobretot, jove. Aquest Pla, evidentment, contempla no solament els punts que diu vostè sinó molts més i molt més amplis; ara, el que sí que diria, potser, és que no posa un accent o una transcendència important en alguns d'aquests punts que vostè destaca, fins i tot, d'una manera molt exclusiva, i els destaca d'una manera molt incisiva, com són l'apicultura i el conreu de plantes medicinals. No ens enganyem: la solució que pot aportar l'apicultura, malgrat que és molt convenient que es continuï aquesta activitat, és molt minsa, perquè ja em dirà vostè a veure quin tipus de gran explotació es pot fer amb l'apicultura, i, quant a les plantes medicinals, tirant molt llarg, a tot Catalunya tenim quatre-centes o cinc-centes hectàrees d'explotació d'aquestes plantes, i amb un mercat, en aquest moment, precisament molt poc rendible –perquè vostè ho coneix, també, segur, ho coneix prou bé– perquè està totalment col·lapsat amb les importacions dels països... *(les paraules següents no consten a sol·licitud expressa del Sr. diputat) ...de Bulgària i Romania. (Remor de veus.)*

Aleshores aquí també tenim que vostè fa menció, al segon punt, a l'ampliació dels plans d'ocupació. El conseller li va dir que els plans d'ocupació, precisament, ja està previst ampliar-los en el conveni de l'Inem que es va fer. Ara, aquí, precisament el senyor Portabella hi ha entrat i val la pena dir-ho, que és el respecte al que és la neteja i la recuperació de zones cremades. La neteja en si, hem d'entendre

una cosa: que no s'ha de fer, tampoc, tal com es diu. El nostre bosc no és com per exemple el bosc dels Alps; el bosc dels Alps és un bosc amb molt d'arbrat i una gleba molt clara; el nostre bosc és com és, és diferent, el nostre bosc té un gran arbrat i una zona molt frondosa i és així, i, si és com és, evidentment que tampoc és molt bo que pensem a netejar-lo tot. Netejar tot el bosc el que pot comportar, precisament, és buscar el contrari: degradar el seu procés natural i provocar un desequilibri natural. O sigui, quant a la neteja i això, doncs, és un punt que ja es va parlar en el transcurs de la interpellació, i em semblaria que ja s'està actuant en aquest sentit de vigilar en quin sentit es fa.

La incentivació de la prestació social substitutòria. Aquí també li ho va dir prou el conseller: el problema, vostè l'ha dit: els joves trien on volen anar, i, de vegades, aquests programes no els són prou atractius i llavors en això sí que poca cosa hi podem fer, nosaltres.

Mesures sancionadores —el punt quart. Podem actuar nosaltres per la via administrativa, però no per la via penal, i és el mateix fiscal de l'Estat qui ha demanat, precisament, que s'apliquin normes i mesures de càstig molt més importants, i les policies locals, en aquest sentit, també hi poden fer molt.

Podríem anar entrant en tots els punts: reforestació, la reforestació, l'han tocada vostès també molt intensament. És un tema molt delicat, molt conflictiu i molt complicat, i veig que, a més, coincidim molt en el sistema de fer-ho. Companyies elèctriques: s'hi manté contactes sovint i constant perquè, precisament, mantinguin aquestes instal·lacions com Déu mana. I, finalment, hauríem de dir que quedava això de les ADF, que, en fi, ahir, en la interpellació, se li va donar una amplitud de detalls, de xifres i de situació d'aquest tema; l'ADF, evidentment, segueix sent l'eina més efectiva per a la prevenció d'incendis sobre el terreny, i aquí ja parlem que s'està incentivant d'una manera important —veiem que estem sobre 211, com dèiem abans, amb una superfície de 250.000 hectàrees cobertes ja pels ADF.

I, per tant, bé, tots els punts que li he dit són punts que s'han discutit moltíssim, que es poden discutir amb molta més profunditat, i, per tant, reitero que ens veiem obligats a votar-hi en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) El senyor..., té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per què la demana?

El Sr. FUENTES: Demano la paraula per demanar la rectificació de les paraules del senyor Moliner, ofensives per a aquest Grup, tota vegada que ha fet unes al·lusions que estan absolutament fora de lloc. Nosaltres no volem caure en el mateix terreny, encara que ens seria molt fàcil recordar...

El Sr. PRESIDENT: Concreti.

El Sr. FUENTES: (*Les paraules següents no consten a sol·licitud expressa del Sr. diputat.*) Per tant, jo demano —jo demano— la rectificació de les seves paraules i demano la intervenció de la presidència en casos semblants.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Moliner demana per parlar.*) El senyor Moliner té la paraula.

El Sr. MOLINER: Senyor president, sí, efectivament no era la meua voluntat, de cap manera, de voler ferir els seus sentiments. Ha estat un lapsus *linguae*, diguem-ho així, potser m'ha sortit d'una manera massa espontània i poc rumiada i, per tant, prego al senyor president que es retiri aquesta manifestació que he fet abans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Passem a la votació del text de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Control del compliment dels punts 1, 2 i 3 de la Moció 4/IV del Parlament de Catalunya, sobre la pobresa

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és el control del compliment dels punts 1, 2 i 3 de la Moció 4/IV del Parlament de Catalunya, sobre la pobresa. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Mayol, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per presentar la seva posició sobre l'incompliment de la Moció. Deu minuts com a màxim.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. MAYOL: Jo pregaria, senyor president, que tampoc es fessin comentaris com el que m'acaba de fer el senyor Sesmió sortint d'aquesta cambra. Pregaria que no se li permetés, perquè ofèn aquesta diputada.

El Sr. PRESIDENT: El president no..., no ha arribat a les meves orelles cap comentari, de manera que estigui tranquil·la, la senyora diputada, estigui tranquil·la que està sota la protecció de la presidència. (*Remor de veus.*)

La Sra. MAYOL: Em complau saber-ho, perquè en aquest moment no me n'havia adonat. Gràcies, senyor president.

El 23 d'octubre de l'any 92 —per tant, fa just un any— es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament una moció subsegüent a una interpellació sobre les bosses de pobresa a Catalunya. El contingut d'aquesta Moció era proposta política, no era ni un tràmit ni desitjos d'intencions: era proposta d'actuació política, al nostre parer adequada pel moment que vivíem i vivim en l'actualitat. Exactament, l'encàrrec que tenia el Govern a partir de l'aprovació de la Moció era el següent: presentar al Parlament un pla integral d'abordatge de la pobresa, a partir de la intervenció de diferents departaments de la Generalitat implicats i la participació dels ens locals i les entitats socials que treballen en aquest camp, per tal de potenciar la integració dels sectors socials amb

majors dificultats i de les zones urbanes i rurals més deprimides. Aquest era el primer encàrrec.

El segon encàrrec que tenia el Govern era fer l'avaluació quantitativa i qualitativa de la PIRMI, amb la participació dels ens locals i les entitats que l'han aplicat.

El tercer encàrrec que tenia era fer, de manera periòdica, estudis sobre l'evolució de la pobresa.

El quart encàrrec era revisar els elements negatius que han afeblit la família, el veïnat i el barri com a factors determinants de cohesió social.

En aquests moments, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, posem a consideració d'aquest Plenari el no-compliment dels punts 1, 2 i 3 d'aquesta Moció, entre ells de manera diferent –després ho explicaré. Però no parlem del punt 4. Per què no parlem del punt 4? Doncs, mirin, senyores i senyors diputats, perquè el rigor amb què el nostre Grup Parlamentari pretén actuar ens ho impediria. El Govern ha elaborat –i en tenim coneixement– un pla d'actuació sobre la família, discutible –ja els avanço que no coincidim en una part de l'anàlisi i en algunes de les propostes–, però el Govern ha fet, segons el seu parer polític, actuacions per donar compliment al quart punt de la Moció, i, per això, no el podem posar en consideració avui.

La necessitat d'un pla interdepartamental per fer front a la pobresa ha estat evidenciada des d'un conjunt d'entitats d'una enorme importància a Catalunya: Justícia i Pau, Caritas, Aprise, Ires i moltes altres, que es van constituir en coordinadora abans de les eleccions municipals i autonòmiques, demanant als grups polítics d'aquesta cambra una atenció per a aquest sector de la societat. Ha estat reclamat també –aquest Pla a què els faig referència– per les conclusions de les Jornades sobre la Pobresa –de les quals tinc un exemplar aquí–, que van ser organitzades a Catalunya per la Generalitat els dies 6 i 7 de novembre. Per cert, aquesta diputada, que segueix de prop aquests temes, no hi va ser convidada, no només no hi va ser convidada sinó que no se'n va assabentar; tampoc hi havia cap altre diputat o diputada d'aquesta cambra, en aquestes jornades, si llegeixo la llista de participants. Estic convençuda que no és per manca d'interès, sinó per manca d'informació.

Aquest Pla també ha estat reclamat per tots els grups polítics d'aquesta cambra, inclòs també en el programa electoral de Convergència i Unió. I per què ha estat reclamat, aquest Pla? Per què ha estat reclamat? Ha estat reclamat perquè, des de la nostra concepció de la pobresa, avui dia no basta amb una actuació concreta sobre els sectors tradicionalment marginats d'una societat; en aquests moments, el concepte de pobresa abasta sectors socials nous, fruit del nou marc socio-econòmic que expulsa sectors sencers de la inserció productiva. Fer front a la pobresa avui vol dir fer front a l'exclusió no només de la suficiència econòmica i, per tant, de l'autonomia que això comporta, sinó de la dinàmica col·lectiva de la societat, amb milers de persones joves que no troben la primera feina, famílies monoparentals, especialment integrades per dones i fills, i persones aturades de llarga durada. Intervenir sobre aquests col·lectius política-

ment vol dir que cada un dels departaments que integren la Generalitat i també altres administracions han de tenir com a objectiu prioritari la no-exclusió de sectors socials cada vegada més amplis. Això no només vol dir PIRMI, que és un programa que valorem, que funciona i que hi col·laborem amb interès, des dels ajuntaments on governem. Això vol dir intervenir des de cada un dels departaments que, de fet, incideixen sobre el conjunt de condicions de vida de les persones, i, per tant, sobre els factors que afavoreixen l'exclusió.

Al cap d'un any, el Govern no ha retut comptes al Parlament d'un mandat clar que tenia i que aquest li havia formulat. Això podria ser menys greu en un tema menor, però la qüestió de què parlem i el moment socio-econòmic que vivim fan urgent l'elaboració d'aquest Pla interdepartamental. La dada evident que han quedat seixanta mil persones afectades en els primers sis mesos del 93 per les regulacions d'ocupació, i les dades evidents de setanta-cinc mil persones aturades durant l'any 93, molt per sobre de les previsions que havia fet el Govern en el moment de la presentació dels pressupostos, en són una evidència.

Per què no n'ha donat comptes el Govern al Parlament? Per quin motiu no n'ha donat comptes? Doncs, mirin, segons el parer del Grup d'Iniciativa per Catalunya, per dues raons: en primer lloc, perquè el Govern menysprea el Parlament i la funció que aquest fa de debat, control i proposta en representació del conjunt de Catalunya. Dos exemples molt clars: què vull dir quan dic «menyspreu»? En primer lloc, un exemple de menyspreu és que, fins i tot, no donen comptes del que fan, és que no donen ni comptes del que fan. Sé perfectament que, des de fa un any, s'està fent l'avaluació de la PIRMI; ho sé, entre altres coses, perquè hi col·laborem activament des d'ajuntaments on governem –Barcelona i Sabadell, per exemple. Crec sincerament que aquesta avaluació s'està endarrerint; sé que s'està fent, però si vostès, que estan fent una cosa, no la porten al Parlament, imaginin les coses que no estan fent. Un altre exemple escandalós de menyspreu és que aquesta diputada que els parla va demanar, el 9 de desembre –el 9 de desembre–, per escrit, al Consell Executiu que li contestés la següent pregunta: «En el Ple del Parlament del dia 20 d'octubre es va aprovar la Moció subsegüent a la interpellació sobre la pobresa a Catalunya; el motiu de la pregunta és saber quina previsió de terminis té el Consell Executiu pel que fa a la presentació al Parlament del Pla interdepartamental i la realització de l'avaluació de la PIRMI.» Aquesta pregunta va ser formulada el dia 9 de desembre; a hores d'ara jo no he obtingut resposta –a hores d'ara jo no he obtingut resposta. Per tant, al cap de dos mesos de l'aprovació de la Moció, faig una pregunta escrita preguntant: quan, vostès, ho concretaran? Quan ens portaran al Parlament aquest Pla? I jo –fa onze mesos– no n'he obtingut resposta. Si això no és menyspreu al Parlament, què és?

La segona raó, pel que fa al parer del nostre Grup, que el Govern no ha donat comptes, és per la manca de voluntat política per incidir en una qüestió tan important com és la

pobresa. Han fet discursos, però en català diem: Les obres són les obres; les paraules, se les emporta el vent.

En qualsevol cas, el Govern durant aquest any ha fet algunes actuacions que van en direcció contrària a la intervenció per a la no-exclusió. Dos exemples: ho recordava ahir el meu company de Grup Roc Fuentes, quan presentava la Moció sobre l'atur. En els pressupostos de l'any 93 es compta amb menys recursos que en el 92 per a les partides relacionades amb l'ocupació. Els plans d'ocupació dels ajuntaments han passat de 210 milions a 200; les accions de xoc en formació han passat de 870 a 820; les polítiques d'ocupació adreçades a col·lectius amb especials dificultats han passat de 220 milions a 200; la formació ocupacional ha passat de 23.000 milions a 15.000 milions; això en el moment que vivim de crisi socio-econòmica.

La segona actuació, que no ens sembla evidentment que vagi en la línia del que estem plantejant, de construir una societat sense exclosos, és la modificació del Decret 135/84, que *de facto* permet el cobrament de qualsevol mena de serveis socials, no només els residencials —amb els quals estaríem d'acord—, sinó qualsevol mena de servei social. Són dos exemples —en poso dos, perquè són molt clars— de polítiques contràries al que hauria de fer el Govern per fer fora l'exclusió. Això són exemples de proposta política; hi insisteixo: les paraules, se les emporta el vent.

Quin és l'objectiu del Grup d'Iniciativa portant aquest tema al Parlament avui? Molt senzill: accelerar l'elaboració del Pla interdepartamental, l'avaluació de la PIRMI i els estudis periòdics que incideixen sobre la pobresa.

Mirin, l'objectiu no és que es produeixi una votació aquí; una votació que —si m'ho permeten— ofèn la raó, perquè és una votació que negarà una evidència. No s'han donat comptes al Parlament; no hi ha un pla interdepartamental sobre la pobresa. El Govern no contesta quan se li pregunta; vostès s'aixecaran i diran: «això que diu la senyora Mayol no és veritat», però això és una evidència. Per tant, jo en aquest moment, senyor president, el que demano és que el Govern es comprometí que en sis mesos presentarà a aquest Parlament el Pla interdepartamental, l'avaluació de la PIRMI i les dades sobre la pobresa. És a dir, que doni compliment a la Moció que vam aprovar fa un any.

En cas que s'expliciti aquest compromís, aquesta diputada no sol·licitarà, senyor president, que es realitzi una votació. El que volem no són votacions; són actuacions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

El Sr. FUENTES: Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Fuentes per què demana la paraula?

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Per una qüestió d'ordre, tota vegada que el senyor Moliner ha retirat la seves paraules, que jo li agraeixo; jo també retiro les meves, demano disculpes a la cambra pel to de la meva intervenció i demano expressament que no constin en acta.

El Sr. PRESIDENT: No esperava menys de vostè, senyor diputat. (Pausa.)

Pel Grup Parlamentari Popular i per fixar posició, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president, des d'aquí l'escó mateix, per anunciar el vot favorable. No sé, il·lustre diputada, si vostè voldrà que es porti a terme o no la votació, com molt bé acaba de dir. Suposo que espera la resposta per part del Grup de la majoria.

De totes maneres, nosaltres estem d'acord, doncs, amb el plantejament que vostè ha fet, de demanar el compliment de la Moció que es va aprovar en aquest Parlament, ara dintre de dos dies farà pràcticament un any. Per tant, en cas que es porti a terme aquesta votació, que crec que sí, perquè deu ser el tràmit parlamentari, nosaltres li donarem el suport.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Ja és molt tard aquest matí, senyor president, gràcies, anirem, per tant, de pressa. Nosaltres, naturalment, subscriuríem el que ha dit la diputada senyora Imma Mayol pel que fa a l'incompliment aquest i també voldríem si es pogués arribar a la no-votació per no anar una mica contra la mateixa lògica i a vegades votacions que pretenen transformar la realitat que no s'ha donat.

La realitat catalana és ben evident pel que fa a aquest tema: tenim una pobresa important; aquesta pobresa important, xifrada en 700.000 persones, creix, segon punt; i, tercer punt, dramàtic, perquè ho podem constatar, tots els indicatius socials indiquen, o tot indica que això creixerà. Per tant, no solament acumulem dolor personal de molts ciutadans, sinó que, a més a més, acumulem un risc important en la cohesió social d'aquest país.

Aquesta és la veritat: què fa el Govern? Aquí el vam excitar una mica que es mogué en aquest aspecte, tots plegats. Que fà? De moment no sabem què fa, i això és greu, és el primer incompliment. Suposem que fa, nosaltres no sabem exactament què fa i, si ho fa, ho fa molt lentament. Podríem dir, podríem dir —em sembla que no escapa a ningú aquest fet, que és una evidència total— que corre més la pobresa dels nostres ciutadans que l'acció de govern per posar-hi remei. Per tant, o es fa un esforç suplementari, o es compleix al peu de la lletra el que des d'aquí se'ls havia demanat amb una votació aprovada per tots vostès, o realment ens desborda la no-cohesió social, i no la vull menysprear aquí, o deixar-la de banda, la gran quantitat de dolor acumulat de persones concretes com nosaltres.

Nosaltres demanaríem als qui donen suport al Govern, si ens podem prometre aquí si en el termini de sis mesos, de set mesos, de vuit mesos, el que sigui, un termini concret aquesta Moció que vam aprovar es tira endavant. I aleshores nosaltres també demanaríem i subscriuríem el que acaba de dir la diputada i també ho ha dit la senyora diputada del Partit Popular; nosaltres preferiríem que no es passés a votació, que hi hagués un acord, que segurament s'ha treballat per sota i nosaltres, pobres, no ens n'hem assabentat, que el Govern realment treballa molt seriosament per això; nosaltres

concedim sis mesos i d'aquí a sis mesos hi podríem tornar i ens evitem una votació que em sembla que seria una mica vergonyant per a tots.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan el 23 d'octubre del 92 vàrem aprovar aquesta Moció, la Moció 4/IV, tots els grups parlamentaris vàrem demostrar coincidència amb l'exposició que va fer en aquell moment la senyora Mayol, del Grup d'Iniciativa, promotora d'aquesta actuació parlamentària en el sentit de reconèixer que a Catalunya també hi ha una societat dual, on tenim sectors integrats socialment amb accés als progressos i béns de consum i uns sectors socials exclosos, que a vegades no tenen ni les mínimes condicions per a viure.

La proposta, com ella deia molt bé, aprovada unànimement pel Parlament de Catalunya, demanava al Consell Executiu que es dotés d'instruments per fer-hi front, i aquests instruments operatius eren fonamentalment dos: el Pla integral, per abordar els problemes de la pobresa i de l'exclusió, i la implementació i la valoració de la PIRMI, de la renda mínima d'inserció, en la línia d'aprovar o presentar a aquest Parlament una proposició de llei que regulés els drets de les persones que tenien més necessitat.

Així mateix, com ella també ha dit, es proposava analitzar de manera periòdica aquesta evolució de la pobresa a Catalunya i els factors que poden dificultar aquesta cohesió social, de la qual parlem tantíssim en aquesta tribuna. Lamentem, també, nosaltres, i coincidim amb ella, que al cap d'un any d'aquesta Moció el Parlament no hagi tingut cap notificació dels treballs realitzats per les conselleries corresponents i els compromisos presos.

Però nosaltres creiem que no és tan sols aquest incompliment el que hem de lamentar i en diré alguns més: el mapa de la pobresa de Catalunya està acabat des de febrer de l'any 1989, quatre anys i mig del mapa de la pobresa, encarregat per la Conselleria de Benestar Social, que no està publicat i, com em deia fa un moment el diputat senyor Riera, només està publicat en anglès, potser per portar-lo a la UNESCO o a altres organismes internacionals, perquè plangin les intencionalitats del Govern de la Generalitat i del Departament de Benestar Social, però no està publicat ni en català. I desconeixem encara els plantejaments polítics com a conseqüència que el Consell Executiu ha fet de les resolucions d'aquest mapa de la pobresa de les realitats que descriu aquest mapa de la pobresa.

Per exemple, aquesta diputada ha parlat en algunes ocasions en aquesta tribuna d'un problema preocupant que detecta el mapa esmentat: com es pensa abordar el problema de les comarques més deprimides a Catalunya, les del nord i les del sud, afectades per les rendes més baixes i com a conseqüència, i d'acord amb el mapa, subdesenvolupades eco-

nòmicament i socialment? D'això, encara no en tenim una resposta.

O bé quin compliment polític es pensa donar a les conclusions —com deia la senyora Mayol— sobre la pobresa a Catalunya organitzades pel Departament de Benestar Social ara farà un any, el 6 i el 7 de novembre? Aquesta diputada tampoc, per la via del Consell Executiu, no coneix les conclusions d'aquestes jornades; són altres vies que han fet que aquest document arribi a les nostres mans perquè estem interessades i seguim el tema.

En aquestes jornades es reclamaven instruments operatius, instruments polítics i instruments també instrumentals; però instruments polítics com el Pla integral de lluita contra la pobresa que deien els tècnics, que formaven part d'aquesta Comissió, que havia de ser un pla elaborat en corresponsabilitat amb les institucions socials i polítiques en col·laboració institucional i plantejant una manera de fer integral.

També demanava les conclusions... També planteja en les conclusions d'aquestes jornades que calen plans de desenvolupament per a les comarques deprimides de Catalunya, que cal millorar i analitzar les estratègies de la renda mínima d'inserció amb mesures complementàries que no siguin monetàries, amb mesures de serveis socials, amb mesures d'habitatge, mesures d'ajuda social, mesures de treball i d'ocupació, mesures de pensions, mesures del sistema educatiu; recursos que sabem que generalment i a hores d'ara encara falten; és difícil poder donar a compliment a totes aquestes mesures complementàries de la renda mínima d'inserció. Però les que tenim ara, evidentment, són insuficients i cal fer aquest plantejament també aquí en el Parlament per veure la manera de trobar-hi entre tots alternatives i solucions.

La PIRMI, i el senyor Padrós ho sap perquè forma part d'una comissió que en fa el seguiment, és a hores d'ara un calaix de sastre que serveix per a tot; el seu sostre no té límits; l'únic límit que té és el del pressupost i aquest arriba o no arriba; hi ha una veritable confusió entre els professionals respecte a la finalitat i a la utilització d'aquesta per falta de normes clares i manca d'aquests recursos complementaris, recursos ocupacionals —com deia fa un moment—, que són els més importants referits a la formació i a la inserció professional i també la creació d'estructures intermèdies entre l'aprenentatge i l'empresa.

Perquè l'anàlisi d'aquesta apreciació, igual que l'experiència francesa de la renda mínima d'inserció, ens està demostrant quina és la realitat social de Catalunya, quina és la realitat de l'exclusió i de la pobresa, introduint a hores d'ara, entre els beneficiaris, un nou sector de població: les capes socials intermèdies —també ho deia la senyora Mayol— expulsades de llocs de treball normals i com a conseqüència de la crisi o de la reestructuració tecnològica. La qual cosa ens porta a la conclusió que cal que el Govern de la Generalitat actuï en aquest cas i en aquest problema amb molta més diligència de la que ho fa.

Com a conseqüència, nosaltres creiem que l'incompliment va més enllà de la Moció, va més enllà perquè —com

he dit— el mapa de la pobresa té quatre anys i mig d'existència i no coneixem la utilització de les dades i l'estratègia política a seguir després d'aquest estudi del territori i dels problemes socials del país, perquè tenim tres anys de la renda mínima d'inserció i encara no s'ha replantejat en aquest Parlament què pensen fer, on estan els problemes i com es pensa orientar, perquè fa un any que es van aprovar aquestes conclusions de les jornades de la pobresa i tampoc sabem què pensen fer vostès amb això; és més, no ens han donat a conèixer aquestes conclusions al Parlament de Catalunya. I perquè fa un any, evidentment —com ha dit la senyora Mayol—, que vam aprovar les conclusions d'aquesta Moció, les resolucions d'aquesta Moció.

Vull acabar amb unes paraules extretes d'aquest pròleg de les jornades destinades a la pobresa i organitzades per la Conselleria de Benestar Social; les paraules són molt boniques realment i fa molt bé de poder-les dir en aquesta tribuna si serveixen per a alguna cosa. Vostès diuen: «La pobresa és menys un problema d'estricta subsistència i molt més un procés d'exclusió social. La resposta eficaç va molt més enllà dels dèficits econòmics que l'ocasiona, sinó que ha de promoure el desenvolupament integral i integrador de les persones. Cal una actuació continuada dels poders públics per a la prevenció i detenció, i respostes àgils i eficaçes; que ningú del nostre país visqui situacions de greu mancança material, que tothom tingui al seu abast els mitjans per desenvolupar-se plenament». Paraules boniques, però paraules difícils de realitzar i amb aquests incompliments encara les dificultats són superiors.

Dels principis a la realitat, senyores i senyors diputats, hi ha buits importants, hi ha incompliments, i això no són suposicions. Aquest matí en aquesta tribuna el conseller de Benestar Social deia que vinguéssim aquí a dir coses concretes, que moltes vegades els diputats d'aquesta cambra parlàvem fent suposicions. Això és un fet concret i li correspon una part important al seu Govern i a la seva Conselleria. Per tant, que el senyor conseller de Benestar Social també prengui nota d'aquests incompliments i d'aquestes mancances.

Perquè vostès, el Govern i el Grup que li dona suport, amb aquest incompliment..., perquè d'alguna manera també ho estan permetent vostès, que això s'incompleixi; també han de reclamar al seu govern que compleixi les resolucions que el Parlament de Catalunya aprova. S'obliden, jo crec que moltes vegades s'obliden i, fins i tot, passen de les resolucions parlamentàries, d'aquesta funció de control i d'impuls que ha de fer el Parlament de Catalunya, del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat.

Amb això vull dir i acabar, senyora Mayol, senyores i senyors diputats, que nosaltres recolzem plenament aquesta iniciativa que vostè ha presentat aquí i donarem suport a la decisió que vostè prengui.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me en nom del meu Grup sobre el compliment de la Moció que el Parlament de Catalunya va aprovar sobre la pobresa en aquesta cambra, ara fa aproximadament un any.

Bé, haig de dir, en primer lloc, que aquí no discutim si..., el que es pretén aquí discutir és si el Govern ha donat o no comptes al Parlament, perquè per això ho estem discutint, sinó que el que aquí també s'intenta posar de manifest és si hi ha o no compliment de la Moció, que penso que és el tema central del que estem debatent.

En aquest sentit, la Moció aprovada explicitava concretament quatre punts, instava el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat a quatre mesures: una d'elles, que era presentar al Parlament de Catalunya un pla integral d'abordatge de la pobresa a partir de la intervenció de diferents departaments de la Generalitat implicats i la participació dels ens locals i entitats socials que treballen en aquest camp, etcètera... Haig de dir que en aquest punt, concretament —i ho recordo perquè explícitament vaig intervenir-hi—, va haver-hi una esmena del Grup de Convergència i Unió que ampliava el que podia ser la participació externa d'altres agents; vam buscar a través d'una transacció, que també el Grup Socialista va presentar..., perquè ens semblava —i aquesta ha estat una mica la trajectòria quan hem tractat alguns temes específics, i concretament el tema de la pobresa, que aquest diputat que els parla, doncs, ha tingut l'honor i la possibilitat de poder-hi intervenir directament..., de gaudir del màxim de consens, com ha estat la constitució de dues comissions d'estudi sobre la pobresa en aquest Parlament, com ha estat tot el procés d'elaboració i de confecció del que ha estat el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, que, com vostès saben, va ser una decisió del Govern de la Generalitat de posar-lo en marxa, però que va voler que els agents socials implicats, els sindicats, les entitats d'iniciativa social, els ajuntaments i els partits polítics de l'oposició poguessin aplegar-se i poguessin entrar en una via de consens.

I en aquest sentit va ser el punt de la Moció; nosaltres vam ampliar aquest horitzó. I ampliar aquest horitzó, que significa específicament que s'augmentin les taules o els espais de debat i de consens, porta evidentment a una execució lenta, però que evidentment correspon amb coherència al que també el nostre programa electoral, el programa electoral de Convergència i Unió va explicitar i que va gaudir del suport de la majoria dels ciutadans de Catalunya: un pla integral d'abordatge de la pobresa; efectivament. I aquest diputat que els parla, per la seva implicació directa amb el Programa de renda mínima d'inserció i també pels aspectes que els anomenava abans, ha constatat que aquest Pla integral d'abordatge de la pobresa ja es troba..., evidentment, no funcionant, però hi ha un document-marc en el qual hi ha les propostes sobre la taula per poder crear no solament el que poden ser els àmbits de participació dels ens locals i dels agents socials, sinó que, més específicament, el que ha de ser la forma d'execució d'aquest Pla. Aquest Pla està so-

bre la taula, i vull dir en aquest sentit que al primer punt de la Moció se l'hi està donant compliment.

Al segon punt, el tema de..., feia referència a la valoració quantitativa i qualitativa del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció; haig de dir, senyora Mayol..., i no voldria rectificar-la, però simplement precisar que vostè no solament coneix com s'està executant aquesta valoració a través dels representants que té el seu Grup a través d'alguns municipis que hi participen, sinó també per aquest diputat que li parla, que sempre que ha estat possible i que vostè li ho ha demanat, fins i tot a vegades quan no li ho ha demanat, ha volgut posar-la, com a altres diputats d'aquesta cambra, en la mesura que les meves possibilitats m'ho permetien..., de tenir-la informada. Perquè és cert que aquest diputat que els parla és president de la Comissió Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció i que, volent aportar i executar el que era un mandat d'aquest Parlament, de fer aquesta avaluació quantitativa i qualitativa, vaig explicitar la necessària participació del més gran nombre de persones implicades en el Programa, d'especialistes tècnics que haguessin treballat des de diversos àmbits, des d'entitats d'iniciativa social, des d'ajuntaments, que coneguessin directament el que era aquest Programa. Perquè aquest Programa –cal dir-ho– és un programa absolutament únic en tot l'Estat, no solament per raons conceptuals, sinó bàsicament per la seva forma d'aplicació i pels seus objectius. I això és mèrit de tots, és mèrit dels ajuntaments, és mèrit de les entitats que hi col·laboren i és mèrit també –com no?– del Govern que l'ha impulsat.

Però vull dir que aquest Programa vostè sap que té algunes dificultats, i vull corregir la senyora Barenys quan deia que la limitació que tenia el programa era pressupostària. No és cert, perquè vostè sap que en els pressupostos vam aprovar que era una partida oberta, i li asseguro que sí que tens a vegades la sensació que algunes administracions intenten utilitzar el Programa de la renda mínima d'inserció per donar resposta a allò que altres recursos o altres insuficiències de la nostra societat no han sigut capaços de donar, i sí que en alguns casos la renda mínima d'inserció acaba essent un calaix de sastre. Però, en qualsevol cas, el que vull dir és que la renda mínima d'inserció està donant –penso– resultats molt positius, que l'avaluació s'està fent des d'una perspectiva pluridisciplinària, plural, des de la perspectiva de sensibilitats diferents, i que jo li puc avançar, amb el compromís que em dona no solament ser diputat del Grup que dona suport al Govern, sinó en tant que president de la Comissió Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció, que en un període de tres mesos, com a molt, les conclusions de l'avaluació quantitativa i qualitativa del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció estaran ja en mans del procés que nosaltres vam delegar, que és a través de la Comissió de Seguiment, on hi han sindicats, on hi ha la patronal i on hi ha la Federació i l'Associació de Municipis de Catalunya, i on posteriorment el Parlament de Catalunya n'ha de tenir coneixement, perquè així es va mandatà en el segon punt.

Pel que fa al tercer i al quart punt, simplement vull dir..., referent al quart punt, vostè deia i explicava algunes de les inquietuds; recordo que el quart punt va ser un punt que va introduir una esmena al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que preocupava el que podien ser els aspectes que feien referència a la família, al veïnat i al barri. Haig de dir que fa escassament pocs mesos el Govern de la Generalitat va aprovar també un pla integral de suport de les famílies –del qual el senyor Rigol en té coneixement extens perquè directament, doncs, el va dirigir–, i en el qual es feia referència explícitament a aquests aspectes a què la Moció fa referència, que són els aspectes que negativament estan influïnt sobre l'afebliment de la família com a factor de cohesió i d'integració i de prevenció de les situacions d'exclusió i de pobresa.

I pel que fa referència a la..., deia explícitament el tercer punt: «fer de manera periòdica estudis sobre l'avaluació de la pobresa a Catalunya, per facilitar l'adequació de les estratègies orientades», jo vull dir simplement que, és clar, hauríem de dir quina és, amb quina freqüència s'han de fer valoracions. Estem fent una valoració quantitativa i qualitativa..., que haig de dir, a més a més, volent corregir una mica el que avançava la senyora Barenys, el que són les conclusions dels treballadors socials; jo discrepo d'algunes de les asseveracions que feia. Hem d'esperar aquesta valoració quantitativa i qualitativa que explícitament als treballadors socials se'ls ha demanat, i tindrem en aquest sentit valors molt positius que ens han d'esperonar a continuar en aquesta línia, però és que, específicament, l'estudi a què vostès feien referència, que deien «no, és que no hi ha...»..., hi ha les conclusions que vostè demanava; estan publicades les conclusions sobre les Jornades de la Pobresa a Catalunya, que es van celebrar l'any passat, i que aquest diputat no les ha rebut per correu, però aquest diputat s'ha preocupat de demanar que hi haguessin aquestes..., de rebre, de conèixer quina era aquesta publicació. Aquesta publicació existeix, i jo simplement vull posar de manifest que el tercer punt, que explicitava la necessitat que hi haguessin conclusions estudis que poguessin orientar estratègies, aquestes conclusions hi són, i mandaten, expliciten clarament el que poden ser intervencions..., concretament amb el Pla integral d'abordatge de la pobresa i de l'exclusió social, aquestes conclusions han de ser i són tingudes en compte en el seu desenvolupament.

En definitiva, senyores i senyors diputats, nosaltres pensem que no es pot dir des d'aquesta tribuna que hi ha menyspreu a la cambra en aquesta Moció; no es pot dir que el Govern de la Generalitat ha decidit no donar compliment a aquesta Moció, perquè de tot el que jo he exposat crec que se'n pot derivar perfectament que hi ha hagut un compliment, i crec que no seria adient que a través d'un error formal, que es pot qualificar de moltes maneres, però d'un error formal, qüestionar el que és el contingut propi de la Moció a través de dir que no s'ha acomplert el que es mandatava.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, de posar-se a votació, jo demanaria al Grup d'Iniciativa, davant

del que jo he intentat explicar-li i explicitar-li, que realment la Moció s'ha acomplert, replantegés la possibilitat..., o almenys, tal com ha suggerit, que decidirien després d'escoltar aquestes paraules, espero, si no haver-los satisfet, almenys haver-los complagut en el que podria ser la inquietud de si les respostes al que la Moció demanava s'han complert.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(La Sra. Mayol demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo demanaria votació dels punts 1 i 3 pel següent motiu: si veritablement estigués tan avançat aquest Pla que vostè m'ha ensenyat, crec que no tindrien cap inconvenient en sis mesos per presentar-lo al Parlament. Crec que l'evidència més gran que no l'han complert és que aquest document que vostè m'ha ensenyat no el poden presentar en sis mesos; senyal que no està gaire ben farcit.

El segon punt sí que el retiro, perquè hi ha un compromís del senyor Padrós que en tres mesos es presentarà l'avaluació del PIRMI.

I el tercer punt..., senyor Padrós, no es pot confrondre el que és un estudi de les persones que demanen el PIRMI

amb un estudi sobre la pobresa. Seria el mateix que pensar que un estudi d'incidència del consum de drogues a Catalunya es fa a partir de qui demana assistència. Això és un error conceptual important.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Per consegüent, sollicitant-ho un sol grup, doncs, se sotmet a votació la qüestió següent: si el Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Moció, o... als punts 1 i 2 de la Moció 4/IV..., 1 i 3 -1 i 3- de la Moció 4/IV del Parlament de Catalunya; si hi ha donat compliment, eh?...

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment als esmentats punts de la Moció per 62 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i tretze minuts.)

